COLECȚIA SFINX

31

FINX COLECȚIA SFINX COLECȚIA SFINX COLECȚIA

COLECȚIA SFINX COLECȚIA SFINX COLECȚIA SFINX

MIRCEA RADINA

Păianjenul își țese pînza

EDITURA MILITARA

MIRCEA RADINA

PĂIANJENUL ÎȘI ȚESE PÂNZA

virtual-project.eu

Editura MILITARĂ
1976

• Capitolul I •

Locotenentul Soare ieși din cantonament oarecum contrariat. Totul se întâmplase neașteptat. Agentul de legătură, un caporal de statură herculeană, coborâse din ataşul motocicletei și, abia răsuflând, ca după o goană teribilă pe care ar fi făcut-o pe jos, îl anunță să se prezinte la comandantul regimentului. Nu-i putuse da nicio explicație cu privire la acest ordin categoric al lui Belami. Nu putu să-l ducă la unitate cu motocicleta pentru că mai avea de făcut un drum, destul de lung, aproape de marginea orașului.

Tânărul ofițer mergea repede, într-o cadență involuntară, fără să ia seama la ce se petrece în jurul său. Înnoptase de un ceas și aerul întăritor al primăverii purta miresme tari de zambile și tămâioară, de zarzări și cireși înfloriți. Cufundat în gânduri, cu o ușoară neliniște care-l determina să calce mai apăsat, nu simțea nimic din farmecul serii. Auzul îi era captat doar de clinchetul limpede al durițelor de la pinteni, două note muzicale – mi, la – care-i sunau ca un refren, niciodată obositor.

Cu puțin timp înainte de începerea celui de-al doilea război mondial, Câmpina nu-i arăta trecătorului mare lucru: case în general micuțe expuneau cu zgârcenie câte o fereastră, două, iar acoperișurile abia răsăreau dintre coroanele pomilor fructiferi și ale salcâmilor. Clădirile mai înalte purtau și ele o anumită patină a orașelor vechi. Străzile în pantă erau de obicei circulate. Un miros vag de gudron se împrăștia deasupra orașului, devenind mai dens seara, fără să aibă însă puterea de a risipi valurile de aer proaspăt, rece, care coborau dinspre munți, înapoia acestei imagini, cumva împietrite, orașul clocotea însă de o energie continuă. Aici își dădeau mâna o mulțime de străini, tot felul de misiți, funcționari ai unor mari companii străine de petrol, cu turiști

sosiți din cine știe ce colțuri de țară sau de lume să viziteze casa marelui pictor Nicolae Grigorescu sau ciudata construcție ridicată de Hașdeu în memoria adoratei sale fiice, Iulia.

Ca să ajungă în fața casei în care se afla încartiruit comandantul său – Belami, cum îl alintau mai pe față, mai pe ascuns –, Soare ocoli centrul orașului, apucând pe niște ulicioare pustii la ceasul acesta de seară. Își controlă ținuta, instinctiv, și sună la poartă. Trebui să aștepte o vreme până ce gazda, o femeie scundă, morocănoasă, cu glasul răstit, veni să-i deschidă.

— Ce dorești?

— Vreau să merg la domnul colonel.

— Toată ziua nu vă mai potoliți. M-ați înnebunit. Am să-i spun să-și pună o ordonanță aici să deschidă, că doar n-oi fi eu santinela lui…

Nu-și puse mintea cu femeia, se prefăcu că nu ia în seamă impolitețea ei, deși pe undeva simțea pornirea să-i zică vreo câteva. Își făcu loc cu greutate prin poarta abia întredeschisă și se îndreptă spre camera care-i fusese repartizată colonelului pe timpul manevrelor. Bătu în ușă, nici prea tare, nici prea încet, și când auzi glasul baritonal al comandantului apăsă pe clanță.

Intră, salută scurt și rămase într-o poziție impecabilă.

Colonelul, la masă, citea ceva. Se vedea că era cu totul adâncit în lectură, preocupat, pentru că abia după câteva clipe îl învrednici cu o privire, care lui Soare i se păru obosită, inexpresivă, ca niciodată. Își măsură subordonatul din tălpi până-n creștet, zâmbi, apoi rosti cu timbrul său cald, de totdeauna, pe un ton părintesc:

— Dacă ai fi mai scund ca un lat de palmă, dacă ai avea părul blond și nu negru, ochii albaștri și nu verzi, și dacă n-ai fi de atâtea ori cufundat în tine ca într-o apă rece, aș jura că mă aflu în fața mea, așa cum arătam în urmă cu vreo douăzeci și ceva de ani. Te avertizez, mânzule, să mă examinezi cu

atenție, dacă n-ai făcut-o încă până acum, ca să-ți dai seama cum vei arăta peste douăzeci și ceva de ani. Cu corecturile de rigoare, asta fără doar și poate. E clar?

— Ca lumina zilei, domnule colonel.

— Poate ca lumina… Soarelui, zâmbi comandantul.

— Dacă doriți…

— Așa că ar fi bine să iei toate măsurile cuvenite: însoară-te, însoară-te cât mai devreme. Să n-ajungi ca mine, solitar la vremea ghioceilor de toamnă. Pentru că e rău singur, crede-mă. Ai înțeles?

— Am înțeles, domnule colonel.

— Cât timp suntem în doi, ai putea să nu mă „domnești" atât. Zi-mi simplu, cum îmi zic toți – de ce, nu știu –, Belami. Nu-mi displace.

Locotenentul prinse o umbră ușoară care trecuse fulgerător peste fruntea înaltă, liniată ca un portativ, a comandantului său de regiment.

— Dar bănuiesc că ești de acord cu mine că nu pentru asta te-am chemat.

— Sunt convins, domnule colonel.

— Iar mă „domnești"?

— Am vrut să spun… Belami.

— Asta e altceva. Ei, spune-mi acum, ai citit fițuica asta ordinară?

Soare luă ziarul pe care i-l întindea colonelul.

— Vă referiți la articolul din pagina a treia privitor la manevrele noastre?

— Evident. Așadar, ești la curent. Ce părere ai, nu-i așa că „domnii" ăștia cunosc foarte multe amănunte legate de locurile unde se desfășoară manevrele?

— Vă mărturisesc că și eu am fost de-a dreptul uluit de aceasta.

— Și, ca ofițer cu misiuni speciale, ce crezi că trebuie să facem?

— Îi putem trage la răspundere. Există niște dispoziții limpezi în acest sens.

— Să-i tragem la răspundere? Dacă putem! Dacă nu, suflăm în buze. Ar merita să le aruncăm maghernița în aer. Să ne gândim ce e de făcut. Una știu însă sigur: îndată ce vor lua sfârșit manevrele vom trimite un raport sus de tot, să-i potcovim puțin pe nețesălații ăștia care își închipuie că-și pot vârî nasul în treburile noastre militărești ca-n oalele lor cu ciorbă.

Locotenentul înțelegea bine că se petrece ceva cu Belami. Prea i se părea vorbăreț, prea distona debitul său verbal și culoarea frazelor cu cenușiul cearcănelor de sub ochi.

— Acum fii bun și raportează-mi ce-ai mai aflat în legătură cu „cineaștii" tăi. Sper că n-ai ars… petrolul câmpinean de pomană în ultima vreme.

— În primul rând, vreau să precizez, nu sunt „ai mei".

— Începi să-mi placi. Dar să știi că nici ai mei nu sunt. Îți jur. Ascult.

— S-au tot fâțâit mereu, de colo până colo, chiar prin zona noastră, între Câmpina și Moreni. De câteva zile nu fac altceva. Am refăcut cu ușurință, pe hartă, traseul urmat de mașina lor. De altfel, pe schița aceasta totul este indicat destul de precis.

— Destul?…

— Vreau să zic… precis.

— Asta e cu totul altceva.

Belami urmări, interesat, cu vârful creionului, linia șerpuitoare trasată de Soare cu tuș negru, care unea un număr de localități din regiunea în care se aflau.

— Ce zici, tinere, să fie la mijloc o simplă coincidență? Mai că n-aș crede. Ei cunosc bine, dacă ar fi chiar și din această nenorocită de fițuică, itinerarele noastre. Nu ești de părere că ar trebui să cerem un răspuns la întrebare celor de la legiunea de jandarmi? Întâmplarea face ca un regiment de-al lor să se afle aici în zonă. Mai mult, comandantul marii unități este un vechi amic și coleg al meu și este în cantonament chiar în oraș.

— Permiteți-mi, vă rog, să raportez. Nu am apucat să vă spun totul.

— Avem timp berechet. Cred că cel mai bun lucru pe care l-am putea face acum ar fi să plecăm fără întârziere la Dobreanu, comandantul legiunii de jandarmi.

✧

Cei doi ofițeri mergeau de un sfert de ceas, schimbau din când în când câte o vorbă, dar mai mult tăceau.

Colonelul Dobreanu, un bărbat nu prea înalt, dar puternic, bine clădit, cu părul, sprâncenele și mustața cânepii, îi primi jovial, cu chipul luminat de o bucurie sinceră.

— Belami, afurisitule, ce bucurie! Stai, nu văd niciun fir de păr alb. Ia stai să mă uit mai bine.

— Îl cănesc, ce crezi!

— Ascultă, Belami, dă-i ordin locotenentului tău să iasă două secunde din cameră. Am să-ți spun ceva între patru ochi.

— Haide, lasă prostiile, române! Poți să-mi dai și față de el pumnul cu care mă amenințiîncă de pe când eram colegi la liceul militar. Numai că, pe urmă, ai să-ți încasezi și tu porția. Cu supliment, să știi.

— Bine, amânăm pe altădată păruiala. Auzi, să știe că sunt și eu aici și să nu dea un semn de viață! Sau poate de asta ai venit, și eu…

— Nu, Dobrene, – vocea lui Belami deveni deodată gravă –, altceva m-a pus pe drumuri, să fiu sincer. O afacere cu niște… cineaști.

— Ia mărturisește, imberbule, nu cumva te-au invitat să joci rolul lui Belami? Vrei să-l concurezi pe Charles Boyer? Nu cred că ai face-o fără succes.

— Ai auzit de o caravană care bate drumurile Prahovei de la un timp? întrebă Belami fără ca tonul său să piardă din gravitate.

— Tu ce crezi?

— Cred că da.

— Atunci hai mai bine să discutăm despre altceva. Nu ești de părere? Apropo, am găsit o fotografie veche într-un sertar. Amândoi la Mărăști, înainte de atac… Îți amintești de ziua aceea de apocalips?

— Cine dintre cei care au trăit-o ar putea s-o uite? Să știi că păstrez și eu poza. Dar mai mult mă interesează acum problema pentru care am venit: cineaștii. Nu schimba vorba!

— Ce-ai cu ei, frate, își fac meseria și atât. Au toate actele în regulă.

— Ce fel de acte? Dacă nu te superi…

— Toarnă exterioarele pentru un film care se va chema „Zodia păianjenului” sau cam așa ceva. După cum vezi… nu știu ce te-a putut alarma atât.

— Și ce hram poartă? Asta aș putea să știu și eu. De unde vin?

— Habar n-am. Pare să fie la mijloc o companie particulară, „Excelsior” dacă nu mă-nșel, creată ad-hoc în nu știu ce țară. Un american, un neamț și chiar un român…

— Dobrene, nu cred să mi-o iei în nume de rău, dar se pare că ofițerul meu aici de față știe mai multe decât voi despre această companie „ad-hoc” cum îi spui tu.

— Zău? Hm! S-auzim!

Belami scoase la iveală harta cu traseele însemnate de Soare și o despături cu gesturi repezite.

— Crezi cumva că are vreo legătură treaba asta cu manevrele militare? Eu, sincer să fiu, mă îndoiesc.

— Atunci ce vor indivizii ăștia? Ce părere ai? Îți închipui că i-a apucat așa, din senin, dragostea pentru frumusețile României? Haida, de! Dacă nu te-aș cunoaște, poate aș încerca să mă las dus de presupusa naivitate de care vrei să mă convingi.

— Nu ți-am spus o dată? E vorba de niște exterioare și atât. Unde mai găsesc ei peisajele

noastre în lumea asta? Dumneata, locotenente, ce părere ai?

— Eu, dacă-mi permiteți, domnule colonel, am alte păreri.

Locotenentul Soare scoase din buzunar o hârtie mototolită și o așează pe masa din fața colonelului Dobreanu.

— Asta-i o hârtie de ambalaj. Nu-nțeleg. Unde ai găsit-o?

— V-aș ruga să citiți reclama magazinului care a imprimat-o.

Dobreanu citi rar, cu glas tare:

— „Vinurile Rhein peste tot… Hermann și Robert, București, Calea Rahovei…” Tot nu pricep mare lucru. Tu, Belami, ai cumva vreo idee?

— Ceva, ceva, parcă… Firma asta îmi reamintește cazul cu spionul prins acum câteva luni chiar în fața acestui magazin. Ziarele au relatat pe larg întâmplarea.

— Cât pe-aci să uit, zău așa… Ai perfectă dreptate. Ei, locotenente, am impresia că este ceva stofă de calitate în dumneata. Dar, ia spune, unde și cum ai dat de hârtia asta?

— Chiar într-unul din locurile unde își parcaseră mașina cei cu… misterioasa noastră companie de filme.

Belami atacă direct.

— Ce-ai de gând, Dobrene?

— Eu?

— Tu, tu… Cu tine vorbeam.

Dobreanu înălță din umeri.

— Nimic. Absolut nimic.

— Cum, nici măcar să-i pui sub urmărire?

Colonelul Dobreanu oftă.

— Române, poți să fi atât de amabil și să-mi spui în câte suntem azi?

— În 12 aprilie.

— În 12 aprilie, nu? Ei bine, am să trec peste unele restricții și am să-ți dau să citești un

document care-ți va spune mai mult decât pot s-o fac eu.

Scoase din sertar o foaie dactilografiată. I-o întinse lui Belami, cu un nou oftat. Acesta citi:

— „În ziua de 10 aprilie 193… se aflau în Valea Prahovei aproximativ 1 000 de turiști străini, veniți unii cu mașini proprii, alții cu trenul. Majoritatea, după cercetările efectuate și după datele pe care le deținem, se recomandă drept specialiști în diverse probleme industriale, în special în cele care privesc extracția și prelucrarea țițeiului. Mulți dintre turiști poartă aparate de fotografiat perfecționate”…

— Ajunge, dă-mi hârtia. Ei, după ce te-am pus, într-o măsură, în temă te întreb: ce crezi, dispun eu de o mie de oameni – și aș ține să precizez: de oameni care să-ți inspire o încredere absolută – care să ia urmele acestor plimbăreți dintre care, pot afirma cu certitudine, cel puțin zece-douăzeci au venit cu niște intenții clare?

— Mai sunt și alte forțe care ar putea să acționeze…

— Domnii de la Siguranță? Ăștia au alte preocupări. Știi asta la fel de bine ca și mine.

— Am înțeles. Așadar nu te interesează treaba pentru care am venit la tine. Oricum, sper să nu te superi că te-am deranjat la o oră atât de târzie. Probabil îți făceai siesta. Bună seara!

— Stai, omule, stai… Nu ți-am spus, n-am apucat să-ți spun și altceva… Pentru ce îți închipui că mă aflu în seara aceasta aici?

— Pentru ce?

— Am să văd ce pot face în chestiunea cu enigmaticii tăi cineași. Am să văd. Deocamdată nu pot spune mai mult. Deci v-aș ruga să considerați că misiunea voastră se încheie aici. Țin să vă mulțumesc foarte mult pentru sesizări. Mai departe nu vă dau voie însă să acționați. E… teritoriul meu și acest teritoriu este inviolabil.

— Nu e „teritoriul” tău, ci și al meu, și al lui… și-ai tuturor, să fim clari. Asta dacă vrei să afli și

opinia mea. Bună seara! Hai, Soare!

— Stai, Belami! Crezi că te las să pleci chiar așa de îmbufnat?

Dobreanu fu convins că lucrurile au luat o întorsătură pe care el n-ar fi dorit-o, de aceea socoti că cel mai cuminte lucru e să bată în retragere:

— Ai rămas la fel de încăpățânat, române! De-asta mi-ai plăcut totdeauna! Hai, mai bine, să stropim revederea noastră cu un păhărel de vișinată. Am o licoare de soi.

— Mirosisem eu ceva, zâmbi oarecum malițios Belami. Nu-ți dezminți vechile preferințe.

— Preferințele mele erau odată și ale tale, afurisitule!

— Bine spus! „Odată”. M-am cuminţit, să știi.

Dobreanu îl cuprinse pe negândite de umeri, râzând în hohote.

Locotenentul Soare, care asistase la ultimul schimb de cuvinte cu obișnuita-i impasibilitate, se socoti în plus și se dădu un pas înapoi.

— Îmi permiteți să mă retrag?

— Nu! spuse răspicat Dobreanu.

— Unde vrei să pleci? sări și Belami. Mă lași singur în puterea nopții? Cu jandarmul ăsta?

Dobreanu îi prinse ușor de epoleți și-i trase pe amândoi în camera alăturată.

✧

Filtrate prin rubiniul păhărelului de vișinată, amintirile celor doi foști colegi de liceu, de școală militară și de front curgeau ca un torent de primăvară. Se despărțiră târziu.

Locotenentul îl conduse pe comandantul său de regiment, căruia observația ultimă a colonelului Dobreanu îi risipise într-un fel voia bună. Acum părea sărăcit de cuvinte, coborât ca prin farmec pe o scară neluminată, într-un tărâm la fel de întunecat.

— Ce-o fi vrut să spună Dobreanu? Tu ai priceput unde bătea?

— N-aș putea să știu, domnule colo… vreau să spun Belami.

La despărțire acesta nu uită să-i recomande cu aceeași grijă paternă subalternului său:

— Mergi acasă, du-te și dormi zdravăn! Până la ora 9 să dormi, ai înțeles?

— Am înțeles.

— După aceea iei lucrurile în serios cu cineaștii.

— Am să execut ordinul dumneavoastră. Dar îmi permit să vă reamintesc că domnul colonel Dobreanu spunea…

— Lasă tu ce spunea și ce nu spunea „românul" meu. Asta mă privește personal. El cu-ale lui, noi cu-ale noastre. Noapte bună!

— Să trăiți!

✧

Noaptea era liniștită, albastră, de un calm ireal, cu adieri parfumate plutind peste grădini. Locotenentul Soare, istovit, privea ca fascinat dansul aproape ritmat al perdeluței bleu-ciel de la fereastra deschisă spre grădină, prin care răzbătea, ca o ușoară respirație, o boare călduță, plăcută. Cine l-ar fi văzut n-ar fi avut cum să știe că ofițerul se dusese cu gândul la o balerină înfășurată într-un voal străveziu, parcă din aceiași material cu perdeluța, pe care o admirase cu câteva săptămâni în urmă la teatrul „Cărăbuș" din București, în seara aceea plecase tulburat de la spectacol, amețit, cu dureri de cap, obsedat de mișcările unduitoare ale trupului cu linii atât de armonioase, în care i se părea că vibrează însăși melodia dansului – un sublim vals de Lehar, abia murmurat de viori.

Adâncit în visare, ca într-o halucinație pe care n-o dorea să se încheie prea curând, privirile îi coborâră întâmplător pe un carnețel cu scoarțe albastre. Liniile subțiri de pe una din file nu reprezentau altceva decât o porțiune din harta județului Prahova, pe care erau însemnate câteva localități. Pe fila următoare apucase să scrie o dată: 13 aprilie.

Cu un efort vizibil, ridică hotărât stiloul și începu să caute un cuvânt, o idee care refuza să-i vină în minte, deși el o aștepta cu febrilitate.

Tocmai când crezu că a ieșit din impas, la ușa dinspre grădină răsunară trei bătăi distincte. Se ridică iritat și ieși din cameră. Străbătu cu pași înceți salonul, apoi antreul și deschise ușa. Nimeni!

Oare starea aceea de surescitare continua să-i joace renghiuri? Auzise limpede ciocăniturile, ar fi putut să jure. Parcă și niște pași… Sau cumva se bătuse pe la vreo ușă din vecini? De fapt, cine să-l caute la o oră atât de târzie? Nu, nu se poate! Oricine ar fi fost, dacă ar fi avut nevoie de el, ar fi insistat…

Respiră aerul plăcut al grădinii până când simți că i se limpezesc gândurile, apoi închise ușa și intră în casă. Cu toate recomandările lui Belami, n-avea chef să se culce, deși a doua zi îl așteptau niște drumuri grele. Și totuși se apropie de masă, cu o hotărâre de moment, gata să închidă carnețelul și să stingă lumina. Rămase uluit! Fila care reproducea fragmentul de hartă dispăruse… Lângă carnet descoperi, la fel de uimit, un cartuș de revolver, calibru 6,35…

✧

Soare nu-și putea ierta cu niciun chip faptul că se lăsase înșelat cu un truc copilăresc, dar nu se îndoia nicio clipă că cel care intervenise cunoștea foarte bine interiorul casei, că pentru a ajunge din cameră la ușa din grădină era necesar să treci prin salon și prin hol, să se scurgă deci un timp anume.

Întâmplarea în sine nu-l neliniști prea mult, pentru că nu era omul care să dea amănuntelor, chiar izbitoare, o importanță covârșitoare. Obișnuia, în astfel de împrejurări, să coboare repede „pe pământ”, la acea luciditate care uneori poate să facă din omul cel mai exaltat un tip de un calm imperturbabil, niciodată de moment.

Deocamdată, dintr-o liniște interioară pe care și-o impunea, nu socotea util să cunoască mai mult decât știa.

Faptul, aparent cu totul enigmatic, se lega în mod cert de misiunea pe care i-o încredințase comandantul său de regiment și pe care era hotărât s-o ducă la bun sfârșit cu orice risc. Găsi, totodată, de cuviință că nu mai era cazul să escaladeze fereastra și să înceapă să răscolească boschetele pentru a lua urma vizitatorului nocturn. Ar fi fost inutil. Logica, o logică elementară, îi spunea că în noaptea aceea nu va mai avea ocazia să întâlnească acel personaj misterios a cărui „semnătură” era un cartuș de revolver.

Locotenentul avea o memorie vizuală care nu-i jucase niciodată festa, de aceea fu o simplă joacă pentru el să refacă schița, treabă care nu-i luă mai mult de câteva minute. Apoi cercetă îndelung, cu încordare, punctul unde se sfârșea o linie șerpuitoare, punct care coincidea cu un sat prăvălit pe-o coastă de deal, năpădit de pomi înfloriți, ca nins, unde, numai cu o zi înainte, descoperise o mașină neagră cu perdelițe galbene la geamuri și care, în loc de portbagaj metalic deasupra, avea o platformă suficient de solidă pentru a susține doi oameni – la asta se gândise atunci – și un trepied bine fixat pe care se putea observa un aparat de filmat.

„De aici voi porni mâine. S-ar putea să-i mai găsesc încă acolo”, își spuse. Și, în același timp, se gândi că până în revărsatul zorilor mai avea de dormit câteva ceasuri. Înainte de a se dezbrăca își pregăti costumul civil, fulgarinul, pălăria și servieta, în care îngrămădi tot ceea ce socoti că i-ar putea fi necesar.

Nu potrivi deșteptătorul, pentru că avea acea calitate, pentru mulți greu de explicat, de a se trezi exact la ora dorită. Simțul acesta neadormit funcționa la el la fel de perfect ca și ceasornicul.

Când stinse lampa i se păru că aude un foșnet abia sesizabil în salon. Se apropie cu prudență de ușă și avu senzația că dincolo se află cineva care, probabil ca și el, pândea un zgomot, o mișcare sau poate chiar în momentul acela se pregătea să apese pe clanță.

Deschise ușa brusc, la perete, și în cadrul ei apăru o siluetă al cărei contur se desenă vag în semiîntunericul din salon. Întinse brațul, apucă o mână delicată, ca de copil, și… un țipăt ușor îi dădu certitudinea că are în față o femeie. Aprinse lampa. Îl izbiră înfățișarea stranie, chipul de o paloare pe care lumina din cameră o accentua și mai mult, ochii întredeschiși, imobili parcă, cu gene mari, negre, o fizionomie unică în felul ei, care părea a fi, în același timp, masca unei somnambule. Părul negru, lung, mângâia discret ovalul feței cu trăsături de nuanță bizantină, adâncind și mai mult lividitatea obrajilor.

Era îmbrăcată într-un capot negru, cu crizanteme roșii, mari, care se mula perfect pe trup.

— Cine ești dumneata? întrebă ca hipnotizat Soare. Și ce cauți, la ora asta, în fața ușii mele? Pot să știu și eu?

Nu primi niciun răspuns. Femeia îl fixă câteva secunde cu ochii ei profunzi, negri – cel puțin aceasta fu impresia lui, că-l studiază, sau poate că ea nu privea niciunde, pentru că, brusc, se întoarse și vru să părăsească încăperea.

Soare nu-i îngădui. Se postă în fața ușii și își încrucișă brațele.

— Cine ești? Nu spui? Nu crezi că ai datoria să răspunzi la întrebările pe care ți le-am pus? Ce dorești de la mine? Răspunde!

Simțea că începe să-și piardă răbdarea, dar reuși să se stăpânească.

Ea nu reacționă în niciun fel, nu căută să mai încerce să părăsească încăperea.

O trase mai aproape de lumină. Era frumoasă, o frumusețe aparte și avu impresia că ochii îi scânteiază de lacrimi. Descumpănit, slăbi strânsoarea și abia atunci ea se desprinse și se depărtă fără zgomot, parcă plutind, lăsând în urmă doar foșnetul acela abia perceptibil, ca de mătase, și o undă de parfum, ca o părere.

Soare nu se clinti din loc până ce nu auzi undeva, în apropiere, o ușă închizându-se. Abia atunci străbătu cu pași mici bezna din salon, cu grijă să nu izbească vreo mobilă, și se opri în fața camerei în care intrase ea, fata cu părul negru. Lipi urechea de ușă, dar nu mai auzi nici măcar foșnetul sau pașii ei ușori.

Se depărtă la fel de încet precum venise.

Fata aceasta, desprinsă parcă dintr-un vis, care apăruse și dispăruse neauzită, avea oare vreo legătură cu tot ceea ce se petrecuse cu puțin timp înainte? Sau era vorba de o ființă bolnavă care, lipsită de control, se rătăcise pur și simplu și nimerise în fața ușii lui? Ar fi vrut să știe totul chiar acum, să descopere enigma fetei cu părul negru dintr-o singură scânteiere a minții, dar așa ceva nu era cu putință.

Până acum, în cele câteva zile pe care le petrecuse în această casă, nici nu bănuise că îl despărțeau doar câteva ziduri de o ființă atât de încântătoare.

Își propuse să afle totul despre ea, cât mai curând cu putință, eventual să găsească și să stea de vorbă cu cineva care ar putea să-i furnizeze amănunte lămuritoare despre ea.

Un lucru i se părea fără îndoială, sigur: nu era ea persoana care-i sustrăsese schița. Ar fi fost cu mult peste puterile ei, după toate aparențele, să pună la cale cu atâta precizie o astfel de treabă. Și, mai ales, riscant.

Existau, fără îndoială, niște oameni care-l pândeau din umbră, care știau despre el mai multe lucruri decât ar fi vrut ofițerul. Cine erau? În ce fel

se apropiaseră de camera unde locuia? Întrebările acestea și altele care-i tulburau liniștea nu-l împiedicară însă să doarmă adânc câteva ceasuri…

• Capitolul II •

Cei doi operatori cocoțați pe platforma mașinii – un „Lincoln” de culoare neagră – tresăriră neplăcut surprinși auzind tusea înfundată a unui motor de motocicletă. Erau îmbrăcați amândoi la fel, ca într-un număr de spectacol: pulovere albastre, pantaloni largi, gri, după moda timpului. Având cam aceeași talie și fiind la fel de voluminoși, cineva ar fi putut să-i ia drept frați gemeni. Și chipurile lor, privite îndeaproape, scoteau la iveală trăsături comune: obraji prelungi, frunți înguste, bărbii ascuțite, maxilare proeminente. Așa încruntați cum îl primiră pe prea puțin doritul motociclist, îi dădură acestuia impresia că are în față doi actori de music-hall pregătiți să apară pe scenă.

Noul venit salută respectuos, într-o germană dialectală, iar cei doi, surprinși, răspunseră în aceeași limbă și nu-i puseră decât o întrebare dintru început:

— Ce se petrece cu motorul motocicletei? Tușește îngrozitor.

Privirile lor nu reușeau să ascundă o anumită ostilitate, așa cum resimți de obicei față de cineva care te întrerupe de la o treabă ce nu admite amânare. Păreau, mai degrabă, a-i sugera străinului că prezența sa îi deranjează și că ar face mai bine să le dea pace.

— Domnilor, vă cer mii de scuze. N-aș vrea să vă stingheresc apelând la bunăvoința dumneavoastră. Am însă un cauciuc dezumflat. V-aș rămâne mult îndatorat dacă ați vrea să-mi împrumutați o pompă pentru câteva minute. La a mea i s-a distrus garnitura.

— Și n-aveți o garnitură de rezervă?

— Din păcate, nu.

Noul venit, neîndemânatic, cu ochelari negri, asemănători celor de pilot, cu mustața cu destulă

artă tăiată, gen Ramon Novarro, cu pălăria tiroleză și cu pantalonii golf, stârni râsul celor doi operatori.

— Sunteți străin, nu?

— Da. Vin din Austria. Fac turul Europei pe motocicletă. Să știți că e o motocicletă dintre cele mai vechi pe care am găsit-o. Cu un „Zündapp" cred și eu că ar fi altceva. Dumneavoastră veniți cumva tot din Austria?

Și călătorul, atât de caraghios, se trase de urechi, încât cei doi din nou hohotiră.

— Noi venim din alte țări, spuse unul dintre ei după ce, în sfârșit, reuși să devină serios. După cum vezi, turnăm un film care sperăm că va face epocă…

— Vă doresc mult succes, domnilor! În țara aceasta aveți ce filma. Am reușit s-o străbat, pot zice, de la un capăt la altul. E cu totul și cu totul extraordinară.

— Suntem de acord… Johnny, coboară și dă-i omului ce-i trebuie. Cred că e grăbit.

Cel numit sări de pe platformă, cu o ușurință incredibilă pentru statura sa uriașă, și, după ce scotoci un timp prin portbagaj, de unde scoase trusa cu scule, întinse pompa motociclistului.

— Vă mulțumesc foarte mult. În câteva minute am să v-o restitui.

Într-adevăr, peste câteva minute reveni și lăsă pompa lângă trusa rămasă pe capota mașinii.

— Încă o dată vă cer scuze că v-am întrerupt de la o treabă atât de importantă. După câte mi-am dat seama, în momentul când am venit înregistrați pe peliculă peisajul din față.

— Încercam să prindem o imagine de ansamblu. Din păcate, condițiile de luminozitate nu pot în niciun caz să ne satisfacă. Cirezile acestea de nori care aleargă de la un capăt la altul al cerului ne fac numai necazuri.

— Iertați-mă, stărui motociclistul, nu înțeleg de ce v-ați oprit aici, când numai la câțiva kilometri

mai departe sunt niște locuri de vis. Pur și simplu, frumusețea lor te face să plutești… Întreaga Prahovă este o înșiruire de peisaje mirifice. O cunosc foarte bine…

— Ne-am oprit aici pentru că așa a hotărât regizorul.

— A, probabil că a prestabilit un itinerar anume.

Cei doi operatori ridicară din umeri.

— Probabil. Oricum, sunteți foarte amabil, dar știm pe ce drumuri trebuie să mergem.

— Și, mă rog, insistă noul venit clipind des și încrețind fruntea, sunteți mulțumiți cu ce ați realizat până acum?

— Din nenorocire… am colindat cam mult. Sate, câmpii, dealuri, livezi… N-am găsit tot ce am fi vrut să găsim. Poate că ne-am fi descurcat mai bine dacă ne-am fi orientat spre Valea Oltului sau spre sălbatica vale a Jiului. Aici, în Valea Prahovei, este mult prea multă aglomerație. Peisajul începe, încetul cu încetul, să-și piardă din autenticitate. Nu-i așa? Știți doar, e un adevăr universal: când apar zorii civilizației dispare și poezia naturii. Iar noi tocmai lucrul acesta încercăm să-l imortalizăm pe peliculă: poezia prezentului de nuanță cvasiprimitivă, care se zbate între viață și moarte, dar care încă mai trăiește. Așa-i, Otto?

— Evident, Johnny.

— Interesant, foarte interesant, se simți dator să sublinieze motociclistul. Dumneavoastră realizați aici o lucrare istorică… Mi-a făcut o plăcere deosebită că v-am cunoscut. Nu pierd deci ocazia să vă rog ceva: s-ar putea, cândva, să ne reîntâlnim, poate că voi avea ocazia, cine știe, în țara mea, departe de aceste meleaguri, să văd filmul pe care-l turnați acum. Îngăduiți-mi să iau cu mine o imagine care totdeauna îmi va procura o mare plăcere. Aș vrea să vă fac o fotografie, chiar în momentul când filmați. Sunt convins că va apărea nu peste mult timp într-un ziar din patria

mea. De altfel, duc cu mine imagini de pretutindeni, din toate țările pe care le vizitez, și ele sunt acceptate cu mare interes de ziarele noastre și publicate în prima pagină.

— Cu plăcere, răspunse operatorul numit Johnny, fără să observe strâmbătura lui Otto, care, în cele din urmă, acceptă și el să se lase fotografiat.

Și motociclistul, care, ca orice turist ce se respectă, purta pe umăr un aparat modern de fotografiat, se conformă.

— Sper că va fi o poză mai mult decât interesantă, de care am să-mi aduc aminte cu plăcere.

După ce strânse burduful aparatului, motociclistul îi salută cu cordialitate pe cei doi operatori, apoi dispăru într-un nor de praf. Nu mai întoarse capul să vadă că între cei doi se dezlănțuia o discuție aprinsă…

• Capitolul III •

În micul carnet cu scoarțe albastre al locotenentului Soare apărură pe fila datată 13 aprilie următoarele însemnări:

„Cei doi presupuși operatori, Otto și Johnny, par să fie niște tipi destul de experimentați, și asta nu numai în privința așa-zisei lor profesiuni. Indivizii și-au însușit, se vede, o gamă complexă de cunoștințe în domeniul cinematografiei. Limbajul, destul de elevat. Înseamnă că pot face față în mod onorabil unei discuții în materie, ba mai mult ar putea să acorde și interviuri, impresionante pentru un cronicar oarecare de gazetă cinematografică… Nu cred să nu le fi bătut la ochi insistența mea, deși nu păreau prea afectați de indiscreția cu care i-am chestionat. Sunt convins că dacă scena s-ar fi petrecut într-un loc mai izolat și nu în apropierea unui drum atât de circulat, n-ar fi lăsat să le treacă atât de simplu pe sub nas un motociclist cu mustață și ochelari negri. Nu ar fi rău să gândesc mai mult, în viitor, la astfel de deghizări, deloc recomandabile mai ales când «eroii» unei asemenea scene sunt de «talia» celor doi.

Mâine, fără doar și poate, va fi o zi extrem de dificilă pentru cel ce scrie aceste rânduri. N-ar fi deloc surprinzător ca originalii mei «cineași» să-și fi luat, ca prin minune, zborul… Poate chiar în clipa când notez aceste observații mașina se află la zeci de kilometri depărtare de satul unde staționa azi. Și cine știe cât îmi va trebui să-i depistez pe un nou itinerar! Noroc că oamenilor din aceste locuri nu le scapă niciun amănunt în asemenea împrejurări și, ceea ce este important, nu-l păstrează pentru ei.

Și totuși mai există o eventualitate asupra căreia nu am gândit suficient: ar fi avut, desigur, motive să părăsească nu numai locul acela, ci chiar zona

sau poate… țara. Dacă au făcut-o? Nu mi-aș ierta niciodată o atare lipsă de prevedere.

În seara aceasta voi trece neapărat pe la Belami. Este necesar să-i raportez mereu, să-l țin la curent cu acțiunea aceasta, așa cum mi-a ordonat. Pe lângă asta, trebuie să recunosc că sfaturile și îndemnurile sale sunt pentru mine inestimabile. S-ar putea să mă bruftuluiască un pic pentru că am pierdut «contactul cu inamicul». E o greșeală elementară de tactică, pe care am comis-o dintr-o prostie. S-ar putea să primesc și o pedeapsă. Nu l-aș acuza, pentru că sunt convins că o merit…”.

✧

„După-amiază, când mă reîntorceam, fluierând, din drumul meu, cu rezultate nesperat de bune, am întâlnit-o, în fața porții, tocmai când se pregătea să iasă în stradă, pe… fata cu părul negru. Nici nu m-a băgat în seamă, de parcă nu mă văzuse în viața ei, nu m-a învrednicit nici măcar cu o privire furișată prin colțul genelor. Întâlnirea m-a surprins într-atât, încât n-am apucat să o salut pe enigmatica tânără. M-au izbit aceleași amănunte pe care le reținusem în noaptea trecută: părul, de un negru impresionant, odihnitor pentru ochi și pentru suflet, și acea paloare a tenului, mai pronunțată la lumina zilei.

Am rămas, ca pironit, în fața porții și am urmărit-o cu privirea până când a dispărut după colțul străzii.

M-au adus la realitate niște pași târșiți pe pietrișul aleii. M-am întors și am văzut o bătrână uscată, înaltă, cu ochii într-o continuă mișcare, probabil un tic nervos – oare în casa aceasta toți colocatarii aveau câte o meteahnă? Zâmbea insinuant, cum o fac în genere bătrânii lipsiți de preocupări, care încearcă să-și umple golul din viață înregistrând fiecare lucru, cât de neînsemnat, din jurul lor, pentru a-l relata apoi vecinului sau vecinei la dimensiuni incredibile.

Am salutat-o printr-o ușoară înclinare a capului. Am schițat chiar un zâmbet chinuit, după care ea mi-a răspuns prietenoasă, apropiindu-se de mine cu un aer conspirativ.

— Să nu zici nu, că pe mine nu mă duce nimeni. Așa-i că îți place domnișoara?

— De ce aș spune nu, am încercat să par cât mai evaziv. Dar… ce folos? N-ați văzut că a trecut ca o furtună? Nici nu m-a observat, cred…

— Ei, și dumneata, parcă ai avea cincisprezece ani. Nu le cunoști? Așa sunt toate, niște prefăcute. Dar până la urmă…

— Ea pare făcută din alt material.

— Mie-mi spui? Ce, crezi că eu n-am fost la fel? întrebă bătrâna, înțepându-mă enervant în umăr cu un deget descărnat. Ești frumușel, bată-te să te bată norocul, nu se poate să nu-ți fi pus ea vreun gând.

— Nici măcar n-am aflat cum o cheamă. E drept că n-am venit decât de câteva zile, dar, oricum, s-ar zice că locuim sub același acoperiș, nu?

— Asta-i bună. Ai întrebat-o și nu ți-a spus?

— N-am avut ocazia, dar chiar dacă aș fi făcut-o am impresia că nu mi-ar fi răspuns.

— Cine știe… Încearcă, frumușelule, încearcă… Încercarea nu are moarte și, mai ales, nu te costă nimic. Asta o știu de la bunicul lui bietu' tata…

Apoi a plecat cu zâmbetul acela vădit antipatic.

La drept vorbind, nici nu mai știu ce să cred. Fata cu părul negru risipește cu larghețe în jurul ei un mister evident. De ce o face, pentru cine și, mai ales, ce preocupări are în acest oraș? Trebuie, da, trebuie să ridic odată, și asta cât mai curând, vălul de taină care-i acoperă chipul!"

✧

„Belami s-a întors noaptea, târziu, de prin coclaurile unde se desfășoară manevrele. M-a găsit în fața casei, pe o banchetă, așteptându-l cu nerăbdare. Era morocănos, indispus cum nu-l

văzusem de mult, livid la înfățișare, cu ținuta sa, de obicei fără cusur, destul de nepusă la punct pentru a-mi da seama că avusese o zi foarte grea. Cizmele îi erau pline de noroi, mantaua udă leoarcă, cascheta la fel. De sub cozoroc ochii îi apăreau ca două luminițe de ceară care abia mai pâlpâie. M-a impresionat încercarea lui de a ascunde istovirea adâncă.

Ploua. Încet. Stăruitor însă. Ploaie de toamnă transmutată sub cerul primăverii, un cer îmbâcsit, acoperit de pâclă, vânăt, insuportabil.

Îl așteptasem mai bine de o oră și jumătate. Noroc că deasupra banchetei se răsfrângea o streașină a chioșcului și că nu mă ploua. Atât mi-ar mai fi trebuit.

L-am salutat poate mai reglementar ca niciodată – asta și dintr-o diplomație ușor explicabilă –, gata să-mi iau tălpășița dacă aș fi observat, chiar și printr-un simplu gest al comandantului, că prezența mea, neanunțată, ar fi fost inoportună. Chipul i s-a luminat însă brusc când m-a văzut:

— Ce-i cu tine, mânzule? Unde ți-ai lăsat mușteriii? Raportează urgent!

Am îngălbenit. Am profitat de faptul că se chinuia să nimerească cheia în broască și am tăcut. Mai bine spus, mi-a venit în cap că e mai cuminte să ocolesc deocamdată răspunsul.

— Știți, de fapt, venisem pentru altceva.

— Hai, intră! m-a poftit cu un ton care nu admitea nicio replică.

Camera pe care o ocupa era o hărăbaie încărcată până la refuz cu mobilă veche, de toate felurile și de toate stilurile. Proprietarul decedase cu câteva luni în urmă și din încăperea în care închisese ochii, chiar cea în care acum locuia comandantul meu, niciun lucrușor nu fusese clintit de la locul său, fiindcă bătrânul – murind la 102 ani – lăsase cu limbă de moarte să nu se atingă nimeni de ceva până când nu le va măcina paragina. Și Belami îi respecta dorința. Era printre puținii ofițeri care nu

acceptaseră soldat de ordonanță, așa că praful de pe mobilă se depusese într-un strat îngrijorător.

— Ei, n-aud nimic.

— Ordonați?

— Am ordonat o dată. Raportează ce e nou în povestea aceea care începe să mă înfurie de-a binelea.

I-am raportat totul, desigur. Fără să caut să ocolesc «punctele nevralgice» ale misiunii mele.

A ascultat încruntat – în timp ce se descotorosea, după un paravan, de cizme, de straiele ude – relatarea mea destul de telegrafică, apoi a apărut într-un halat vișiniu. Trecându-și mâinile prin păr.

— Ce părere ai? Să mergem iarăși la românul meu sau mai bine s-o facem ceva mai târziu?

— Dacă-mi permiteți, n-aș fi de părere să mergem. S-ar putea să existe ceva la fel de important, cine știe, mai important, care să-l țină pe dânsul legat de Câmpina.

— Mă, e un catâr zăpăcitul ăsta de jandarm, un catâr, pricepi? Auzi, să nu poți conta pe un prieten în astfel de împrejurări, mai ales că sunt la mijloc niște treburi care nu ne privesc numai pe noi… Dar, după câte mi-a spus, pe de-o parte îl înțeleg. Nici el nu are încredere în toți cei pe care-i comandă… El se luptă, dar… Ce să facem, trebuie să ne bizuim pe noi, pe puterile noastre, altceva nu avem de făcut. Iar tu…

«Acum o să mă ia la refec că am pierdut contactul», am gândit eu, mai ales că aceasta era una din tezele lui favorite, pe care mi le expunea nu o dată, în franțuzește, în termenii învățați la școala de război, în Franța, ale cărei cursuri le urmase, trimis de stat. Împreună cu un grup de ofițeri români ce se remarcaseră pe frontul din Moldova în eroicul an 1917.

— Tu ai procedat bine, țâncule! Foarte bine ai făcut că i-ai părăsit repede. Le-ai risipit, într-un fel, suspiciunea. S-ar putea să creadă că au stat de

vorbă chiar cu un trăsnit de turist străin, pentru ei destul de incomod. Dar trebuie să ai în vedere că șederea lor în țară ar putea să fie temporară. Înțelegi ce vreau să spun?

— Da. M-am gândit și la această alternativă.

— Ești așa cum am sperat: deștept. Ce zici, n-ar fi nimerit să-ți dau câțiva oameni în ajutor?

— Deocamdată cred că m-ar încurca în cercetările mele. Nu e încă momentul.

— Și eu gândesc la fel. Bine! Tot ce-ți recomand: prudență și iar prudență. Să știi că mai am nevoie de ceva… Soare, îndeosebi pe «umezeala» asta păcătoasă… Ai înțeles?

— Am înțeles.

— Cât despre fata ta cu părul negru…

— Nu-i «a mea», raportez…

— Mă rog… Nu știu nici eu ce să mai zic. Încearcă totuși să-i intri în grații. Ai toate condițiile unei bune reușite. Ce crezi, s-ar putea să fie amestecată în potlogăriile astea? Dar… mai poți să știi?

— Eu unul sunt convins, domnule colonel. Sunt niște argumente…

— Argumente… Hm! Spune, vrei o cafea sau ți-e teamă că la noapte o să rămâi cu ochii pironiți în tavan?

— Nu vă refuz.

Belami și-a arătat din plin ospitalitatea. Cafeaua lui, fiartă într-un ibric la o lampă cu spirt, avea arome grozave.

Cu toată strădania lui, am văzut că se chinuia zadarnic să-și ascundă oboseala. Făcea eforturi eroice ca să nu se dea de gol că abia mai putea ține ochii deschiși. De altfel și pe mine abia mă mai țineau picioarele, de aceea, în clipa când a adormit în fotoliu, l-am acoperit ușor cu un pled, mi-am luat cascheta din cuier și, în vârful picioarelor, m-am furișat spre ușă.

— Ce, pleci așa, fără să spui măcar bună seara? Crezi că am adormit cu adevărat?

— Iartă-mă, Belami! N-aș fi vrut să te trezesc.

— Bine, du-te, băiatule! Și, dacă-ți stă în putință, ține-mă zilnic la curent cu tot ce se întâmplă… Cât mai rămânem aici să-mi faci lumină în povestea asta cu cineaștii. Ai priceput? Noapte bună!”

✧

Calea spre casă i se păru lungă, mai greu de străbătut ca în alte seri, astfel că în clipa când intră în grădină răsuflă ușurat. Becul era aprins, își arunca pulberea aurie peste frunzele abia conturate, care vibrau încet sub picăturile strecurate ca prin sită ale ploii. Ușa era deschisă. La fereastra fetei zări un fir de lumină furișat prin perdeaua groasă. Deci nu se culcase încă. Ce-ar fi să-i bată-n geam?

Se hotărî fără a sta prea mult în cumpănă, fapt pe care nu și-l explică ușor. Ar fi vrut să schimbe câteva cuvinte cu ea, să afle măcar cum o cheamă, de unde vine și ce caută în acest orășel.

Chipul ei apăru îndată de după un colț al perdelei, de parcă fata s-ar fi așteptat la aceste bătăi în geam sau ar fi fost obișnuită cu ele.

Ovalul feței, văzut din întuneric, era o pată de umbră cu tonuri diferite. Îl privi uimită, nemișcată, câteva secunde, fără să scoată un cuvânt. Atunci el îi făcu semn să deschidă fereastra și, când ea o crăpă, îi vorbi:

— Vă rog să mă iertați că îndrăznesc. Numai două cuvinte aș vrea să vă spun… Numai atât.

Ea lăsă brusc colțul perdelei, cu un gest care, lui i se păru, trăda iritare. Se îndoi că fata va ieși din cameră, deși geamul rămăsese întredeschis. Așteptă destul de mult, până ce o auzi apropiindu-se. Inima se porni să-i bată ca scăpată din niște frâie.

— Vă mulțumesc că ați venit. Și vă rog încă o dată să mă iertați. Socotesc că era absolută nevoie să vă văd și să vă întreb ceva.

Ea îl privi lung, ca pe un om pe care-l vezi pentru prima dată în viață. Locotenentul îi simți răsuflarea fierbinte, precipitată, foarte aproape de obrazul său și, profitând de bezna din antreu, o prinse cu delicatețe de braț.

— Vă rog spuneți ceva, ce vreți, dar spuneți ceva… Un cuvânt măcar. Nu-mi lăsați impresia că sfidați sau că…

— Vino, vino o clipă!

Glasul îi suna stins. Până și în voce avea ceva din misterul care o înconjura.

O urmă cu pași șovăielnici, silindu-se să calce la fel de neauzit ca ea. Îl conduse de braț și îl invită să intre în camera ei. O observă atent. Era obosită, grozav de obosită și pleoapele i se închideau des, ca și cum lumina săracă ce răzbătea de la veioză ar fi supărat-o. Nu-l invită să se așeze.

— M-am hotărât, în sfârșit, să-ți vorbesc. O fac pentru binele dumitale. Viața îți este în mare pericol. Accentuez, în mare pericol. S-ar putea să te trezești oricând cu o surpriză deloc plăcută.

— Nu pot decât să vă rămân recunoscător din toată inima pentru acest avertisment, șopti el, înregistrând pentru prima dată, cu o deosebită claritate, detaliile înfățișării ei.

Ochii fetei păreau mistuiți de flăcări nevăzute, cărora nu le simți decât dogoarea. Părul, pe care avu o inexplicabilă pornire să-l mângâie, pentru a se convinge că este real, obrajii pe care apăruse, ca un fard de o rară finețe, o tentă trandafirie, fondul păstrându-și paliditatea, trupul cu linii armonioase, de o simetrie perfectă, pe care capotul negru cu crizanteme roșii le evidenția cu dărnicie, totul purta ceva desprins de real și de obișnuit.

— Deci. Mai mult decât vă spun acum, n-are rost să insist: prudență.

— Mărturisesc că sunt cu totul și cu totul nedumerit. Nu-mi puteți da nicio lămurire în plus?

— Mai mult nu știu.

— Mi-ați face un serviciu nemăsurat. Mi-aș putea lua unele măsuri de precauție.

— Regret…

— Nu mi-am putut explica prezența dumneavoastră în noaptea trecută… De fapt v-am mai spus-o și atunci și nu ați vorbit.

Ea stătu o vreme în cumpănă, apoi se hotărî să răspundă.

— Bine, trec peste toate și am să spun, deși acest lucru mă silește să…

— Să?…

— Ce să mai ocolesc adevărul, n-ar avea sens. Venisem să te previn.

— Să mă preveniți? Ei bine, atunci de ce n-ați făcut-o? V-am rugat atât de mult să-mi explicați…

— N-ai simțit că tot timpul a fost cineva înapoia mea? Nu puteam să deschid gura de spaimă.

— Nu știu, nu mai înțeleg nimic. Ce se ascunde în toate astea? Cine vă urmărea? Nu considerați că același pericol planează și asupra dumneavoastră?

— Mă urmărea același om care…

Soare o privi rugător pentru a o face să continue, dar fata cu părul negru nu mai spuse nimic, de parcă iar căzuse în mutenia ei.

— Bine, nu vă cer imposibilul. Dacă nu vă destăinuiți, înseamnă că este la mijloc un motiv serios… Doar atât v-aș ruga însă să-mi mărturisiți: ce vă reține lângă acel sau acei indivizi? E vorba de un șantaj cumva? V-aș putea întinde o mână de ajutor…

— Este vorba de un… contract.

— Contract?!

— Exact. Voi deține rolul principal feminin în filmul „Zodia păianjenului”, care se turnează în aceste zile în decorul natural al Văii Prahovei.

— Ah, da… Parcă am citit ceva… Hm! N-aș fi bănuit. Am auzit că aici se filmează numai exterioarele.

— Bineînțeles că și într-un asemenea caz prezența actorilor este indispensabilă.

— Ah, desigur… Dar… cum rămâne atunci cu pericolul asupra căruia m-ați prevenit?

— Nu știu, n-aș fi vrut să… Dar, pentru că am dezvăluit unele taine, consimt să-ți mai spun că am fost martoră, fără voia mea, la o discuție. Se punea la cale… se punea la cale ceva împotriva dumitale.

— Înseamnă că îi incomodez cu ceva. Și nu găsesc cu ce. Mă-nșel, oare?

— Probabil. Nu sunt în măsură să-ți lămuresc aceste treburi. Un lucru doar: am riscat destul, și-au dat seama că am asistat, împotriva voinței lor, la discuție…

— Cunosc faptul că locuim amândoi în același imobil?

— Indiscutabil!

— Presupun că acest avertisment n-a fost formulat decât după ce au fost siguri că auziți totul.

— Posibil. Am făcut ce am făcut dintr-o inițiativă proprie. Fii convins că puteam să mă depărtez și chiar să… nu aud nimic.

— Îmi oferiți din nou ocazia să vă exprim întreaga mea recunoștință. Și, dacă nu depășesc în vreun fel niște limite, îndrăznesc să vă propun ceva: vreți să deveniți aliatul meu?

— Cu neputință. Aș vrea, dar e cu neputință. Ei mă țin mult prea izolată de preocupările lor. În plus, nu sunt suficient de curajoasă, cum ești dumneata de exemplu… Cel mai recomandabil pentru viitor este să-ți vezi de militărie – te asigur că tot ce ți-am spus este adevărat și că primejdia există.

— Poate vă mai gândiți la propunerea mea.

— Sunt absolut hotărâtă.

— Oricum, n-am să uit niciodată binele pe care mi l-ați făcut, prevenindu-mă.

— Era în fond datoria mea s-o fac. Deși pentru mine sunteți un simplu necunoscut…

— … care vă roagă să-i dați posibilitatea să vă revadă.

— O, asta în niciun caz. Te rog să nu mă cauți, orice s-ar întâmpla. Mi-ai cauza un mare rău. N-are sens să-ți explic în ce fel. Mai mult, chiar în ipoteza că ne vom reîntâlni în vreo împrejurare… nu ne cunoaștem. Uită tot ce ți-am spus, numai de pericolul care te paște să nu uiți.

— Am să țin seama, evident, de sfatul acesta. Nimeni nu va afla nimic despre întrevederea noastră. Și totuși rămân complet needificat…

— Te rog, pleacă! Am auzit un zgomot…

Îl prinse strâns de umăr. Soare îi simți mâna tremurând.

— Te rog, du-te în camera dumitale.

— Nici măcar numele nu vi-l cunosc.

— Dacă ții cu tot dinadinsul… Mariana.

— Noapte bună, Mariana!

— Noapte bună!

Ieși din cameră cu o imagine nouă a fetei cu părul negru. Era ceva greu de intuit în toată această înlănțuire de întâmplări.

Aprinse lampa. Camera i se păru rece, neprimitoare. Florile din vază păliseră, deși chiar în dimineața aceea le schimbase apa.

Zări ceva pe masă, un mic punct sclipitor lângă scrumieră. Se apropie și zâmbi: era un cartuș de calibru 6,35!

• Capitolul IV •

Aţipise doar, când, fără să-şi explice în vreun fel ce se petrece, sări în picioare. I se păru că e ziua în amiaza mare, că lumina soarelui a inundat deodată încăperea. Dar impresia dură o secundă, două, până când deslușì un ronțăit de motor în fața porții. Farurile unei mașini măturară fațada casei și deci și fereastra lui cu o pală de lumină. Automobilul viră brusc și porni cu viteză în sens opus.

Soare ascultă până ce zgomotul se topi în noapte, apoi deschise fereastra. Simți izbindu-l peste pleoape aerul rece, proaspăt, al dimineții de aprilie. Deodată văzu cum poarta se deschide fără zgomot, ca într-un film mut, și cum se strecoară în curte un bărbat îmbrăcat într-un pardesiu lung și larg, de culoare deschisă. ÎI urmări cu încordare și nu-i fu greu să înțeleagă că individul n-avea intenția să se îndrepte spre ușă. Din mica alee o apucase spre stânga, pe după colțul casei. Or, într-acolo era fereastra „ei”. La început se gândi să escaladeze prichiciul și să se convingă dacă omul acela va bate la geamul fetei cu părul negru. Se răzgândi repede. S-ar fi putut să fie vorba de o rudă sau de un prieten și în această împrejurare lucrurile ar fi putut să ia o turnură nedorită. El însuși s-ar fi văzut deodată într-o postură jenantă față de ea. Mai era posibil ca vizitatorul să fi ocolit casa pentru a ajunge la apartamentul din fundul curții, un fel de magazioară, unde locuia o familie nevoiașă.

În clipele acelea de frământare uită că orice amănunt putea să aibă o însemnătate cu totul aparte și că, furat de presupuneri, nu avea dreptul să lase nimic la voia întâmplării.

Din starea de nehotărâre îl scoase însuși vizitatorul, care apăru, pe neașteptate, din nou pe alee. Se îndreptă spre poartă cu pas repede.

Locotenentul Soare se îmbrăcă în fugă și, fără să-și mai ia haina, își puse un fular, smulse fulgarinul din cuier, apoi un basc și sări în grădină. Închise fereastra și se opri la poartă pentru a se convinge că nu va da nas în nas cu individul. Crăpă poarta atât cât să scoată capul, îl zări pe celălalt la câteva zeci de metri în susul străzii, mergând cu pas întins. O porni pe urmele lui, păstrând o distanță anume spre a nu da nimic de bănuit celui din față, deși acesta, după dezinvoltura cu care se depărta, nu părea deloc îngrijorat că ar putea fi urmărit.

Abia când celălalt apucă pe strada ce ducea spre gară, Soare începu să se îndoiască de temerile lui, fiind din ce în ce mai sigur că omul n-are nici în clin, nici în mânecă cu ceea ce făcea obiectul misiunii lui. Îi întări convingerea aceasta și faptul că individul pe care-l urmărea nu întorsese măcar o dată capul ca să privească înapoi, mersese liniștit, ca orice om plecat de acasă după treburile cotidiene.

Mai mult de formă, tânărul ofițer intră în incinta gării și se amestecă printre cei ce așteptau sosirea trenului. Îl pierduse din ochi pe cel urmărit până acolo. Îl descoperi la casa de bilete numărând banii. Soare se întoarse repede cu spatele ca să nu fie observat. Inima îi pornise un galop rapid, pentru că trăsăturile celui pentru care se deplasase până aici nu-i erau necunoscute. Era Johnny!

Își săltă imediat gulerul fulgarinului și se prefăcu a fi cufundat în lectura „Mersului trenurilor”. Individul trecu pe lângă el, ștergându-l cu mâneca pardesiului: „N-o fi făcut-o, oare, dinadins, se întrebă locotenentul, ca să-mi dea de știre că nu-i pasă deloc văzând că-l urmăresc?” După modul în care celălalt se depărtă, plictisit, absent la tot ce era în jurul lui, fără a arăta că-l interesează cineva sau ceva din preajmă, Soare se liniști. „Va trebui, este absolut necesar să continui urmărirea, hotărî el. Contactul este restabilit. Am

să-i comunic treaba asta, îndată ce este posibil, și lui Belami. Are să se bucure mult, nu încape îndoială.”

Din „Mersul trenurilor” află că prima, și de altfel singura, garnitură care urma să părăsească gara peste numai cinci minute era un tren accelerat, care venea dinspre Brașov și mergea la București. Era cert că și omul lui avea să plece în această direcție, de aceea scoase un bilet pentru București.

— Ce clasă doriți? întrebă casiera.

— Clasa a doua, îi răspunse fără să stea prea mult pe gânduri. Adică, nu… a-ntâia am vrut să zic.

Plăti. În ultima clipă se decisese să ceară bilet la clasa întâi, cu care ar fi avut acces și la clasele a doua și a treia.

Trenul sosi alb de brumă, ca un moșneag obosit, scârțâind prelung din frâne. Johnny se urcă într-un vagon de clasa a doua. Soare, care-l pândise tot timpul de la distanță, sui în același vagon și ocupă loc în compartimentul vecin. Se postă cât mai aproape de ușă, pentru a putea să observe, nestingherit și fără să dea cuiva de bănuit, mișcarea de pe culoar.

Pe locul de lângă fereastră, pe aceeași banchetă, dormea un bătrân. Sforăia cumplit, ca un motor gripat. Când intrase locotenentul Soare, nici măcar nu se clintise de pe locul lui. Îi suportă aproape o jumătate de oră hârâitul teribil. Ieși apoi pe culoar și trecu nepăsător prin fața compartimentului alăturat. „Omul lui” se lungise pe banchetă și dormea cu capul pe valijoară.

Ofițerul se opri lângă una din ferestre. Își aprinse o țigară și trase câteva fumuri cu sete, încercând să-și imagineze cum va decurge mai departe pentru el această neprevăzută călătorie.

Tocmai atunci apăru și controlorul. Soare îi întinse biletul la viză și se miră că acesta îl privește cam lung. Își dădu îndată seama de ce: mâneca

pijamalei ieșea din cea a fulgarinului. Se întoarse cu spatele și ascunse cât putu mai bine manșeta de poplin roșu a pijamalei.

— Dacă aveți bilet de clasa-ntâi de ce călătoriți cu a doua? întrebă nedumerit controlorul.

— Pentru că vreau să mă duc la a treia, răspunse enervat Soare, lăsându-l perplex pe omul cu felinar și geantă de piele.

✧

Gara de Nord era un adevărat furnicar de oameni, de toate vârstele, de toate condițiile, un du-te-vino care, ca totdeauna când cobora pe peroanele lungi, îl ameți la început. Se temea că omul pe care-l urmărea va pieri deodată, înghițit de acest freamăt nemaipomenit. Se ținea la zece pași de el, făcând un adevărat slalom printre cei de pe peron, pentru a nu-l pierde din priviri. Încercase să-și schimbe cât de cât înfățișarea: bascul și-l afundase în buzunar, fularul îl înfășurase în jurul gurii ca unul pe care-l chinuie rău durerea de măsele, își pusese și ochelarii de soare.

La ieșirea în Calea Griviței îl întâmpină o zi plină de lumină, superbă, pe care înaltele arcade ale Gării de Nord i-o ascunseseră de la coborârea din tren. Era un adevărat efluviu solar care scălda străzile Cetății lui Bucur. Câțiva birjari îmbrăcați în sutane de catifea albastră îl traseră de mânecă, mai departe șoferii, cu portierele mașinilor deschise larg, a invitație. Soare nu-i luă în seamă nici pe unii, nici pe ceilalți, ochii lui aveau o singură țintă. Cel pe urmele căruia se afla se îndreptă, aproape fugind, spre stația de tramvai. Fu necesar să dea o bătălie în toată regula, dar până la urmă reușiră să se urce amândoi, locotenentul păstrând tot timpul o distanță convenabilă față de celălalt.

Chiar și aici, în vagonul de tramvai ticsit de lume, Capitala își făcea simțită prezența prin imensa ei energie, în continuă desfășurare, prin fizionomiile bucureștenilor, plini de viață,

zgomotoși. La Brătianu coborâră o mulțime de călători, iar la Piața Națiunii mai rămaseră doar câțiva în vagon. Aici trebui să coboare și Soare.

Bazarurile încărcate cu mărfuri ieftine – ciorapi, stămburi, tricotaje, cămăși –, tarabele întinse, pline de mărunțișuri, cumpărătorii zoriți, izbindu-se și îmbrâncindu-se, strigătele puternice ale oltenilor cu nelipsitele lor coșuri vârfuite de legume, pește sau fructe, totul uluia pe cel care vizita pentru prima dată acest vechi vad comercial al Bucureștilor.

„Omul lui" se strecura cu o abilitate de invidiat printre tarabe, cumpărători și gură-cască, astfel că Soare trebui să facă adevărate exhibiții pentru a nu-l pierde în vălmășagul acela.

Nu izbuti să-și închipuie ce anume l-ar fi putut interesa pe individ în hala de carne, dar, văzându-l cât de repede se fofilează spre cealaltă ieșire, avu certitudinea că acesta făcea tot ce putea spre a dispărea.

Halele erau, de asemenea, aglomerate, larma la fel de insuportabilă.

Și deodată locotenentul nu-l mai văzu… Se opri nedumerit, contrariat: celălalt parcă fusese înghițit de pământ. Își roti privirile de la un capăt la altul al halei, suit pe o bară metalică. Nu reuși să-l descopere. Îl cuprinseră furia și amărăciunea.

„Ca pe-un nătărău m-a dus de nas", se căină el. Din clipa aceea se simți mic și începu să-și piardă cumpătul, își pironi privirea spre ieșirea către care se îndreptase individul, pe bara metalică, într-un echilibru relativ, până când un măcelar se răsti la el să coboare.

Nu se dădu imediat jos. Își mai plimbă o dată ochii în toate părțile și, în sfârșit, se lumină. Îl zări pe cel pentru care făcuse acest drum neașteptat, tocmai când se pregătea să iasă în stradă, după ce probabil făcuse un ocol prin hală. Se repezi într-acolo, să-l ajungă. După felul cum înainta, trăgând cu ochii în toate părțile, nu era greu să înțeleagă că

manevra tactică pe care o făcuse urmăritorul avusese o țintă precisă.

Când era aproape de ieșire, un cărucior cu uriașe hălci de carne îi bară drumul. Disperat, căută să-l ocolească, dar oamenii care intrau îl îmbrânciră și îl ținură mult timp în imposibilitatea de a face un pas. În cele din urmă căruciorul se mișcă și lăsă liberă trecerea, dar Soare înțelese că degeaba s-ar mai fi grăbit. Ar fi fost cu neputință să-l descopere pe Johnny printre miile de oameni care se îmbulzeau. Numai o întâmplare fericită, de felul celei care-i surâsese în hală, l-ar mai fi putut pune din nou pe urmele dispărutului. Și Soare nu întârzie să se agațe de această speranță.

„Așa cum nu-l pot zări eu, nici el nu mă poate vedea pe mine. Cine știe, poate că totuși am să dau de el”, se mângâie cu nădejdea, simțind că-l dor ochii de atâta încordare. Străbătu iarăși piața, trecu pe la bazar, printre prăvălioarele și tarabele încărcate cu mărfuri. Se amestecă printre țăranii veniți să-și vândă produsele sau să târguiască, mai intră o dată în hală, închipuindu-și că individul s-ar fi putut refugia din nou acolo, ca într-un labirint suficient de sigur.

Totul, fără rezultat. Deznădăjduit, apucă pe cheiul Dâmboviței, privind absent spre sutele de covoare și așternuturi multicolore țărănești expuse pe parapetele metalice, fără să-i ia în seamă pe cei ce-l chemau să le cumpere o scoarță, un chilim sau o cuvertură oltenească.

Se opri sub unul dintre teii abia înfrunziți și își aprinse o țigară. Niciodată nu i se păruse mai amar tutunul ca acum. „Da, da, ca pe un neghiob m-a tras pe sfoară. Multe trebuie să înveți, domnule locotenent! Trebuia să înțeleg intenția lui, încă de când a coborât într-un loc atât de aglomerat. Trebuia să-l „țin de mână”, să nu-l slăbesc un minut… Iată cum se pierde iarăși „contactul”, fapt pentru care aș merita să fiu pur și simplu bătut. Chiar am să-l rog pe Belami s-o facă. Fără milă s-o

facă! Am să-i povestesc totul… Prostia m-a determinat, la un moment dat, să cred că individul habar n-are că este urmărit. Și am să-l rog să-mi dea și câteva zile de arest.”

Pașii îl conduseră, aproape mecanic, spre gardul spitalului Brâncovenesc, acoperit cu afișe mari care anunțau spectacolele bucureștene, opere, operete, concerte, reviste. Le parcurse în fugă cu privirea, dar nu reținu niciun titlu.

Gândul îl transportase la Câmpina și acum „înghițea” porția de admonestări cu care-l blagoslovea Belami, cu fruntea plecată, într-o tăcere caracteristică unui condamnat ce-și ascultă sentința.

— Sunteți cumva bolnav?

Vocea îl trezi la realitate. O femeie cu părul cărunt, îmbrăcată într-un loden verde, decolorat, îl privea cu milă. Înduioșat, locotenentul îi zâmbi prietenos și clătină din cap, îndepărtându-se.

Simțea nevoia organică de a comunica în vreun fel cu Belami. Dar cum putea să facă aceasta? Era sigur, comandantul lui se afla acum pe cine știe ce coclauri prahovene, între militarii regimentului, conducând manevrele. Poate că n-ar fi rău să-i trimită o telegramă, să-l anunțe că se află în București. Seara ar găsi acasă depeșa, s-ar liniști sau poate s-ar neliniști, cine știe, dar e sigur că ar avea o veste despre el.

Și la întoarcere ce avea să-i raporteze? Că l-a pierdut copilărește pe individul care-i făcuse atâta sânge rău? „Iată unde se întâlnesc prostia și nepriceperea, aici în capul meu”, nu încetă el să se mustre.

O porni spre Piața Senatului, pe lângă Tribunal, și când ajunse aproape de podul peste Dâmbovița, din capătul Căii Victoriei, apucă spre Poșta Mare. Era hotărât să trimită totuși telegrama. Belami va ști, în acest fel, ceva de soarta locotenentului său.

„Am să rămân încă o zi, două în București, voi străbate străzile, din centru și până la periferii, nu

se poate să mă dau bătut atât de ușor”, decise el.

Stătu încă multă vreme în fața poștei, gândind la modul în care trebuia formulată telegrama, astfel ca Belami să priceapă imediat ce motive l-au adus pe el, pe Soare, așa, pe nepusă-masă, la București.

Nici atunci când se opri la ghișeu pentru a cumpăra formularul nu-și precizase încă felul în care să trimită depeșa.

Până la urmă scrise pe formular doar atât: „Mă aflu în București. Stop. Telefon ora 23. Stop. Soare. Stop.” Așa, Belami ar fi putut să priceapă mai ușor. „Cifrul” prin telegramă era destul de anevoios de folosit, dar telefonic îl va putea anunța pe colonel mult mai simplu și mai puțin bătător la ochi.

„Și dacă mă va întreba cu ce scop am plecat în Capitală ce-i răspund?”

✧

Doamna Orania îl primise, ca totdeauna când venea în București, cu un zâmbet și cu o ceașcă de cafea care-l trezi de-a binelea din starea aceea de toropeală. Bătrâna se prefăcuse supărată: „N-ai mai venit de atâta vreme, nici n-ai trimis un rând, două, ca să știu ce mai faci!” Soare se scuză: „Știți, serviciul te ține legat săptămâni întregi, câteodată, prin cine știe ce colț de țară.” Gazdă bună și ospitalieră; doamna Orania încercă să-l rețină la masă, dar locotenentului numai de asta nu-i ardea. Mai degrabă ar fi dormit puțin, o jumătate de ceas chiar, dar venise cafeaua să-i redea forțele și să-i alunge somnul.

— Am și o chiriașă nouă în odăița de la stradă. Nostimă foc. Și tare prietenoasă. Cuminte. I-am vorbit de dumneata și mi s-a părut că vrea să te cunoască.

— Poate cu altă ocazie, doamnă. Acum sunt extrem de ocupat. Am venit pentru niște probleme foarte importante, trimis de serviciu.

— Păcat că nu-ți poți rupe un ceas, două… Mai vezi!… Ar fi nimerită pentru dumneata. E fată cu

carte.

— Dacă am să termin treburile mai repede…

Se auzi țârâitul soneriei.

— Ea e. Ea trebuie să fie, după felul cum sună.

Bătrâna se ridică repede și se duse să deschidă. Peste un minut se reîntoarse însoțită de o tânără. Aducea la înfățișare eu balerina pe care o văzuse Soare la „Cărăbuș”. Mersul plin de grație îi confirma, într-un fel, că s-ar putea să fie chiar ea.

Se cunoscură. „Smaranda”, se prezentă. Soare nu se putu stăpâni să n-o întrebe:

— Nu cumva sunteți balerină?

Fata râse cu poftă.

— Ce vă face să credeți?

— Semănați foarte bine cu o balerină de la „Cărăbuș”.

— Trebuie să vă dezamăgesc, dar… Nu, nu sunt balerină. Urmez Academia comercială.

Locotenentul o mai măsură o dată, cu un aer de expert ai fi zis, și se convinse că se înșelase.

— Eu, în schimb, te cunosc pe dumneata…

— Mă cunoașteți?

— Chiar foarte bine. Nu sunteți ofițer?

Soare tresări. Ce mai era și asta? Nu prea se simțea în largul lui, știind că pe sub fulgarinul pe care nu-l dezbrăcase s-ar fi putut ivi un colț de pijama.

— Dar măcar fularul scoate-l, stărui doamna Orania.

— Iertați-mă, trebuie să plec imediat. Am o întâlnire cu un camarad.

— Sau cu o… camaradă, zâmbi nu fără ironie fata.

Soare se ridică.

— Cum, am reușit să vă supăr? îl întrebă ea.

— Nicidecum, dar am cam întârziat. Aș fi vrut totuși să vă întreb de când mă cunoașteți.

— De aproximativ o săptămână de zile.

— M-ați întâlnit undeva, în provincie?

— Secret… militar.

— Nu înțeleg ce-ar fi secret în chestiunea aceasta.

— Să nu vă țin prea mult pe jăratic. Vă cunosc foarte bine, prin bunăvoința stimatei doamne Orania.

— Aa! Așa, deci…

Doamna Orania râse cu poftă.

— Ei, acum te-ai lămurit? hohoti ea în continuare.

— Da, acum da!

— Și când sperăm să te mai vedem? îl cercetă bătrâna.

— Cine știe, poate chiar astăzi. Poate niciodată…

— Devii sinistru, zău, mă și sperii, spuse gazda.

— Am glumit, râse Soare. Dacă termin mai repede cu treburile pentru care am venit, mai trec pe la dumneavoastră.

Ieși în stradă, ușurat că scăpase de insistențele doamnei Orania. Tânăra studentă nu-i făcuse o impresie deosebită. Era frumoasă, într-adevăr, dar prea limbută. Mai avea și acel aer de a lua, chiar și pe un om pe care-l cunoscuse de câteva minute, peste picior. Avea o privire inteligentă, și asta era adevărat, și o anumită certitudine în felul ei de a acționa, care unor bărbați le stârnește admirația. Dar tânărul locotenent nu se număra printre aceștia.

Ajuns în colțul străzii, se opri în stația de tramvai, încotro avea s-o apuce? Nu se putea hotărî, de aceea îi defilară prin față mai multe tramvaie, spre părerea lui de rău pentru aceste clipe pierdute fără folos.

Nehotărât, intră într-o patiserie și comandă o porție de plăcintă. Uitase că nu mâncase nimic din seara precedentă, iar dacă refuzase invitația doamnei Orania de a rămâne la masă o făcuse în primul rând pentru ca să nu-l vadă cum plecase la drum, fără cămașă și cravată.

Masa la care se așezase se afla chiar lângă vitrină. De aceea nu-i scăpă silueta unui bărbat înalt, care-l studiase fulgerător și trecuse mai departe, ca un trecător obișnuit. Cel ce se oprise lângă vitrină purta o mustață subțire și ochelari de vedere cu ramă metalică. Fără doar și poate îl mai întâlnise undeva. Da, cu siguranță îl văzuse, în Gara de Nord ori în hala de carne din piață. Sau poate în tramvaiul cu care plecase spre centru…

Să fi fost oare întâmplătoare această reîntâlnire? Plăti în grabă și ieși din patiserie. Omul dispăruse ca o vedenie. Locotenentul Soare nu se împăcă cu gândul de a renunța să-l găsească. Pătrunse în câteva ganguri, în câteva magazine, luă seama pe străzile lăturalnice și privi la cele câteva mașini care staționau în apropiere. Necăjit, se pregăti să-l abandoneze, dând totul pe seama unui joc al întâmplării. O limuzină albastră opri în dreptul lui.

— Mergeți spre centru, domnu'?

Vru să-l refuze la început pe „piețar", dar se gândi că o mașină nu i-ar prinde rău, mai ales că nu se putea găsi la fiecare pas. Acceptă oferta șoferului de pe taximetru. Când acesta era gata să închidă portiera, un puști pistruiat tot, cu o claie de păr blond năpădindu-i fruntea și tâmplele, se opri din fugă lângă bordură, fluturând un plic albastru.

— Oprește, nu porni, strigă Soare și deschise din nou portiera.

— Nene, e pentru dumneata.

Îi întinse plicul lui Soare și o zbughi ca din praștie în susul străzii. Locotenentul, preocupat de această neașteptată misivă, nu se gândi să-l urmărească pe băiat. Iar când își propuse aceasta era prea târziu. Năzdrăvanul dispăruse într-o fundătură.

Deschise plicul, nerăbdător. Pe hârtia dinăuntru se aflau scrise patru cuvinte: „Renunță! Altfel vei regreta."

Din nou același avertisment, de data aceasta subliniat în cele câteva cuvinte. Așadar intuiția nu-

l înșelase, iar individul care-l privise insistent, deși pentru o clipă doar, nu era un oarecare…

— Ce facem? întrebă șoferul iritat.

— Pornește, dar în sens invers, nu spre centru.

— Să întorc mașina?

— Am vorbit destul de clar, nu?

— Încă doi clienți ca dumneata și…

— Ai spus ceva?

— Nu. Vorbeam și eu ca prostul.

Ajunseră la barieră. Tocmai trecea un tren de marfă și o coloană de mașini aștepta, într-un vuiet strident de claxoane, cale liberă.

— Domnule, dumneata ești un ghinionist. Dacă plecam spre centru aș fi găsit pe puțin zece clienți.

— Și banii mei nu sunt buni? îl repezi Soare pe șofer.

— O să te coste cam mult, să știi.

— Mă privește cât. N-o să-mi plătești dumneata cursa.

Spre disperarea șoferului, la un moment dat Soare îl prinse de umăr.

— Lasă-mă aici.

— Unde?

— Chiar aici unde ne aflăm.

— Atunci de ce dracu' m-ai făcut să întorc? Puteai să vii și pe jos, pufni șoferul.

Plăti și se îndreptă spre o florărie. Când mai avea doar câțiva metri de parcurs, un individ înalt, cu ochelari și mustăcioară subțire se desprinse de lângă zid și se urcă într-o mașină care aștepta, printre primele, ridicarea barierei.

Locotenentul fugi înapoi, spre limuzina albastră.

— Continuăm cursa, spuse el șoferului, poruncitor.

— Continu-o cu cine vrei, cu mine nu!

Soare deschise portiera, împotriva voinței proprietarului mașinii, și se urcă.

— Urmărește mașina aceea! A doua din capul coloanei.

— Poliția? rosti mai încet șoferul.

— Urmărește mașina și nu întreba nimic.

Când se ridică bariera, limuzinele și autocamioanele se năpustiră să traverseze calea ferată. Șoferul de pe limuzina albastră era foarte abil. Parcă îi și plăcea să se angajeze într-o astfel de cursă de urmărire. În curând depăși mașina cu pricina, dar, spre stupoarea lui Soare, observă că în afara șoferului în taximetru nu se mai afla nimeni.

— Întoarce repede!

— Iar să întorc? Unde naiba mă duci, domnule? Ce urmărești dumneata?

— Nu-mi place să repet. Întoarce, te rog.

Înjurând printre dinți, șoferul se supuse.

— Unde mergem?

— Mă lași în centru, spuse Soare.

Coborî la Podul Izvor. Se îndreptă spre Piața Kogălniceanu. Își cumpără țigări și, când ieși din tutungerie, la douăzeci de metri depărtare îl văzu pe… celălalt. Se ascunse după o dubiță care staționa în fața unui magazin alimentar. Omul se vede că-l pierdu din vedere, pentru că începu să se precipite, luând seama în toate părțile, fără să știe că din clipa aceea rolurile aveau să se schimbe. El însuși avea să devină ținta observației lui Soare.

Proprietarul mașinii îl văzu pe locotenent și se pare că înțelese ceva. Era un om în vârstă, molcom la vorbă.

— Ai nevoie de un transport, tinere? îl cercetă el.

— Aș avea, dar de un transport mai puțin obișnuit. Puteți să mă ajutați într-o chestiune personală? Plătesc bine.

— Depinde despre ce e vorba. Nu-mi cereți marea cu sarea. Sunt extrem de ocupat. Pentru mine banii se măsoară cu minutul.

— Vreau să urmăresc pe cineva.

— Chestiune de familie?

— Să zicem că da…

— Ei, bat-o s-o bată de gelozie. Urcă, hai!

— … dar n-aș vrea să merg în cabină. Mă urc mai bine în spate, ca să nu fiu văzut.

— Stai unde vrei. Numai să-mi arăți pe cine vrei să-l vezi unde se duce.

— Acolo, în fața chioșcului de ziare, se află un tip cu ochelari.

— Ăla care pare rătăcit? Cu mustață, nu?

— Exact. N-aș vrea să mă observe. Deschide, mai bine, ușile din spate să mă urc. Te ții după el.

— Și dacă n-o avea de gând să plece prea curând?

— Plătesc totul, la centimă.

Șoferul deschise cele două uși și Soare își făcu vânt în mașină. Prin fereastra din spatele cabinei, îl țintea cu încordare pe individul complet derutat. Acesta, plictisit se vede sau iritat, apucă spre Liceul Lazăr, fără să bănuiască desigur că în spatele lui, la cinci metri numai, dubița îi măsura drumul. Se urcă în tramvai, coborî la Universitate, după care se îndreptă spre Piața Sf. Gheorghe, pe jos. Trecu mai departe, ocoli hala și se îndreptă spre Tribunal. De aici cel urmărit, după ce privi de mai multe ori în toate părțile, o luă încet pe Calea Rahovei. Mașina îl urma acum la o distanță ceva mai mare.

Parcurseseră cam un kilometru, când Soare bătu în fereastra cabinei. Făcu semn șoferului să oprească. Precaut, coborî și plăti cursa, mulțumindu-i bătrânului.

— Începuse să mă intereseze și pe mine, zău așa… De ce nu continuăm?

— Acum sunt lămurit, spuse Soare și salută zâmbind.

De fapt lucrurile nu stăteau deloc așa, pentru că șoferul, dacă ar fi avut curiozitatea să vadă ce se petrece mai departe, l-ar fi văzut pe tânărul lui client, numai după câteva minute, angajând un taximetru. Procedase așa pentru a nu da cu nimic de bănuit celui urmărit.

După ce depășiră fabrica de bere și vama, mai avură de străbătut o mică porțiune din Calea Rahovei. Individul pătrunse într-o clădire, la parterul căreia se aflau două magazine.

Soare îi ceru șoferului să oprească la vreo sută de metri mai departe, plăti și coborî. Trecu pe celălalt trotuar și se întoarse puțin, pentru a se lămuri în care din cele două magazine intrase celălalt. Se edifică îndată și nu-și putu reține un gest de uimire: pe firma destul de discretă atârnată deasupra vitrinei citi: „Hermann și Robert – depozit de vinuri.” Și mai jos: „Vinurile Rhein peste tot.”

Își făcu un plan pe care nu întârzie să-l pună în aplicare. Ceva mai departe descoperi un fel de bazar, o prăvălioară, cum erau destule pe această arteră a Capitalei, în care puteai cumpăra, printre altele, și lenjerie. Ceru o cămașă, o cravată, un pardesiu de culoare deschisă și o pălărie. Negustorul îl servi cu promptitudine, oferindu-i ce avea mai bun în rafturile încărcate.

— Le împachetăm? întrebă el după ce clientul îi plăti.

— Aș vrea să le îmbrac. Trebuie să fac neîntârziat o vizită și nu mai am prea mult timp la dispoziție. Cu ocazia aceasta am să-mi dau mai bine seama cum îmi cad.

— Foarte bine. Poftiți acolo după paravan. Aveți și oglindă.

Când ieși de după paravan, negustorul îi spuse:

— Grozav vă prind. Mai să nu vă recunosc.

Soare zâmbi, mulțumind celui de la tejghea.

— V-aș mai ruga ceva. Știți, într-o vizită te duci cu un buchet de flori, nu cu un pachet ca acesta…

Și arătă mormanul de straie pe care le depusese pe tejghea.

— A, înțeleg. Puteți să le lăsați aici fără grijă. Sunt în siguranță. Le împachetez îndată.

— Și dacă am să întârzii?

— Nu-i nimic. Puteți veni și mâine și peste o săptămână. Le veți găsi intacte.

Mulțumi încă o dată, își trase pălăria cât putu mai pe ochi și ieși. Se opri în fața vitrinei magazinului „Hermann și Robert”. Remarcă gustul cu care erau aranjate sticlele cu vin de Rin, risipa de oglinzi, de staniol roșu și suporturile argintii pe care erau așezate cupe de cristal îmbietoare, Mai erau, în colțurile vitrinei largi, câte un butoiaș cu doagele încrustate, pe care citi aceeași inscripție: „Hermann și Robert”.

Prea puțini oameni intrau în magazin. Cei mai mulți priveau îndelung exponatele din vitrină și, când dădeau cu ochii de prețuri, o luau din loc. Trecuse mai bine de un sfert de oră și Soare încă nu se hotărâse dacă era bine să intre sau nu.

Nimic deosebit nu-i reținuse atenția, în tot acest timp, în afara unui automobil prăfuit care stopă câteva minute în fața magazinului. Coborî un bărbat scund și corpolent, blond, trecut de patruzeci de ani, care pătrunse pe ușa înaltă, ducând sub braț o servietă din piele neagră. După un minut se reîntoarse fără ea, urcă în automobil și plecă. Asta nu-i spuse prea multe locotenentului, de aceea se hotărî să treacă și el pragul lui „Hermann și Robert”. Nu înainte însă de a fi reținut marca mașinii, un „Volkswagen”, și numărul ei.

Interiorul magazinului, pereții erau literalmente o adevărată expoziție de sticle, aranjate cu același gust neîndoielnic. I se păru că lumina era mai puternică acolo decât afară, și acest fapt îl deconcertă. Se simți un moment ca intrat într-o cușcă fără ieșire. Senzație pe care i-o risipi însă îndată vânzătorul, ce apăru dintr-o încăpere alăturată, un om fin, cu un zâmbet împietrit pe figură, tuns nemțește și cu obrazul neted ca un crenvurșt. Era îmbrăcat într-o vestă roșie cu franjuri negre, destul de neobișnuită ca tăietură.

— Domnul dorește să deguste un vin de Rin?

— Mă rog, răspunse Soare în doi peri.

— Preferați un vin sec sau…?

— Da, da. Un vin sec.

— Avem ceva deosebit. Cu un buchet de o calitate rară. Vă propun o mostră.

— Mulțumesc, nu e nevoie. Împachetați-mi o sticlă.

— Prea bine, domnule!

Vânzătorul se execută cu o dexteritate demnă de admirat. Îi întinse pachetul în care nimeni n-ar fi bănuit că se află o butelie de vin, arborând același zâmbet cumva antipatic, profesional. Soare plăti și ieși petrecut de mulțumirile celui de lângă raft și de rugămintea nelipsită:

— Vă rugăm să mai poftiți pe la noi. Totdeauna vă vom sta cu cea mai mare plăcere la dispoziție.

Nimic nu-l izbise pe Soare în magazinul „Hermann și Robert”. Vânzătorul culant, stilat, curățenia desăvârșită, rafturile, lumina orbitoare, o scară în formă de spirală care ducea probabil în vreun separeu, cele câteva uși puteau face parte din decorul oricărui magazin cu profil asemănător. Totuși notase aproape totul, orice amănunt, dar în mod deosebit faptul că hârtia de ambalaj era din același sort cu cea pe care o găsise el și pe care i-o lăsase colonelului Dobreanu…

Rămăsese încă la pândă, în apropiere, fiind convins că ceva are să se mai petreacă. După o jumătate de ceas, același „Volkswagen” prăfuit care-l adusese pe individul cu servieta opri din nou în fața magazinului. De data aceasta nu coborî nimeni din mașină. Claxonă de două ori scurt și, aproape ca la o comandă, ușa de la „Hermann și Robert” se deschise. Soare se retrase imediat după colțul gardului de unde observase scena, fără să-și poată stăpâni bătăile inimii… Din magazin ieși Johnny. Se urcă în mașină. „Volkswagen”-ul demară îndată…

Locotenentul mai mult se repezi spre un taxi liber care trecea pe cealaltă parte a străzii, dar

șoferul nu-l observă. Înciudat, mai făcu câteva semne spre mașină, dar aceasta se pierdu printre căruțele, tramvaiele și automobilele care circulau în ambele sensuri ale străzii.

Spre norocul lui, dinspre șoseaua Alexandriei apăru un camion greu, militar. La volan era un subofițer căruia nu-i scăpară semnele locotenentului.

— Sunt ofițer, mă aflu într-o misiune importantă, urmărește „Volkswagen”-ul negru, să nu-l pierzi din… colimator o secundă, ordonă el dintr-o răsuflare.

— Am înțeles, răspunse subofițerul și uriașa mașină, cu motorul ambalat, se plasă în curând înapoia automobilului.

Cursa aceasta, într-un fel neobișnuită, luă sfârșit în fața Gării de Nord. Soare îi mulțumi celui de la volan, își puse semnătura pe o hârtie justificatoare și își reluă urmărirea, după ce individul se îndreptă spre casa de bilete. Stătu în umbra unuia dintre stâlpii de susținere, până ce Johnny își cumpără bilet. Apoi se opri în fața ghișeului și-i puse în față casieriței o legitimație.

— Ce doriți? întrebă fata dinapoia ghișeului.

— Vă rog să-mi spuneți pentru ce localitate ați eliberat ultimul bilet.

— Domnul care a fost?… bâigui fata, intimidată oarecum. Până la Câmpina.

— Sunteți sigură?

— Absolut sigură.

— Vă mulțumesc. Vă mulțumesc foarte mult.

Plecă înapoi, în oraș, ca un om lipsit de griji.

✧

Când urcă treptele impunătorului edificiu al Poștei Centrale bucureștene, ceasul de pe frontonul Casei de Economii și Consemnațiuni, situată vizavi, arăta ora 22 și 50 de minute. Își luase această „rezervă” de zece minute pentru convorbirea cu comandantul său, cunoscând prea bine ifosele și toanele telefonistelor.

Funcționara de la ghișeu primi comanda pentru convorbirea cu Câmpina căscând sonor.

— Așteptați.

— Se obține greu legătura cu Câmpina. Știți, ar fi nevoie neapărat ca la ora 23…

— Așteptați, v-am spus, se răsti femeia de la ghișeu.

— Dacă e nevoie, cereți-o urgent.

— Acum îmi spui, după ce-am completat formularul? Mă mir că nu te răzgândești după ce-ai efectuat convorbirea…

Se așeză supus pe banchetă, la o masă, și începu să răsfoiască nervos cărțile de telefon din față. Apoi cercetă fugar fiecare chip din jurul lui. Oameni puțini, nervoși, care-și urmăreau ceasurile din minut în minut, semn că așteptau acolo de o bună bucată de timp.

Cu atât mai mare fu surpriza lui Soare când auzi de la ghișeu:

— Convorbirea cu Câmpina.

Sări de pe banchetă și, în aceeași secundă, se mai ridică un tânăr.

— Și dumneavoastră tot Câmpina ați cerut?

— Tot, răspunse locotenentul. Să vedem care este norocosul.

„Norocosul” era Soare. Privi mecanic cadranul ceasului. Era 23 și două minute.

— La ce cabină? întrebă Soare.

— Cabina 11.

Belami răspunse prompt și vesel:

— Dacă n-aș cunoaște ce-nseamnă ora 23 pentru o telefonistă din București și de aiurea ai merita să te pun la popreală puțin pentru minutele de întârziere.

— Vă cer mii de scuze, dar…

— Ei, ia spune, ai făcut ceva pe-acolo sau mi-ai bătut străzile de pomană?

— Străzile le-am bătut, Belami! Le-am bătut afurisit de multe ceasuri, dar sper că am făcut și ceva bun.

— De ce nu-mi ești la ora asta acasă? Ce mai aștepți?

— Mai am de îndeplinit o mică formalitate, Belami. Din prudență am găsit că lucrul cel mai nimerit este să rămân până mâine dimineața.

— Nu știu ce-ai de gând să faci, despre ce este vorba, dar mâine la prima oră te înființezi la colonelul Dumitrașcu și raportezi totul, de-a fir a păr. Înțeles?

— Am înțeles, să trăiți! De fapt, aceasta aveam de gând și să fac. Pentru așa ceva am rămas…

— Mâine seară treci și pe la mine.

— Am înțeles. Un lucru voiam să mai raportez.

— Dă-i drumul.

— Cred că în seara aceasta, în locuința mea de acolo va veni un oaspete de… clasă.

— Vină sănătos. Altceva?

— N-ar fi bine să…?

— N-ar fi deloc bine. Înțeles?

— Am înțeles, să trăiți! Doriți să v-aduc ceva de pe aici?

— Da. Calea Victoriei, dacă poți.

— Vă țineți de glume și oamenii așteaptă. Întrerupem legătura, izbucni mânioasă centralista.

— Noapte bună, țâncule, văd că nu e rost să mai prelungim. Deci, pe mâine seară.

— Pe mâine seară. Să trăiți! Noapte bună!

Locotenentul, plătind costul convorbirii, nu se abținu să n-o privească încruntat pe funcționara de la ghișeu.

✧

Doamna Orania îl întâmpină în prag, îl pofti în casă și, la lumina puternică din salon, se miră mai întâi că Soare arăta cu totul altfel de cum venise.

— Am întrebat-o pe tânăra mea chiriașă ce părere are despre dumneata… continuă ea însă repede.

— Doamnă Orania…

— … și mi-a spus: „Da, ar fi simpatic, dar prea e înfofolit. Ca să vezi!”

— Avea dreptate, fără discuție.

— Bineînțeles, Acum treci în camera dumitale, pe care ți-am aranjat-o cum știu că-ți place. Te faci comod și până te speli am să așez masa. Sper să-ți facă plăcere să te ospătezi cu o mâncare pe care știu că o preferi. Nu-ți spun. Despre ce e vorba… Surpriză!

Locotenentul se decise greu să accepte invitația, dar în fața ospitalității extreme a gazdei fu dezarmat.

— Știți, doamnă Orania, spuse înainte de a ieși din salon, aș vrea să plec mâine dimineață cât mai devreme. Am un tren la ora 4 și 11 minute. Așa că pe la ora 3 trebuie să mă trezesc.

— Nu te cunosc eu? Iar îmi vinzi gogoși. Cunoscându-te atât de bine, vezi doar, ți-am pregătit camera. Și i-am spus domnișoarei frumoase că mâine seară veți merge împreună la un spectacol. De altfel, am cumpărat și bilete.

— Îmi pare nespus de rău. Vă mulțumesc din inimă. Suport costul biletelor și sper că veți vedea împreună spectacolul.

— Eram sigură că vei găsi un pretext. Mai bine spune că nu-ți place fata.

— Nu despre asta e vorba, ripostă Soare.

Bătrâna își duse un deget la tâmplă, amintindu-și ceva.

— Stai, te-am prins cu mâța-n sac. Ai altă obligație. Mărturisește!

— Nici vorbă!

— Atunci, plicul acesta…? și-i întinse o scrisoare. De la cine e?

— Un plic? N-am idee. Cine l-a adus?

— Un domn cu ochelari. La câteva minute după ce-ai plecat.

Soare răsuci plicul pe o parte și pe cealaltă și nicio trăsătură a chipului nu-l trădă că îi era cunoscut. Nu-l deschise și doamna Orania se miră.

Tânărul ofițer nu se îndoi o clipă despre mesajul pe care-l cuprindea această misivă… așteptată.

La ora 4 și 11 minute se afla în trenul care pornea spre Câmpina.

✧

Spre revărsatul zorilor ajunse în fața casei în care locuia Belami. Fereastra de la camera acestuia era luminată. Bătu ușor. Colonelul deschise ușa și nu-l pofti să se așeze.

— Spune ce scofală ai făcut pe-acolo, dar cât se poate de repede, pentru că din clipă în clipă aștept mașina.

Soare povesti, fără lux de amănunte, totul. Belami ascultă dus pe gânduri relatarea, după care își prinse bărbia între degete și începu să mormăie.

— Ceva mi se pare ciudat. Tare ciudat. Ce sens au aceste avertismente? O minte lucidă ar spune că își au rostul lor, având în vedere treburile „companiei de film”. Dar una superlucidă ar gândi mai departe. Ție nu ți se pare că prea sunt multe intervențiile acestea în timp ce curs nu li se dă? Ia spune, te-ai întrebat?

— Evident, Belami, m-am întrebat. Și ceva, ceva am în cap, numai că nu mi-am format încă o părere definitivă. De aceea îmi rezerv dreptul să nu vorbesc decât atunci când voi fi sigur că am dat de adevăratul sens al lucrurilor.

— Îți „rezervi dreptul”? Teribil mod de a te exprima față de comandantul tău. Dar, pentru că nu te consider un terchea-berchea, te las să dospești în drojdia ta. Însă nu prea mult, să știi!

— Am înțeles.

— Ce gânduri ai?

— Deocamdată, unul singur. Am intenția să pornesc pe urmele lor. Nu cred să fie prea departe.

— Soare, fă-mi lumină cât poți de repede în treaba asta.

— Un lucru nu știu cum să-l rezolv. Ce fac în cazul întâlnirii cu oamenii domnului colonel Dobreanu? Sunt sigur că acționează și ei.

— Nu-ți pot da niciun sfat. Te descurci cum știi. Oricum, caută să-i eviți, pe cât posibil.

— Și dacă-mi vor face greutăți?

— Acționezi în consecință.

Din stradă se auzi claxonul unei mașini. Colonelul își aruncă portharta pe umăr, strânse centura și își puse chipiul.

— I-auzi. A venit mașina. Când ne revedem?

— Cât de curând, sper. Am să vă țin la curent cu tot ce se întâmplă.

— Îți doresc succes!

— Să trăiți!

Ieșiră în stradă. Soare plecă spre casă mai răvășit ca oricând. Încordarea aceasta îi făcea însă într-un fel bine, pentru că îi risipea oboseala, cumplita oboseală, ca un medicament.

• Capitolul V •

— Și veniți de departe? întrebă podarul, din geamblac, cercetând încălțămintea noroită a călătorului care se oprise lângă turla sondei, sprijinindu-se într-un baston.

— Da, vin destul de departe. Nu știu cum călătorește lumea prin coclaurile astea. Mergi kilometri întregi și nu întâlnești o mașină, o căruță. Am bătut drumul mai mult pe jos. Abia aștept să dau de o așezare ca să-mi odihnesc un pic ciolanele. Sunt frânt.

— E o casă acolo, pe deal. Altădată a fost un han vestit, clădire veche de o sută de ani poate. Alta mai apropiată nu știu. Cât de primitoare va fi, asta o să vedeți dumneavoastră, completă sondorul, zâmbind oarecum neîncrezător.

— N-a locuit acolo un bogătaș?

— Ba da. Unul Protopopescu. Tatăl lui a cumpărat hanul, l-a reparat și și-a făcut un conac, o minune… ÎI cunoașteți pe stăpân?

— L-am cunoscut odată, dar sunt ani mulți de atunci. Poate cincisprezece.

Podarul clătină din cap, cu aceeași neîncredere, privind părul cărunt al celui cu care vorbea.

— Atunci l-ați cunoscut pe Ștefan, pe fiul lui. Că bătrânul s-a prăpădit când eram eu copil de școală. Ăsta e tânăr. N-are nici cincizeci de ani.

Trecătorul nu găsi că este cazul să mai continue discuția asupra vechii sale cunoștințe. Mai întrebă:

— Zici că pe drumeagul ăsta aș putea ajunge mai repede acolo…

— După ce treceți crângul se observă dealul. Casa e acolo, numai la doi pași. Lângă sfoara aceea de salcâmi.

— Mulțumesc. Nu mă rătăcesc eu, dacă am ajuns până aici. Seară bună!

— Bună seara!

Trecătorul o porni mai departe șchiopătând. Pe la jumătatea drumului își scoase fulgarinul și-l azvârli pe umăr. Călca atent, evitând ochiurile de apă rămase pe drumeagul în serpentină după ploaia care căzuse cu puțin timp înainte. Curând sondorul îl zări urcând cu pași destul de viguroși – n-ai fi zis că e vorba de un infirm! – clinul dealului în vârful căruia se afla construcția aceea destul de neobișnuită, aducând a culă oltenească, dar de o înălțime și lărgime apreciabile.

Când ajunse în apropierea salcâmilor, lui Soare i se înfățișă o scenă cu totul surprinzătoare: mașina neagră a cineaștilor, cunoscutul automobil pe care-l urmărise prin atâtea sate până aici, îi apăru de sub ramurile abia înfrunzite. Nu zări pe nimeni prin apropiere, ceea ce îi dădu certitudinea că proprietarii mașinii nu puteau să se afle decât în casa de pe deal.

În treacăt se opri, ca și cum ar fi vrut să răsufle un pic, și aruncă o privire în interiorul „Lincoln”-ului. Văzu câteva reviste și ziare, românești și străine, aruncate de-a valma pe banchetă, un pled împăturit și un ghid automobilistic, pe a cărui copertă citi în fugă: „România în automobil”. Își roti apoi privirea peste întinderile din preajmă, văi domoale acoperite de livezi cu pomi fructiferi, ca și cum automobilul nu l-ar fi interesat câtuși de puțin, tocmai când la câteva zeci de metri, pe poteca largă, zări silueta unui bărbat oacheș, îmbrăcat într-un pulovăr albastru și pantaloni gri, ca și cei doi operatori pe care avusese ocazia să-i cunoască și să-i fotografieze.

Locotenentul se prefăcu că nu-l observă, plecă măsurându-și cu grijă pașii. Celălalt îl țintui cu o privire în care nu puteai citi nimic și se apropie de mașină. Cel puțin așa crezu Soare, pentru că, atunci când ajunse lângă ușa casei și vru să apese pe clanță, ca să intre, se pomeni că o mână grea i se lasă pe umăr.

— Pe cine căutați dumneavoastră?

Omul care-i pusese întrebarea i se adresase într-o românească fără accent străin.

— Caut pe domnul Protopopescu. Nu cumva sunteți fiul dânsului?

Se deschise ușa și în pragul ei apărură… Johnny și Otto.

— Ce s-a întâmplat, Dane? vru să știe Otto. Cine este dumnealui?

Soare se grăbi să-l lămurească:

— Sunt un bun prieten al domnului Protopopescu. Vin dintr-un sat de la margine de țară. N-ați vrea să mă anunțați?

— Domnul Protopopescu nu-i în țară, domnule, căscă Dan. Iar eu nu sunt fiul dânsului, ci al administratorului conacului.

— Oh, mă iertați, N-am trecut pe-aici de foarte mulți ani. De fapt, nici acum n-aș fi venit, cum vă spuneam, locuiesc tocmai în nordul țării. S-a ivit însă ceva deosebit, o afacere deosebită despre care voiam să tratez cu bunul meu amic. Asta m-a pus pe drumuri.

— V-am spus că e plecat de mult din țară, se răsti plictisit Dan. Cât despre fiul dânsului, nici el nu-i aici momentan.

— Păcat. Cred că l-ar fi interesat treaba asta. Mă rog. N-am de ales. Trebuie să plec.

— Unde să plecați? întrebă Otto schimbând o privire semnificativă cu Dan.

— Mă duc înapoi de unde am venit… Unde să mă duc?

— Și… vă grăbiți atât de tare?

— Cum să vă spun… Afacerea trebuie aranjată acum. Este necesar să caut un alt partener, nu? Eu nu am timp de pierdut. Timpul meu costă sute de mii de lei, domnilor!

— V-am sfătui, spre binele dumneavoastră, să rămâneți aici peste noapte. E mai… sănătos. Mâine aveți ocazia să vă duceți la tren cu mașina noastră. Ce ziceți?

— Cum, să-nnoptez aici? S-ar putea?

— De ce nu? Sunt camere suficiente în care vă puteți odihni.

— Bun. Vă mulțumesc. Am să vă urmez sfatul. Cu mare rugăminte însă: mâine să plecăm cât mai devreme.

— Chiar așa vom și face. Treburile noastre ne obligă să plecăm chiar înainte de a se lumina de ziuă. Mai ales că… afacerile domnului Protopopescu sunt propriile noastre afaceri!

✧

Felul în care fusese reținut îl puse, desigur, pe gânduri pe locotenent. Aveau oare cei trei indivizi vreo bănuială? Lucru greu de crezut. Singura grijă care-l preocupa era să realizeze din plin intențiile pentru care se aventurase până acolo, intenții cărora voia să le dea curs, fără întârziere, atunci când întunericul avea să se lase definitiv.

Dan fu cel care-l conduse printr-un coridor întunecos, până în fața unei uși pe care o deschise larg.

— Aceasta este camera în care vă veți petrece noaptea.

— Vă mulțumesc. Și mâine?…

— Mâine vom vedea ce va mai fi. Noapte bună!

— Noapte bună!

Încăperea era slab luminată, aducea cu o odaie țărănească; mobila părea a fi fost adunată din toate colțurile țării: un dulap încrustat, provenind poate din Transilvania, câteva scaune simple, o masă de stejar, un covor oltenesc, câteva scoarțe moldovenești.

Patul era acoperit cu o pătură groasă, roșie. Se lungi pe așternutul comod, încercând să-și păstreze calmul, cu toată această situație încordată, singur între zidurile reci, groase, neprimitoare, într-o casă necunoscută, unde se petreceau întâmplări pentru dezlegarea cărora înfrunta acum un pericol evident. O făcea însă cu seninătatea unui om ce urmărește cu cerbicie un anumit scop, un om ce nu

s-ar fi dat îndărăt de la nimic pentru a pătrunde în aceste taine.

Era însă deplin echilibrat, în credința că fiecare om deține în sinea lui niște forțe unice, eliberate de resorturi intime, care reacționează cu promptitudine atunci tind instinctul de conservare o cere. Și mai era ceva care-i aducea un calm desăvârșit: nu cunoscuse niciodată până atunci senzația fricii, nici chiar în fața morții n-o trăise. Deși se întâlnise nu o dată cu „doamna în negru", o sfidase cu o aroganță caracteristică vârstei, tinereții.

Ignorarea aceasta a senzației de teamă, și nu numai ea, îl hotărâse de fapt să accepte un drum pe care alți tineri de vârsta lui – o minoritate, desigur – îl străbăteau între chitare și acordeoane, într-un salon de dans, la brațul unei fete sau, deseori, în fața tejghelei nichelate a unui bar, lângă o ceașcă de cafea și un pahar de alcool.

În câteva rânduri Soare deslușI zgomote de pași în fața ușii. În câteva rânduri degetele lui se crispară pe mânerul pistolului. Casa aceasta, un adevărat cuibar de viespi, era plină de șoapte, uși neștiute se deschideau și se închideau într-un țiuit enervant, se auzea și un glas de femeie – care lui Soare îi suna destul de cunoscut –, apoi șuierături, prin curte, în apropierea ferestrei de la camera în care fusese condus.

Într-un târziu încetă scârțâitul ușilor, vocile nu se mai auziră, nici șuierăturile de sub fereastră, liniștea păru a se fi așezat cu totul în acel loc atât de izolat de pe culmea dealului.

Soare crezu că a sosit momentul potrivit să-și înceapă cercetările nocturne. Se ridică precaut de pe pat și, după o scurtă ezitare, timp în care își ascuți auzul pentru a prinde orice mișcare, se îndreptă spre ușă. Se străduI – și în cele din urmă reuși – s-o deschidă fără zgomot. Un curent de aer însă o închise brusc, cu toată străduania lui de a atenua zgomotul. Reintră în cameră și trase din

nou cu urechea prin ușa întredeschisă. Cineva strigă:

— Ați auzit un zgomot? Poate că scumpul nostru oaspete are nevoie de ceva. Ia vezi, Dane!

— Să-l ia dracu'! Nu sunt servitorul lui. Dacă are nevoie de ceva, n-are decât să bâjbâie.

— Ei, du-te! Hai, du-te! Poate îi trăsnește altceva prin gând.

— Ce să-i trăsnească ramolitului? Lua-l-ar dracu'! mai bine…

Bufni o altă ușă, izbită cu putere în toc, apoi răsunară pași grei pe coridorul din fața camerei în care locotenentul Soare aștepta, cu răsuflarea tăiată, să vadă ce se va întâmpla.

Pașii se depărtară peste puțin timp.

„A plecat cu porcii la jir", recunoscu Soare glasul lui Dan, care, după ce își făcu „rondul" pe culoar, se reîntoarse în camera sa.

Abia când totul se cufundă din nou în tăcere îndrăzni Soare a iasă în coridor, prudent, luminând cu o lanternă minusculă toate ungherele. Se mai aflau pe coridor încă două uși, față în față, în afară de cea prin care dispăruse Dan.

Soare se opri înaintea celei mai apropiate. Ascultă atent, apoi apasă încet pe clanță. Ușa nu era încuiată.

Intră cu pași neauziți și aprinse lanterna. Fasciculul de raze decupa din întuneric un interior asemănător cu cel al camerei în care fusese găzduit: un pat acoperit cu o cuvertură roșie, un dulap de haine, în colțul cel mai depărtat, câteva scaune și o vitrină, o masă. Într-un alt colț, trântite pe podea, două aparate de filmat și opt role… O sobă de cărămidă, țărănească, în care pâlpâiau câteva flăcări… Pereții erau garnisiți cu tablouri de un gust îndoielnic: țigănci cu cercei uriași și cu sânii goi revărsați prin deschizătura bluzei, peisaje de iarnă cu aceleași imagini desuete.

Se apropie dintr-o pornire mai puțin explicabilă de fereastră și o deschise atât cât să poată ajunge la

el vreun zgomot de afară. Și zgomotul veni, dar nu de afară, ci de pe culoar. Cineva intră. Era Dan. Soare avusese timp să se lipească de dulapul de haine, astfel că Dan nu-l observă.

După plecarea acestuia găsi că era mai cuminte să se reîntoarcă în camera lui. Și nu întârzie s-o facă. Inima lui însă porni să bată o nebunească sarabandă. Nu cumva Dan îl văzuse?

Se lungi din nou pe pat, dar nu cu gând să adoarmă. Planul pe care și-l făcuse, meticulos, îi dădea imboldul să reînceapă explorarea camerelor vecine, fără întârziere, cu riscul de a întâmpina orice pericol. Aflase ceea ce voia să știe încă de la plecarea de la Câmpina.

Trebuia să folosească fiecare secundă, dar se gândi că mai avea de pus la punct câteva amănunte.

Se simțea relaxat deplin, cu nervii destinși, cu voința fermă de a izbuti să-și realizeze planul. Singura preocupare era aceea de a elimina orice surpriză care i-ar fi putut cauza o nereușită.

Pentru aceasta îi trebuia, în primul rând, o îndrăzneală deosebită. Iar de așa ceva nu ducea lipsă!

✧

Deschise fereastra. Noaptea îl izbi cu un val de aer pur, cu transparența ei, cu un cer albastru-violet, pe apele căruia pluteau milioane de scântei palide. O privi tulburat, din fereastră, apoi sări în curte…

De undeva, dinspre șopronul al cărui contur se desena vag în întuneric, lătră un câine de câteva ori, puternic, trezind ecouri peste văile largi, după care totul se cufundă în liniște. „Înseamnă că e legat, altfel ar fi fost acum aici”, își zise Soare. Aproape un sfert de ceas stătu lipit de trunchiul unui pom, până ce câinele se liniști. Se îndreptă apoi, cu pași târșiți, spre zidul casei. Mai rămase în umbra acestuia un timp, pentru că din interior

răzbăteau frânturi de discuții, al căror sens nu reuși să-l priceapă pe deplin.

— … Da, da… era frumos acolo… Cine, Otto? Ha-ha!… Pe unde?… Ai visat ceva urât… Mai umple paharele astea, ce treabă ai? Da, rola numărul 2… Patriarhul nu e… Desigur, cine întreabă… Păianjenul e cu cruce, mister… Ghinionul lui, săracul… Lasă-mă cu Hermann al tău… Toarnă din sticla aceea… Crinolina și Polifem… Dodici, dodici… Pune-ți roba și cântă… I-auzi, figurile sunt vax… Cine, tu? Mai bine ai scoate planșetele… Sst! Tăcere! Cineva ne cere ceva… Pune mâna aici și vezi!…

Ocoli casa, având grijă să nu dea prilej cerberului de sub șopron să alunge iarăși liniștea nopții. Cel puțin acum nu trebuia s-o facă. Ferestrele erau întunecate, mai puțin cea a camerei unde se aflau chefliii.

Zidurile înalte, ca de biserică, îl copleșeau, parcă-l turteau sub masivitatea lor. Poate că senzația aceasta i-o întărea și întunericul dens care înfrunta cu cerbicie lumina stinsă a astrelor nopții.

Soare se retrase mai departe cu câțiva metri de contrafortul înapoia căruia se pitise și căută, prin troscotul din curte, o piatră. După ce o găsi, o azvârli cu toată puterea în gardul din apropierea șopronului. Se târî, profitând de lătratul câinelui înnebunit, până lângă zid, chiar sub fereastra încăperii în care descoperise cele opt role și aparatele de filmat.

Casa se umplu de larmă și câinele, și mai ațâțat, se înecă de-a binelea în lătrat.

Locotenentul nu așteptă prea mult. Trei siluete se năpustiră în noapte și oțelul revolverelor pe care le purtau sclipi vânăt în lumina slabă care se prefira prin ușa lăsată întredeschisă. Dădură ocol curții, de câteva ori, după care se îndreptară spre acareturi. Câinele nu încetă să se zbată în lanț, ea turbat. Se întrebă ce ar mai fi avut de făcut dacă cei trei ar fi avut inspirația să dezlege patrupedul.

Noroc că nu le trecu prin cap ideea, astfel că Soare se ridică, deschise larg fereastra și, dintr-un salt, fu în cameră, fără niciun efort.

Luă două bobine, la nimereală, și vru să escaladeze din nou prichiciul ferestrei. Dar găsi de cuviință că ar fi fost primejdios, s-ar fi putut întâlni cu cei trei în orice moment. Se răzgândi deci și se îndreptă spre ușă. Ieși în coridor, ducând cu el prețioasa povară.

Pe neașteptate însă ropotiră pași, scârțâiră uși, astfel că fu nevoit să se reîntoarcă în odaia pe care abia o părăsise și să se lipească de uriașul dulap ce se afla în apropierea ferestrei. Nu-i rămânea o altă soluție decât să sară din nou în curte, pe aceeași cale pe unde intrase. Ceea ce și făcu.

Abia atinse pământul și auzi un glas:

— Uite-l! Veniți repede aici! După el! Dane, Johnny! Încoace…

Soare o luă la fugă, orbește, spre gardul înalt înapoia căruia putea să afle scăparea. Îl sări cu ușurință, fără să abandoneze cele două role.

Nici urmăritorilor săi nu le trebui prea mult să-i ia urma. Săriră și ei, prin același loc, gardul. Începu o goană furibundă prin ierburile înalte, pe sub crengile salcâmilor, la lumina cerului înstelat.

Soare alergă câteva sute de metri, se opri lângă tulpina unui salcâm, dar, când auzi iarba foșnind și înjurăturile furioase ale celor trei, se deplasă către dreapta, făcu un scurt ocol, când văzu fascicolul puternic de lumină al unei lanterne, urcă din nou panta și se piti chiar lângă gard. Cu degetele înlătură pământul umed de ploi și lăsă una din role acolo, pentru orice eventualitate.

Din nou pașii celor trei se apropiau, cercul se strângea mereu, înjurăturile nu mai conteneau și Soare înțelese că prudența poate fi totuși o armă eficace în multe împrejurări.

— Trebuie să fie pe-aici…

— Uite, ierburile culcate…

— E viclean ca o viperă. Dacă a sărit iarăși în curte?

Recunoscu glasul lui Dan.

— Nu se poate. N-avea timp s-o facă. Ia vezi acolo Otto!

Otto se apropie la câțiva pași de locul unde Soare aștepta cu sufletul la gură. Îi simțea celui ce voia să-l descopere răsuflarea grea duhnind a alcool. Se făcu și mai mic și închise ochii. Va auzi o detunătură? Nu era exclus. În pustietatea aceea Otto își putea permite și acest „lux”.

Singura scăpare pe care o întrezărea era crângul apropiat, de la poalele dealului, pe care-l văzuse când urcase drumeagul spre casă. Acolo trebuia să ajungă neapărat. Acolo n-ar mai fi putut să dea de urmele lui. Crengile dese, pline de ghimpi, ar fi fost și pentru el un obstacol greu de străbătut, dar oricum îi era mai ușor unui singur om să pătrundă printre lăstărișurile care l-ar fi ferit și de lumina lanternei. Cât să fi fost oare până acolo? O sută, două de pași. Regretă că nu făcuse acest drum de la început. Acum trebuia să coboare din nou panta lină și cine știe…

— Nu-i aici, nu-l găsesc… Parcă l-a înghițit dracu’! zbieră plin de mânie Otto.

— Cred că a ajuns din nou în curte. Haidem! zise Dan și se apucă primul de gard, cu gând să-l escaladeze.

— Ia stați! interveni și Johnny. Câinele l-ar fi simțit, nu? N-am auzit nimic deosebit. Ce-ar fi să mai căutăm puțin?

— Bună idee, rosti Otto. Ia-o în partea aceea, Dane! Tu, Johnny, înspre crâng. Eu rămân aici.

Soare se pomeni deodată prins în centrul fasciculului luminos al lanternei.

— Hei, veniți aici! Am dat de el.

Locotenentul o rupse la fugă, alergă nebunește spre crâng – cel puțin așa își închipui –, fără să mai țină seama de mărăcinii care-i zgâriau mâinile și obrajii.

— Trage, Johnny!

O bubuitură zgudui noaptea, apoi alta și alta.

— Alo, ce faci?! strigă Dan. Stăpânește-te! Vrei să audă muncitorii de la sonde și să ne pomenim cu ei pe capul nostru?

— Dan are dreptate, Johnny! Nu mai trage! E în mâinile noastre, n-are cum să ne mai scape.

Locotenentul nu-și dădu seama ce se întâmplă. Îl ajunseseră? Se împiedicase? Fusese atins de gloanțele lui Johnny? Nu, asta nu! Ar fi simțit o arsură, ceva, un junghi. Și totuși se întinse cât era de lung la pământ, cu fața într-un mușuroi umed, rola îi scăpă și se duse de-a dura, prin iarbă.

Se ridică însă imediat, nimic nu-l durea, nimic nu-l împiedica s-o ia din nou la fugă, regăsi rola, o luă cu febrilitate și o strânse la piept. Se uită înapoi. Ochiul de foc al lanternei sclipi la numai zece pași în urma lui. Își continuă fuga în salturi spectaculoase, spre dunga înnegurată a crângului care-i apăru la nici douăzeci de metri înainte.

Cei trei urlau, pe urmele lui, blestemau îngrozitor și Soare știa la ce se putea aștepta dacă vor pune mâinile pe el. Simțea însă reînviind în el puteri nebănuite, parcă era din ce în ce mai ușor, parcă se depărta din ce în ce mai mult de cei trei care-l urmăreau cu atâta furie.

— Ați văzut, are cu el o rolă, țipă spre ceilalți doi Otto. Dacă-l scăpăm, am pierdut totul. Atenție!

În sfârșit Soare răsuflă adânc. Fruntea i se izbi de o creangă. O înțepătură îl trezi și mai mult, îl determină să pătrundă și mai adânc în desimea crângului. Se lovi de un trunchi uscat, prin întuneric, vru să se ferească, întinse mâinile spre a se apăra de o nouă izbitură. Tâmpla întâlni un ciot uscat, de pe alt trunchi, își pierdu echilibrul și se prăbuși.

Nu cunoscuse încă starea de leșin, dar acum avu impresia că pământul se răstoarnă brusc sau că o ia la goană spre alte constelații. Sub pleoape îi apărură flăcări roșietice și nu mai fu în stare să se

oprească la niciun gând. O greutate enormă, ca o lespede cenușie, îi apăsă creștetul capului. Șira spinării îi trimitea fulgere dureroase spre picioare, brațele i se moleșiră de parcă îi fuseseră retezate.

Și totuși, undeva, în afundul ființei, cineva parcă îi spunea să strângă ceva la piept, poate o balerină, poate un cerc de argint pe care o ființă monstruoasă, un fel de caracatiță neagră, hidoasă la înfățișare, încerca să i-l smulgă.

— Trage-l de picioare, Johnny!

— Încerc, dar e greu al dracului.

— I-ai luat rola, Dane?

— Crezi că am putut să i-o scot din mâini? Parcă a înlemnit așa, bestia.

— Să nu se piardă pe-aici! Fii atent că răspunzi cu capul de ea.

— Cum să se piardă? N-ai nicio grijă.

— Ce facem cu el? întrebă Johnny.

— Să-l ducem în casă, hotărî Otto, care avea cuvântul cel mai greu dintre cei trei.

— Ce să mai facem cu el? încercă să riposteze Dan. ÎI lăsăm aici. Poate se încumetă vreun câine să-i roadă ciolanele.

— Brr! se scutură Johnny. Afurisită treabă. Nu mi-ar plăcea deloc să fiu în pielea lui.

— Nu! Am zis! Îl luăm pe sus și-l ducem în casă. Nu se poate să nu aflăm de la el niște lucruri care ne-ar putea fi de folos.

— Ai dreptate, întări Dan. În zori vedem noi ce facem cu el. Până atunci se va trezi.

Soare înregistră mașinal timbrul vocii care rostise aceste cuvinte, dar nu pricepu o iotă din cele spuse.

O flacără albă, orbitoare i se aprinse din nou, de data aceasta înapoia frunții, o lumină venind parcă dincolo de realitate îi răscoli ochii și-l orbi.

Mai simți cum i-au crescut deodată aripi albe, uriașe, cum începe să plutească lin pe deasupra crângului negru. Cerul i se păru preschimbat într-un ocean roșu, imens, ale cărui valuri căutau să-l

atragă în adâncuri reci ca gheața. Și se afundă cu adevărat în acest ocean, într-o liniște profundă, de catedrală.

✧

Deschise ochii într-un târziu, în camera în care descoperise rolele. Spre uimirea lui, cugetul îi deveni dintr-o dată limpede, ca un izvor de munte. Mai întâi înregistră ce se afla în cameră, inclusiv portretul, tipic pentru casele rustice, al unui bătrân mustăcios, rubicond, un tablou de mari proporții, agățat chiar deasupra capului său.

În cameră era semiîntuneric. Lumina slabă, se dumiri repede, se strecura pe la ușa sobei și prin ușița cenușarului. Era o atmosferă înăbușitoare, sufocantă, și nu-și putu închipui ce-i determinase pe ocupanții cei noi ai clădirii să pună pe foc atâția cărbuni.

Dar gândul nu-i stătu prea mult la asta. Își aminti cu exactitate tot ce se întâmplase, în cele mai mici amănunte, fuga aceea neobișnuită, pocniturile pistolului, lumina primejdioasă a lanternei, căderea… Totul.

Câte ore trecuseră oare de la întâmplarea aceea neobișnuită, datorită căreia se afla acum în această încăpere? Încercă să se uite la ceas, dar nu izbuti. Mâinile îi fuseseră legate zdravăn. Simți nodurile frânghiei, mari, dure, împungându-i carnea. Se răsuci cu fața în jos, încercă să se miște pe-o latură, dar ușa se deschise și mișcarea lui nu scăpă celor trei.

— Ce, te-ai plictisit cumva? întrebă Dan și în aceeași clipă, îl lovi puternic în coaste. Crezi că ai să ne mai duci de nas?

— Dane, se răsti Otto, pune mâna și împachetează. N-avem timp de pierdut, știi doar.

Dan se supuse. Întinse pe dușumea o pânză cenușie în care începu să învelească un obiect voluminos.

— Sfoara de Manilla, ceru el.

— Cine mai știe unde e ghemul? A, uite-l!

— Ai pus și rola aia? se interesă Otto.

— Bineînțeles. Credeai că o s-o las plocon?

— Dar știu că e rezistent, nu glumă, zise Johnny. S-a trezit repede. După lovitura pe care a încasat-o credeam că a luat drumul fără întoarcere.

— Și eu am fost sigur că i-ai zburat scăfârlia, râse Dan. Apoi, spre Soare: Ei, ce se-aude, stimabile? T-ai cumințit, așa-i? Ce-ți închipuiai că ai să dai gata careul de așii? Te înșeli, ne pricepem grozav la cacialmale.

Îl strânse de nas atât de tare că locotenentului îi dădură lacrimile și puțin lipsi să nu-i repeadă picioarele în stomac. Se stăpâni. Otto și Johnny hohotiră, grozav de bine dispuși.

— Ia, continuă Dan, spune-ne acum cine ți-e stăpânul? Să spui tot, auzi? Tot, că altfel îți zdrobesc oasele! Cine e? Vreun concurent? Astea erau „afacerile” pentru care îi venit? Mă, tu auzi?

La tăcerea prelungită a celui legat, Johnny scoase revolverul, îi trase siguranța și îl lipi de tâmpla locotenentului.

— Spui?

Câinele lătră din nou, alungând liniștea nopții.

— Fără prostii, Johnny! S-ar putea să ne trezim cu cineva pe cap. Câinele a simțit ceva. În zonă se află câteva regimente la manevre și nu e exclus să fi fost auzite detunăturile pistolului.

Johnny nu se încumeta să cedeze, ochii îi erau roșii, pe locotenent îl treceau sudorile. Otto îi smulse în cele din urmă revolverul din mână și îl vârî în buzunar.

— Gata! Am spus și nu doresc s-o repet. Liniștește-te!

— Să răspundă, să răspundă, trebuie să răspundă! urlă Dan, răscolit de o furie aprinsă.

— De ce mi-ai luat revolverul? se înfurie și mai mult Johnny.

— Uite, ți-l înapoiez, dar nu-l mai scoți din buzunar. Nu uita că imprudența cea mai simplă ar fi în stare să ne răstoarne toate planurile.

— Totuși n-ai să mă oprești să uzez de mijloace pașnice, nu? Trebuie să aflăm niște lucruri, cred că ești de acord.

— Bine, sunt de acord, cu singura condiție ca totul să se petreacă în liniște.

Pe Soare îl trecu un fior fierbinte. Johnny și Dan se apropiară iarăși de pat.

— Ia dă-i drumul, băiete? îi ceru Johnny așezându-se pe pat, lângă el. Hai, la dracu', n-are rost să persiști în încăpățânarea asta neroadă. Există fel și fel de metode de a face chiar pe cel mai tenace om să deschidă gura. Ne crezi niște începători în meserie?

Soare îl privea în tăcere, căzut parcă într-o stare letargică.

— Mie, zău, să știi că-mi placi, lua-te-ar dracu'! Ești curajos. Hai, dă-i drumul! Dacă ești cuminte, ai chiar ceva de câștigat.

— Ne sfidează, bestia! răcni Dan și, după ce-și aprinse o țigară, o întinse spre ochii lui Soare, care se întoarse cu fața spre perete, cutremurat.

Otto îl calmă din nou pe impulsivul Dan.

— Nu, n-ar avea rost. Încă nu e momentul.

— Înțelege-mă, Otto, nu-l putem căra după noi. Ar fi o adevărată idioțenie.

La rândul său, Johnny etală o blândețe ciudat de suspectă.

— Sunt de părere că e cazul să o luăm din loc. Ne putem trezi cu cine știe ce surprize neplăcute. De la el tot nu vom afla nimic… N-ar fi exclus să ne pomenim cu poliția română peste noi.

— De așa ceva nici gând, rosti liniștitor Dan.

— Poate că mai sunt și alții de-ai lui prin apropiere, spuse Otto.

— Cunosc locurile ca pe propria-mi casă. Așa ceva nu se poate întâmpla. Kilometri întregi de ai merge, nu întâlnești nici țipenie de om. Iar dacă ar fi venit însoțit de alții, până acum s-ar fi arătat ei. Eu cred că e periculos să plecăm acum… Mai ales că avem de rezolvat niște treburi.

Apoi Dan șopti ceva celorlalți.

— Și eu sunt de părere să rămânem aici până se luminează bine de ziuă. Cât să mai fie? Nici două ore… Tocmai timpul în care am putea goli două-trei sticle din pelinul acela grozav, rosti Johnny plescăind din buze.

— Asta-mi place și mie, bătu din palme Otto.

— Bine. Facem și-așa, se lăsă convins în cele din urmă Dan, îndreptându-se spre ușă.

Tot el fu cel care se opri însă cu mâna pe clanță.

— Și el? Cu el ce facem?

— Ești formidabil, râse Johnny. Poate să stea așa trei zile. E zdrobit. Și, în plus, mă pricep să fac niște noduri – nu uita că am fost marinar! –, de nici dracu' nu se mai descurcă din ele… Pe cinstea mea, teribilă ideea cu pelinul. Dacă aș putea duce cu mine, la plecare, vreo sută de sticle, aș face treabă bună.

Dan le dădu întâietate celor doi să iasă din cameră.

— Vin și eu îndată. Vreau să mai controlez o dată legăturile.

— Bine, bine, râse Otto. Trebuia să te cheme Toma, nu Dan. Adică, Toma necredinciosul…

Lui Dan nu-i trebuiră decât câteva secunde pentru ceea ce-și propusese. După care închise ușa.

Soare avu impresia că, imediat după plecarea lui Dan, răsunară două ciocănituri în ușa vecină. Nu-și putu da seama ce se întâmplă.

Locotenentul se răsuci pe o parte, pe alta, încercând să constate cât de strâns fusese legat. Fără îndoială, Johnny era un adevărat as în asemenea treburi. Înnodase frânghia cât putuse de strâns, chiar pe încheietura antebrațului. Își aminti, ca prin vis, de un vechi, foarte vechi joc al copilăriei…

Acolo, la periferia orașului său natal, unde-și aveau casa, chiar lângă terenul de fotbal, se pripășea în fiecare an, pe la mijlocul lunii august, un circ. Nimeni nu știa de unde venea și unde va

pleca. Vreo cinci, șase „vagoane” trase de cai, câteva căruțe cu coviltir și… cam atât. O tiribombă, veșnicii și simpaticii cai de lemn, un cort în care-și avea „reședința” femeia fără cap, o „panoramă”, de misterele căreia puteau să se bucure numai oamenii vârstnici, și „omul cu țeasta de fier”. Apoi un gogoșar cu taraba lui, un alvițar, o tombolă și vestita „roată a norocului”.

De „omul cu țeasta de fier” își aduse aminte. Îi revăzu ochii congestionați, fața mare, bucălată, fruntea bombată și părul tuns scurt, nu o dată năclăit de sânge după spectacole. Își câștiga pâinea spărgându-și sticle în cap. Le izbea cu putere de țeastă, le prefăcea în țăndări, se clătina pe picioare, apoi râdea cu lacrimi, de i se cutremurau obrajii și umerii, râdea minute în șir, deși pe lângă urechi i se prelingeau fire de sânge. Numărul acesta îl prezenta seară de seară, iar cei ce plăteau pentru a-l urmări plecau din cort scârbiți, tăcuți, fără să se întrebe sau să comenteze ceva și nu mai reveneau niciodată. Câte unul arunca, la ieșire, o monedă, două într-o pălărie slinoasă, pe care o întindea cu umilință fetița acestui celebru „campion mondial”.

Singurul spectator statornic, nelipsit de la niciun spectacol, era un pușți furișat pe sub foaia cortului, pe care „campionul” dotat cu o statură uriașă se prefăcea că nu-l observă, îngăduindu-i să se apropie de el, și, la sfârșitul reprezentației, ștergându-i lacrimile de pe pleoape cu palma lui grea și aspră. Copilul scotea din buzunar o batistă umezită și i-o întindea uriașului să-și șteargă sângele.

„Omul cu țeasta de fier” îl învățase cum poți să te dezlegi singur din cea mai complicată legătură. „Tu ai să poți face la fel ca mine când vei fi mare, pentru că ai mâinile lungi, grozave pentru anii tăi.”

Și copilul de atunci îl uluia și îi uimea și pe ceilalți băieți de-o vârstă cu el, cu ușurința pe care o arăta în astfel de probe.

Câți ani trecuseră de atunci? Mai bine de cincisprezece. Între timp rareori încercase Soare să vadă dacă mai păstrează vechea dexteritate. Și, iată, acum i se prezenta ocazia.

Împinse legăturile cât putu, spre coate, până ce simți că ele încep să se deplaseze ușor, că devin mai mobile, deși pielea îl ustura, pricinuindu-i dureri insuportabile. Acum urma operația cea mai grea, trecerea trunchiului și a picioarelor printre mâini, astfel ca brațele, legate cum erau, să ajungă de la spate în față. Cu dinții avea să desăvârșească această treabă cu care odinioară îi lăsa muți pe cei ce-l urmăreau.

El însuși fu uimit de ușurința cu care își aduse în față brațele legate. Era sigur că din acest moment totul va urma „ca la carte”. Când… Ușa se crăpă încet și un șuvoi de aer îi răcori fruntea înfierbântată. Aveau să descopere oare această nouă tentativă de evadare? Poate că-i subestimase pe cei trei indivizi. Greșeală de neiertat! Închise ochii. Pașii se opriră chiar lângă pat. Soare se înfioră. Dacă își puseseră în gând să-l omoare? Trupul i se încordă ca un arc. Trebuia să acționeze, să facă ceva, prezența celuilalt devenind înspăimântătoare. Gândurile i se curmară ca retezate de ceva nevăzut, apoi brațele, picioarele… Pe piept simți o apăsare, un obiect nu prea greu Ce era asta? Răsuflarea i se tăie. Așteptă câteva clipe. Nu, nu putea să fie adevărat? Și totuși pașii se depărtară. Ușa se închise abia simțit. Omul ieșise pe coridor.

Ce fusese asta? Nu cumva o nălucire?

Nu, totul se petrecuse în realitate. I-o spuneau încordarea, luciditatea lui, obiectul care la o mișcare îi alunecă de pe piept. Pipăi cu mâinile, așa legat cum era, plin de înfrigurare. Descoperi un cuțit… „Cine? Cine? Cine?”

Răspunsul îi veni odată cu o undă de parfum cunoscut. Fusese ea, fata cu părul negru.

• Capitolul VI •

Locotenentul Soare sublinie cu un creion roșu, în carnetul său, data de 15 aprilie. Nu voia să o dea uitării prea curând.

Rememoră cursul întâmplărilor. Acel sprijin cu totul neașteptat, uluitor, pe care-l primise chiar atunci când se considera iremediabil pierdut, când se blestema, pur și simplu, pentru grava imprudență de care dăduse dovadă, împotriva tuturor recomandărilor lui Belami, îl făcuse să-și pună întrebarea căreia nu-i putea găsi în niciun chip dezlegare: „Ce-o determină pe fata cu părul negru să riște atât, să înfrunte pericole iminente pentru a mă salva?”. Era dintre acei tineri care-și justifică orice act de cutezanță, chiar dacă actul acesta ar fi aproape de nebunie când se urmărește un scop nobil.

Timpul îl măsurase acolo, în încăperea semiîntunecoasă, cu propriile bătăi ale inimii. Ceea ce îl preocupa cel mai mult atunci era să fugă cât mai repede și cât mai departe de acea clădire blestemată, bineînțeles cu intenția de a se reîntoarce cât mai curând pe urmele „cineaștilor”, dar într-o cu totul altă ipostază.

Nu înțelegea să abdice de la datoria sa de militar, asupra căreia colonelul comandant îi ținea deseori logosuri interminabile. Iar Soare, în sinea lui, găsea că nu de puține ori aceste „intervenții moralizatoare”, interminabile, ale lui Belami, erau de fapt inutile, ceea ce nu voia să priceapă colonelul.

…Acum avea nevoie de o rolă, de una singură doar, care ar fi putut să-i furnizeze o probă palpabilă, confirmându-i întru totul bănuielile ce prindeau un contur tot mai limpede în mintea lui și de care găsea că nu e încă momentul să-i vorbească lui Belami, nu atât de teama că acesta ar

fi încercat să-l ridiculizeze, cât de nesiguranța ce-l încerca.

Pachetul din colțul camerei, învelit într-o pânză de culoare cenușie, conținea rolele. Avusese, mai întâi, intenția să scoată una din ele, dar un scârțâit de ușă îl determinase să renunțe repede la acest gând, amintindu-și că lângă gard se mai afla una din cele două role, de absența căreia, era sigur, cei trei nu bănuiau încă nimic.

Escaladase fereastra într-o secundă, după ce luase cu el cuțitul și frânghia ferfeniță. Închisese geamul în urma lui, pentru ca ei să nu-și dea seama îndată pe unde dispăruse.

Din nou câinele de sub șopron începuse să latre. Fugise ca din pușcă, urmase același drum, pe care acum îl cunoștea bine din trista experiență anterioară, apoi sărise cu agilitate gardul. Numai câteva minute îi fuseseră de ajuns ca să găsească rola pe care o lăsase acolo…

Doar la una din ferestrele casei zărise o fulgerătură, o flăcăruie asemănătoare celei de chibrit aprins în bătaia unui vânt puternic.

Câinele încetase brusc să latre. Soare auzise bubuituri scurte în iarba din fața clădirii și îndată împușcături violente răsunaseră în noapte. Gloanțele îi zburau mult deasupra capului, trase la întâmplare. Cineva se oprise lângă gard, trăsese două focuri de revolver și se îndepărtase. Recunoscuse glasul lui Dan:

— Nu e în partea asta. Poate a apucat-o pe după șopron. După mine!

Alte câteva bubuituri se auziseră în partea opusă a curții, după care locotenentul se depărtase, printre tufele de iarbă, și pătrunsese în crâng.

✧

Ieșit din labirintul crângului, în fugă, se văzu deodată pe marginea unui drum de țară. Ascunse rola la piept și o porni agale înainte. Nu după mult timp îl ajunseră din urmă scârțâitul obosit al unor roți de căruță și un cântec lung, un fel de doină

tristă, tărăgănat de un țăran suit pe lada căruței trase de doi cai, cărora le puteai număra coastele.

— Încotro cu noaptea-n cap, nene? îl întrebă pe căruțașul ce învârtea de zor o biciușcă pe deasupra cailor.

Țăranul murmura acea melodie privind undeva în gol, ca și cum s-ar fi așteptat la cine știe ce întâmplare nedorită.

— La loturi, domnule, semănăm porumbul. Acum este vremea lui.

— Departe?

— Un ceas la trap.

— Mă iei și pe mine? Sunt frânt de oboseală. Abia mă mai țin picioarele.

— Suiți-vă, de ce să nu vă iau…

Mulțumi, se urcă pe loitra căruței și, fără să ceară voie omului, se întinse pe o grămăjoară de fân uscat, aromitor, ascultând liniștit cântecul, care se prelingea, ca un izvor tulbure, până-n sufletul lui.

✧

Se trezi odată cu oprirea căruței și cu strigătul omului:

— Domnule, uitați-vă sub tufa aceea de porumbar. O vedeți? E un om întins acolo. Nu-i așa?

Se ridică cu greu și înălță capul peste căruță.

— Așa mi se pare. Dar… parcă nu mișcă deloc.

— N-o fi mort cumva? Să coborâm.

Se dădură jos din căruță și se apropiară de tufa porumbarului.

Într-adevăr, acolo se afla cadavrul unui om îmbrăcat în cămașă cusută cu arnici negru, roșu și auriu, cu o bundiță înflorată cu găitane maronii, cu pantaloni de dimie albă. Capul îi era zdrobit.

— Bietul om! Cine să-l fi prăpădit și pentru ce? întrebă țăranul, ștergându-și lacrima din colțul ochilor. A murit fără lumânare, săracul!

— După port, pare muntean…

— Așa zic și eu. Vin cu sare, cu lână, cu mere și cu ciubere, din sus, din țară. Cine știe ce suflet nemernic s-o fi lăcomit la biata lui pungă.

— Unde se află cel mai apropiat post de jandarmi? întrebă Soare.

— Uite, dincoace de deal, e un sat pe alunecătură.

— Bine, eu rămân aici. Mă-ntorc spre sat. Îți mulțumesc și mergi sănătos mai departe.

— Cu bine. Vedeți, poate dați de urmele ucigașilor. Acolo, la post, e plutonierul Bărbulescu.

— Bine. Mă duc la el.

După vreo jumătate de ceas de mers întins, locotenentul se opri în fața unei clădiri noi, zugrăvite în galben, cu o turlă din care veghea ochiul unei ferestre. Era localul postului de jandarmi.

La o masă învelită în hârtie albastră cucăia un plutonier, care, văzându-l intrând în încăpere, nici nu se încumetă să se ridice în picioare.

— Ce dorești dumneata? întrebă somnoros, fără să-l privească în ochi pe noul intrat.

— La marginea satului am descoperit cadavrul unui om. Sunteți în cunoștință de cauză?

Plutonierul catadicsi să se ridice în picioare.

— Legitimația dumneavoastră.

Soare îi întinse actul cerut.

— Să trăiți, domnule locotenent! salută subofițerul. N-avem cunoștință de așa ceva. Mergem imediat la fața locului. Îmi dați voie să-l chem pe domn' primar?

— E necesar să fie și el de față?

— Sigur. Obligație legală.

Plutonierul îl sună pe primar, își azvârli pe umăr carabina scurtă și își prinse la șold pistolul vârât într-un toc de lemn.

— Ați binevoi să ne semnați mai întâi o declarație?

— Desigur.

Și, până la venirea primarului, locotenentul semnă declarația.

Plecară apoi cu o șaretă spre locul indicat de Soare. Când ajunseră, primul gest al subofițerului fu să constate cauza decesului. Îl privi pe cel culcat fără viață în iarbă și decise:

— Moartea a fost provocată cu un corp contondent.

Primarul se apropie și-l cercetă și el îndelung pe cel ucis.

— Mi se pare cunoscută persoana. Stai, unde l-am văzut? A, da! Era om de curte, sus, la casa de pe deal. Știu că a venit într-o zi la mine să mă-ntrebe unde poate găsi ceva de lucru. L-am îndreptat într-acolo, pentru că mă rugaseră stăpânii casei să le găsesc un om de ajutor.

— Nu știți de unde venea, domn' primar? întrebă șeful de post.

— Asta n-o mai știu. Mi se pare că de undeva de la munte. Cine știe ce suflet de om o fi fost, sărmanul!

Plutonierul scotoci buzunarele mortului și descoperi un portofel, în care se afla o chitanță pentru un împrumut de bani, sumă foarte mare: 50 000 de lei. Semnătura era indescifrabilă.

— Așadar, spuneți dumneavoastră, dom'le primar, că ar fi fost angajat acolo.

— Cel puțin așa l-am îndrumat, rosti primarul evaziv.

— Vreți să mergem până acolo, sus?

— N-aș vrea să fiu amestecat într-o treabă ca asta. Și mai sunt și alte motive despre care n-am niciun chef să vorbesc de față cu toată lumea.

Și privi bănuitor spre Soare.

— Dânsul e locotenent în armată, se ocupă de niște probleme speciale, vru să-l liniștească subofițerul. Dumnealui ne-a sesizat.

— Eu, unul, mai bine nu mă amestec.

— Mergeți cu mine sus, dom'le locotenent? se adresă jandarmul lui Soare.

— Din păcate timpul meu e măsurat cu minutul. Nu pot. Va trebui în seara aceasta să mă întâlnesc cu comandantul legiunii de jandarmi, cu domnul colonel Dobreanu, căruia am să-i raportez niște lucruri urgente.

— Am înțeles, să trăiți! Mă iertați. Voi face de unul singur ancheta. Am fost de altfel informat că sunt niște oameni ciudați acolo și se află sub observația sectorului de jandarmi. Domnul primar e la curent cu treburile astea și cred că… și dumneavoastră.

— Evident. Vă las să începeți cercetările. Dar înainte de asta v-aș ruga să-mi spuneți cum pot ajunge cât mai repede cu putință la Câmpina. Sunt probleme de extremă urgență.

— Altă posibilitate nu există decât să așteptăm o mașină.

— O mașină?

— Da. Trec spre rafinărie destule. Vom opri una și veți ajunge rapid.

Nu avură mult de așteptat. Un „Ford” zgomotos apăru dinspre crângul de salcâmi, plutonierul îl opri și-i dădu dispoziție șoferului să-l transporte pe locotenent până unde va voi acesta.

✧

Când sosiră în Câmpina talgerul de aramă al soarelui se înălțase cu mult deasupra orizontului. Ar fi vrut să oprească în fața casei unde era încartiruit Belami, dar era convins că acesta se afla de cu noapte în zona dispersării regimentului.

Coborî din mașină, mulțumi șoferului – care nu-i acordă nici măcar un zâmbet – și se îndreptă spre casă. Înainte de a intra în curte, se opri câteva secunde, nedecis, apoi pătrunse hotărât în grădină și în casă. Se opri în hol, rupse o filă din carnețel, scrise pe ea, cu litere majuscule „ÎȚI MULȚUMESC!” și o strecură ușor sub ușa fetei cu părul negru.

Se petrecu o scenă cu totul surprinzătoare. Ușa se deschise larg și în prag apăru… ea! Soare abia

îngăimă câteva cuvinte, bâlbâindu-se îngrozitor, în imposibilitatea de a se putea concentra pentru a-și da seama ce se întâmplă.

Ea deschise ochii mari și îl privi mută de uimire.

— Dumneata?… Dumneata?… Cum ai reușit să ajungi înaintea mea aici? o întrebă.

— Înaintea dumitale? Dar nu-nțeleg nimic, N-am fost plecată nicăieri.

Soare simți din nou mireasma prea cunoscută a parfumului ei.

— Simt că înnebunesc. Aș putea să jur… Parfumul acesta. Apoi, prezența… Confirmă-mi, te rog! Te implor!

— Regret. N-am ieșit din camera aceasta de aseară. Și nu înțeleg ce-nseamnă acest bilet strecurat atât de misterios pe sub ușă.

Îi întinse hârtia. Locotenentul o luă înapoi, mecanic. O privi derutat, iritat puțin, ca pe un om care vrea neapărat să te ironizeze. Ea zâmbi stânjenită, apoi îi spuse pe același ton avertizator:

— Încep să se trezească cei din casă. Nu crezi că ar fi bine să…?

Soare se îndepărtă, clătinându-se de oboseală, în același timp nedumerit. Ar fi putut să pună mâna-n foc că ea fusese cea care-i adusese cuțitul. De ce oare nu voia să mărturisească asta? Nu cumva în camera ei se afla cineva? Poate că, prin introducerea biletului sub ușă, comisese o gafă, îi făcuse un rău fără să-și dea seama.

Încă sub impresia întâlnirii acesteia, amețit de parfumul ei și de toată întâmplarea, după ce ridică rola pe care, la intrarea în casă, o scosese și o depusese pe măsuța din hol, deschise ușa camerei sale și pătrunse înăuntru. Încuie apoi ușa cu cheia.

Peste câteva minute dormea dus.

✧

— Cam asta a fost!

Belami privea în gol, într-unul din rarele lui momente de melancolie. Filmul întâmplărilor prin

care trecuse subordonatul lui îi produsese, desigur, această stare cu totul nedorită.

— Dacă aș fi știut că ai să treci prin atâtea, nu te-aș fi lăsat să pleci singur într-o astfel de misiune. Ceea ce mă bucură cel mai mult este că te-ai descurcat de minune și, mai ales, că ai reușit să dai dovadă de o inspirație nemaipomenită prin sustragerea rolei. Acum putem vedea ce anume urmăresc indivizii cu filmul lor. Am avea astfel niște dovezi concludente împotriva lor. Vorba aia, *scripta manent!*

— Belami, aș vrea să te-ntreb ceva, dar fără să mi-o iei în nume de rău… De altfel, întrebarea aceasta ți-am mai pus-o o dată: ce părere ai despre fată?

— Imberbule, zău că nu glumesc când îți spun că sunt convins de un lucru: te-a lăsat numai cu o jumătate de inimă!

— Nu, nu. Mă refeream la cu totul altceva. Nu crezi că are nevoie de ajutor?

— Știu eu? După toate aparențele, s-ar părea că are. Să ne gândim mai serios la treaba asta. În special tu.

— Poate domnul colonel Dobreanu ar avea bunătatea să ne dea o mână mai substanțială de ajutor. Mai ales că sunt în joc și interesele domniei-sale.

— Dobreanu a plecat, s-a dus dracu', cine știe unde, chiar în seara asta, dragule. Românul meu e de negăsit până mâine seară. Nu știu ce se tot învârtește pe la Brașov. Mi se pare că a mirosit el ceva. Să-l așteptăm. Unde e rola?

— Aici. Poftiți! și scoase din portharta masivă rola, care ascundea, fără doar și poate, amănunte importante în problemele care-i frământau atât.

Filmul, derulat în fața lămpii, îi dezamăgi. Nu prin calitatea imaginilor – era excelentă –, ci prin ceea ce înfățișau ele în marea majoritate: case de țară cu tinde și prispe din cele mai obișnuite, interioare mobilate simplu, prosoape de borangic,

desfăcute ca niște aripi de fluture în jurul icoanei sau tablourilor, covoare cu motive naționale românești, șosele pietruite, răscruci cu fântâni cu cumpănă vegheate de troițe, dealuri cu turle de biserici stinghere, cimitire, turle de sonde din lemn răsărind printre fâșii de pădure, pe clinuri și vârfuri de deal, râuri hohotind printre pietre albe și cenușii, câmpuri întinse arate și semănate.

Oameni apăreau puțini, mai mult copii, surprinși în jocurile lor pe ulițele satelor, fete și femei torcând sau întinzând pânze albe pe lungi așternuturi de paie aurii ori pe garduri, ca niște eșarfe nesfârșite de un alb amețitor.

Una din imagini prezenta un grup de sondori, muncitori petroliști, forfotind în jurul unei instalații de foraj.

— Nici picior de militar! rosti parcă supărat Belami. Nu mai pricep o iotă, pe onoarea mea. Mă tem că amicul meu Dobreanu știe mai multe decât vrea să ne spună nouă.

— Și cum, domnule colonel, sunteți convins că oamenii aceștia au ajuns până aici ca să filmeze niște imagini atât de obișnuite pentru noi?

— Erau, în schimb, cu totul neobișnuite pentru ei. Asta nu se poate ignora, oricât am vrea noi.

— De acord. Vă propun totuși să mai vedem filmul o dată.

— Dacă socoți că e necesar…

— Și-apoi, gândiți-vă, mai sunt încă role destule…

— Asta, da!

— Și or să mai tragă încă pe atâtea.

Colonelul oftă.

— Ia stai! Am o idee. Ce-ar fi dacă ai încerca să recunoști câteva din peisajele filmate? Adică, mai bine, încercăm s-o facem împreună.

— Ca să fiu sincer, Belami, pe câteva le-am și recunoscut… Bunăoară, cel cu turlele de sondă este chiar pe-aici, pe lângă Câmpina. Dealul cu livezi cred că nu poate fi altul decât Rușețu. Iar

una dintre șosele, cea pe care se zărește grămada de copii de lângă mașină, sunt sigur că a fost filmată la Filipești. Treaba aceasta ar corespunde perfect și cu schița întocmită de mine asupra itinerarului „cineaștilor”.

— Și mie mi se pare cunoscută o priveliște: cea dinspre zona nordică a Băicoiului. Nu, nu cred că mă înșel.

Belami simți deodată mâna grea a locotenentului său pe umăr. Îl privi contrariat. Acesta îi arătă cu un gest tăcut ușa, apoi se apropie cu precauție de clanță. O apăsă brusc și dădu ușa de perete. În cadrul ei ieși la iveală statura unui bărbat cam la patruzeci de ani, înalt, brunet, cu fața lată, cu ochii exoftalmici, ale căror priviri scăpărau. Soare, profitând de uluiala celui din prag, îl prinse cu brațul drept de gât și cu stângul îl dezarma, îl trase în cameră, închise ușa și-l ținti cu revolverul.

— Pe cinstea mea, o captură de zile mari, râse Belami. Pe morunul ăsta sunt sigur că l-am mai văzut undeva. Ia spune, nene, ce căutai în casa asta?

— Domnule colonel, comiteți un abuz, întâi dezarmându-mă și apoi sechestrându-mă în această cameră.

— Io-te-te! Abuz, ai? Dar spurcăciunea voastră ce căuta în fața ușii mele? Aud?

— Vă rog să nu-mi vorbiți astfel. Sunteți doar colonel, comandant de regiment.

— A, va să zică, mă și cunoști?

— De mulți ani, domnule colonel.

— Ascultă, burtă-verde…

— Domnule colonel, încă o dată vă rog…

— Ia scoate matale o legitimație. Dar repede de tot.

— Poftim, domnule colonel.

Întinse un carton albastru, pe care-l ridică la înălțimea ochilor lui Belami.

Acesta îl cercetă dintr-o uitătură.

— A, Siguranța, deci! Și ce cauți aici, măi musiu, aș putea să știu și eu, un nefericit de comandant de regiment?

— Domnule colonel, nu am căderea să vorbesc asupra misiunilor ce mi se dau spre executare. Dumneavoastră ați face-o?

— Cine te-a trimis?

— Bineînțeles, știți cine.

— Cine? urlă Belami.

Pentru prima dată nepoftitul musafir îngălbeni și începu să se bâlbâie.

— V-am… V-am spus, doar. E o misiune specială.

— În legătură cu ce?

— Nu mi-e îngăduit să deconspir un secret.

Colonelul se întoarse spre Soare, indignat.

— Îl facem noi acuma să spună și laptele pe care l-a supt de la mă-sa. Locotenent, leagă-l de fotoliu.

Individul interveni cu glas umilit:

— Nu vreau să ajungem până acolo, domnule colonel! La urma-urmei și dumneavoastră sunteți o autoritate oficială, așa că, dacă țineți neapărat, am să vă spun…

— Hai, dă-i drumul!

— Misiunea mea se leagă de protecția unor cetățeni dintr-o țară străină aflați în zona aceasta.

— Ce înțelegi prin „protecție”? Și, mai ales, ce legătură există între acei… cetățeni și această locuință?

— Este vorba de o coproducție cinematografică. La București s-a primit un protest din partea statului respectiv că nu sunt respectate clauzele contractului. Mai mult, că anumite persoane se interpun bunei desfășurări a filmărilor.

— Ascultă, nene, izbucni furios Belami, dumneata ești prost sau te prefaci? Te-ai gândit vreodată că indivizii aceștia pot veni și cu alte scopuri aici, bunăoară pentru a spiona?

— Pe mine nu mă interesează scopul venirii lor aici. Eu am primit o misiune și o voi duce până la capăt.

— Soare, ține-mă să nu-l pocnesc.

— Domnule colonel, încă o dată vă rog să-mi înapoiați arma și să-mi dați drumul imediat.

— Leagă-l, locotenent! Ia frânghia aceea de pe dulap.

Belami, aprins la față, se îndreptă spre telefon și formă un număr.

— Fă-mi legătura cu comandantul legiunii de jandarmi… Cum nu se poate? Bine, aștept!

— Cine ești, domnule? îl interogă apoi pe cel prins.

— V-am spus, domnule colonel. Sunt într-o misiune urgentă, iar faptul că dumneavoastră mă împiedicați s-o execut s-ar putea să vă coste.

— Dumneata te numești Adrian Stuparu?

— Precum scrie în legitimație.

— De unde ești de loc?

— Din Dobrogea.

— Aha! Vreau să te mai întreb o dată, nu crezi că acești „cineași” s-ar putea să urmărească și altceva?

— Domnule colonel, am să vă dau același răspuns: nu mă interesează.

— Soare, scoate-l pe ușă afară! Dacă te mai prind o singură dată pe-aici, să-ți iei adio de la viață, auzi?

— Sper că-mi veți restitui legitimația și arma!

— Astea nu le mai pupi. Poți să-ți iei adio de la ele.

— Mă vor da afară, voi rămâne pe drumuri…

— Atâta pagubă! O lichea mai puțin cu armă și legitimație.

— Domnule colonel, vă implor!

— Haide, haide! Dă-l afară de-aici, Soare!

Tânărul ofițer nu întârzie să execute ordinul. Când se reîntoarse, Belami vorbea la telefon.

— Da, eu te-am chemat, Dobrene! Am surprins un individ care trăgea cu urechea la ușa mea. Nu cumva e omul tău?… Nu?… Da, așa scrie pe legitimație, Adrian Stuparu… Ei, fir-ar să fie, acuma cine să-l mai înhațe, i-am dat drumul, române!… Uite-așa, ce era să-l culc în pat cu mine?… Nu, zău? Tii! Înseamnă că ne-a dus de nas ca pe niște proști de rasă… Bine, tăticuțule! Puteai totuși să mă ții la curent… Aha, înțeleg! Poate asmuți cățelușii tăi… Dracu' să te ia… Bine, bine! Noapte bună!

— Dom'le colonel, puteam să plec după el.

— Zadarnic, țâncule. Auzi, nici măcar de la Siguranță nu era. Și când te gândești că prăpăditul ăsta de Dobreanu fusese avizat de prezența individului. Mă, dacă nu l-aș buși de pământ pe românul meu. Lăsă pistolul și legitimația pe masă.

— Încep să nu mai înțeleg nici eu, Belami, niște treburi. Ăsta pe cine mai reprezenta?

— Pe cei care vor să ne vândă! Pe ăștia îi reprezenta. Petrolul nostru miroase al dracului de departe, să știi… Asta e, ce mai…

— Reprezentantul vreunei societăți străine?

— Nu știu. Deocamdată, prefer să nu mă hazardez în supoziții. Mai bine spune-mi ce știi despre filmul acesta…

— Mai nimic. Nu înțeleg ce „intrigă" fenomenală ar putea să stea la baza scenariului. Poate că v-ați pus și dumneavoastră această întrebare.

— Ba bine că nu! Și sunt mai mult decât convins că pe-aici am putea afla ceva.

— Voi încerca s-o fac cât mai urgent.

— Cu o singură condiție însă…

— Am să țin seama de ea.

— Nici nu-ți trece prin minte la ce mă duce gândul.

— Cred că am intuit, Belami! Probabil, să am grijă de mine. Știu… „Imprudență"… „Tinerețe"… Mă rog…

— Mai întâi să ai grijă de ceea ce trebuie să duci la bun sfârșit, ai înțeles? Iartă-mă! Nu sunt și nu pot fi altfel de cum mă crezi, dar primejduindu-ți viața pui în pericol și altceva. Suntem militari, băiete, și, dacă n-aș fi sigur că ai priceput, încă de la început, sensul menirii noastre, aș pierde acum câteva ceasuri să-ți lămuresc această problemă. Nu cred însă că este cazul… Ne-am înțeles deci! Ai grijă de tine!

— Voi avea, dom'le colonel!

— Să nu revii la vechiul refren că… schimb imediat foaia și-ți răspund: e-n regulă, dom'le locotenent!

Belami vorbise încruntat, astfel încât Soare nu fu lămurit pe deplin dacă o făcuse serios sau în glumă. Numai când eternul zâmbet risipi brusc cutele feței colonelului se convinse.

— Ce zici, avem puteri să-i punem cu botul pe labe?

— Cred că da, Belami! Mai mult, s-ar putea ca noaptea aceasta să-mi rezerve unele surprize.

— Ai vreun presentiment?

— Nu, asta nu, Belami! Mă bazez totdeauna pe unele deducții logice.

— Apropo, pistolul nu l-ai pierdut, sper…

— Nicio grijă.

— Cartușe?

— Suficiente.

— La nevoie, tragi foc de „imobilizare".

— Sper să nu fie nevoie, Belami.

— Ce plan ai?

— Niciunul.

— E-n regulă. Hai să-l încropim amândoi.

— Mersi, Belami! Vreau să-l fac însă singur.

Belami râse cu poftă.

— Nu ești de tot mototol. Știam eu ce știam. Atunci, băiatule, te duci și-l pui la punct. Dar… fără fisuri, înțeles? Raportezi, conform dispoziției mele.

— Am înțeles, domnule colonel! Aș vrea să vă întreb dacă rola rămâne la dumneavoastră.

— Nu văd în care alt loc ar fi mai în siguranță. Vreau să mă mai distrez cu ea la noapte.

— Am înțeles.

— Încă o precizare: în câteva zile „cineaștii” tăi vor șterge putina. Le expiră autorizația. Știai?

— Deși mă gândesc mereu la asta, nu prea-mi vine să cred că vor pleca.

— Te-aștept mâine seară să dai un semn de viață!

• Capitolul VII •

Poziția regimentului se desfășura pe crestele dealurilor domoale, printre livezi și arbuști; dedesubt era valea adâncă, paralelă cu liniile de apărare, iar pe versantul opus se afla „inamicul”. Trebuia să ai un ochi experimentat ca să descoperi, chiar de la câteva zeci de metri, amplasamentele aruncătoarelor, cuiburile de mitralieră, măștile individuale în care soldații și gradații fremătau de nerăbdare în așteptarea ordinului de luptă, cu ochii ațintiți la poziția „inamică”. Era pe la ora zece dimineața când ordinul sosi, în sfârșit. Începură să fâlfâie proiectilele aruncătoarelor grele, să toace oțel mitralierele, să bubuie puștile… Curând, un fum de un albastru cețos îmbrăcă linia sinuoasă a înălțimilor. Se puteau observa ușor. Pe versantul opus, trupurile suple ale militarilor care debușau la atac. Tema era „regimentul în apărare, într-un teren frământat”. Deocamdată nu se prevedea nicio situație clară, toată lumea era în așteptare.

Belami, cu foaia de cort pe umeri – pentru că ploaia nu se dezmințea nici de această dată –, era un pachet de nervi. Observatorii se plângeau că vizibilitatea este foarte redusă, și orice ochi experimentat ar fi putut să vadă că nu exagerau cu nimic.

— Batalionul 2! Maiorul Cionca! Manevrați „inamicul” prin flancul stâng!

— Am înțeles, domnule colonel! Am însă câmp deschis în față, nicio acoperire, raportă maiorul prin telefon.

— Te duci înainte, Cionca, nu discutăm. Strecoară-te pe unde știi, ca pasărea să te strecori, și să mi-i scoți din poziție.

— Am înțeles, domnule colonel! Rog să ordonați ca aruncătoarele să mă susțină.

— De asta n-ai niciun motiv să te îndoiești!

Colonelul urmărea prin binoclu, cu o satisfacție puțin obișnuită, modul exemplar în care maiorul Cionca își desfășura subunitățile, direcțiile lor de înaintare, acea manevră inteligentă care avea să-l surprindă indiscutabil pe adversar. „Cionca ăsta e un zmeu, nu alta! Cum să nu iubești astfel de oameni?” Trase o înjurătură teribilă atunci când, din cauza ceții, nu mai putu urmări, ca pe o tablă de șah, manevra aceasta subtilă.

Ceața continua să se lase, când telefonul de campanie sună prelung. Telefonistul se adresă comandantului:

— Să trăiți, domn’ colonel! Este domnul maior Pavelescu.

Belami ridică receptorul.

— Ce e, Pavelescule?

— Să trăiți, dom’le colonel, am onoarea să vă raportez: în fața poziției batalionului nostru a apărut o limuzină neagră.

— Ce limuzină neagră? Doar zona e păzită… Ia vezi despre ce e vorba și raportează-mi imediat.

— Raportez: e la circa 2—3 kilometri, pe drumul de tarlale.

— Domnule maior, este în perimetrul rezervat manevrelor sau nu?

— Da, dom’le colonel!

— Atunci rețineți-o! Vedeți ce este cu această mașină.

— Și dacă nu vom reuși s-o oprim?

— Executi ordinul, domnule maior!

— Am înțeles! Am onoarea să vă salut, dom’le colonel!

După un sfert de oră telefonul de campanie zbârnâi din nou și telefonistul îl chemă pe comandant.

— Dom’le colonel, am onoarea să vă raportez: limuzina neagră a fost reținută.

— Unde vă aflați? Unde i-ați oprit?

— La cei trei plopi din coama dealului, lângă casa singuratică cu acoperiș de draniță.

— Puneți pază. Nimeni să nu părăsească mașina.

— Am înțeles, să trăiți!

Când ajunse la locul indicat, colonelului îi veni să zâmbească. Ocupanții mașinii strigau plini de nerăbdare să fie lăsați să coboare din mașină, dar santinela stătea cu arma întinsă, cu degetul pe trăgaci.

— Domnule colonel, vom protesta împotriva acestor măsuri arbitrare. Ce înseamnă asta?

Belami se apropie de portiera limuzinei.

— Știați că aici este o zonă de manevre și totuși ați pătruns pe aceste drumuri. De ce?

— N-am știut nimic. Nu există niciun indicator.

— Nu se poate, domnilor! Există peste tot santinele. Cum de nu le-ați observat, nu știu.

— Și ce intenție aveți cu noi? Nu ne permiteți să coborâm din mașină?

— Cum să nu!? Dar fără aparatele de filmat, domnilor! Cât privește filmele trase astăzi, v-aș ruga să ni le încredințați pentru scurt timp, iar dacă nu vor exista motive deosebite, nu vom întârzia să vi le înapoiem imediat după cercetarea lor.

— Iată din nou un abuz. Veți răspunde! Aici e vorba de o problemă de stat. Avem o autorizație legală.

— Știu. Cunosc toată această tevatură.

— Tevatură?

— Să zicem că m-am exprimat precis. Vă rog să-mi dați rolele pe care le-ați filmat azi în aceste locuri.

— Da, bine! Dă-i-le, Dane! porunci Otto. Și dacă nu veți descoperi nimic interesant pentru dumneavoastră ni le veți înapoia?

— Domnule, n-am intenția să le depun într-o expoziție. Desigur!

Belami primi două role, pe care le încredință aghiotantului său. În același moment, un autoturism militar opri la doi pași de el. Ușa se

deschise violent și apăru colonelul Dobreanu, roșu la față, plin de furie. Îl trase pe Belami deoparte.

— Ce dracu'-mi faci, române? Mi-ai încurcat toate socotelile.

— Stai, stai că nu te-nțeleg. Adică ce socoteli ți-am încurcat?

— De ce i-ai oprit?

— Bine, dar intraseră în zona interzisă.

— Au greșit drumul.

— Eu nu cunosc asta. Adică, în ce fel au greșit drumul?

— Uite-așa! Te rog, Belami, te rog înapoiază-le rolele de îndată. Nici nu știi ce dureri de cap îmi dai.

— Tu trebuie să fi nebun, române! Iartă-mă.

— De ce nu-nțelegi că sunt niște lucruri deasupra mea și deasupra noastră?

— Știi de ce? Pentru că nu concep să fiu dus de nas ca un… colonel de jandarmi.

— Iar cu ironiile tale? Eu te rog să înțelegi că niciunul, nici altul nu urmărim decât același scop. N-are niciun sens, deci, să ne punem unul altuia bețe-n roate. Te rog să-i eliberezi pe acești oameni și să le restitui mașina.

Apăru și Soare, răsuflând ca după o fugă îndelungată.

— Să trăiți, dom'le colonel!

— Ce e, Soare, ce-mi spui nou?

— De data aceasta, dom'le colonel, limuzina neagră a încurcat, pur și simplu, itinerarul. Sunt de părere să fie puși în libertate ocupanții ei.

— Și tu, Brutus?

— Sunt toate motivele.

— Și filmele?

— Le puteți înapoia proprietarilor fără grijă. Știu unde au fost executate. N-au nicio legătură cu treburile noastre militare.

— Măi Dobrene, glăsui Belami, noi ne cunoaștem de foarte mulți ani. Dacă-mi ascunzi

ceva în privința acestor canalii – eu nu-i consider altfel! –, să știi, vei avea de furcă cu mine.

— Dormi liniștit, păcătosule! Nu-mi vând eu sufletul unora care țintesc nenorocirea țării mele. Asta s-o știi, să fi convins!

— Și cu ei ce facem?

— Le cereți scuze.

— Să le cer și scuze? sări ca ars Belami. Asta e culmea!

— Asta e piesa, iubitule! îi șopti la ureche Dobreanu.

Și lui Belami chiar nu-i veni să creadă că peste numai un sfert de ceas avea să-i roage pe ocupanții limuzinei să ierte excesul de zel al militarilor care-i reținuseră. „Știți, militarii… e o zonă interzisă… civilii nu au motive să pătrundă… pericolul unor accidente, e doar vorba de un poligon… apoi ocupația dumneavoastră…”

Înapoie cu greu filmele. „Cineaștii” schițară un zâmbet și chiar un gest de mulțumire, după care mașina cu platforma de filmat se strecură pe drumeagul prăfuit.

Colonelul Dobreanu se apropie de Belami, îl împinse ușor, prietenește, cu umărul și-i șopti:

— Știu că turbezi în minutul ăsta, dar, dacă eu sunt pe urmele lor, nu-ți închipui că nu pot ei să-și facă mendrele cu una cu două?

— Lasă-mă, nu mă-„mpunge” după vechiul tău obicei, ca să mă-mbunezi. Mă, române, eu am impresia că trebuia să-i oprim aici pe mizerabilii ăștia. Or, tu…?

— Să știi că răspund cu capul pentru toate acțiunile mele. Ți-am mai spus de atâtea ori că eu sunt nevoit să duc o luptă, uneori acerbă, nu numai cu superiorii, dar și cu inferiorii mei. Mă rog, poate că va veni nu peste mult timpul ca tu însuți să zici despre mine… „A fost un om ciudat!”

— Și ce, crezi că acum aș putea să zic altfel? Atunci cum îți explici faptul că am fost de acord

să-ți ascult sfaturile în legătură cu această ultimă întâmplare?

— Totdeauna am prețuit luciditatea și amiciția ta!

Cu aceste cuvinte colonelul Dobreanu îl domoli de tot pe Belami.

— Bine, m-ai convins, în sfârșit! Să știi, Dobrene, fac un scandal groaznic la superiorii mei, dacă continui să-l lași să se „războiască" singur pe locotenentul meu cu acești indivizi periculoși. Ce dracu', ai suflet de român, nu te angajezi cu nimic în urmărirea lor?

— Bine, dar prezența mea aici nu-ți spune nimic, Belami? Crezi că de dragul tău am ajuns până aici?

— Nu mă interesează dacă ai făcut-o de dragul meu sau de al altora, dar de ce nu asiguri o permanență în urmărirea lor și mă lași pe mine să fac asta? Ce-ai rezolvat de pildă cu acel „Stuparu"?

— Iar ești nedrept. Vorbești fără să ai nicio acoperire.

— Uite, Dobrene, te rog să pleci imediat și să mă lași să-mi văd de treburile mele. Ai izbutit să mă scoți din toate balamalele. La revedere!

— Eu nu spun niciodată „la revedere" decât privind în ochii omului căruia mă adresez.

— Hai, șterge-o de aici… Nu mă-mpaci până nu-mi vei explica niște lucruri.

Era mult prea surescitat și Dobreanu nu mai insistă să-i descrețească fruntea. Plecă fără să-i răspundă la salut.

• Capitolul VIII •

Belami încercase în fel și chip să-și alunge neliniștea care-l rodea pe dinăuntru. „La première femme de Yuan”, romanul lui Pearl Buck, purtând încă proaspătă faimoasa banderolă a premiului Nobel, rămăsese deschis la pagina 71. Cu toate sforțările, nu reuși să reia lectura și un gust amar îi revenea din ce în ce mai insistent în gură. „Amărăciunea asta suie de-a dreptul din inimă!”, se căină el.

Se apropie în câteva rânduri de fereastră, o deschise, o închise la loc, apoi se îndreptă spre ușă, dar și de data aceasta se răzgândi. Trecuse mai bine de un ceas de când aștepta. După socotelile lui, locotenentul Soare ar fi trebuit să sosească de mult. Niciun semn de la el însă, nici măcar telefonul hârșâit de campanie, instalat de puțin timp în camera pe care o ocupa, nu-l scosese din starea aceea vecină cu îngrijorarea.

„Numai de nu i s-ar fi întâmplat ceva rău… Băiatul ăsta merită mult de la viață și de la cariera pe care și-a ales-o. Ce păcat că soarta nu mi-a dăruit o fată…” Se apropie din nou de fereastră. Privi cerul burdușit de umbre diforme, întunecate, care acopereau slabele scânteieri ale stelelor. „Artileria grea” a văzduhurilor începu să-și regleze tirul. „O să vină un potop de zile mari”, gândi Belami, adulmecând și simțind în nări miros de pucioasă.

Își aprinse o țigară, gest cu totul neobișnuit, pentru că în întreaga-i viață nu fumase nici zece. Tutun de bună calitate avea însă permanent asupra lui.

După vreo jumătate de oră, pe stradă răsună zumzetul motorului unei motociclete. I se păru că motocicleta s-a oprit chiar în fața casei. Tresări și se repezi la ușă. Într-adevăr, se prezentă un agent de legătură cu un plic.

— Ce-i cu asta, caporal? întrebă iritat, văzând că locotenentul nu apare.

Treaba nu-i convenea. S-ar fi putut, prin acest plic, să fie chemat la regiment, iar el n-ar fi dorit asta, mai ales acum, cu niciun chip.

Văzându-l atât de cătrănit pe comandant, caporalul înlemni.

— M-a trimis domn' căpitan Iliescu.

— Iliescu? se miră Belami. Dar ăsta ce mai vrea?

Desfăcu repede plicul și recunoscu scrisul rotund, ordonat, frumos așternut al lui Soare.

— Bine, caporal! Mulțumesc.

— Să trăiți, domn' colonel.

Semnă de primire pe hârtia învelitorii, pe care i-o întinse agentului. Acesta salută, ca electrizat, și dispăru.

Plin de nerăbdare, Belami răsuci mai întâi scrisoarea pe toate fețele. Apoi se cufundă în lectură:

> „Dragă Belami, mă tem că n-am să fiu în seara aceasta prea punctual. N-ar fi exclus să nu pot trece deloc. Pentru că țineam însă să-ți istorisesc pe scurt o «poveste», rugându-te să ierți graba în care am scris și eventualele inconsecvențe, am recurs la acest mijloc. Este vorba de subiectul scenariului pe care-l turnează «echipa» noastră.
>
> Așadar, acum câțiva ani, într-un mic oraș de pe Valea Prahovei sosește, nimeni nu știe de unde, o frumusețe de fată, al cărei păr de un negru neobișnuit și ai cărei ochi de o mare profunzime stârnesc admirație unanimă printre locuitorii așezării. Unii susțin că ar fi vorba de o italiancă îndrăgostită până-n vârful urechilor de un inginer american care lucrează la o companie petrolieră. Alții, că ar fi chiar o domniță autentică, descendentă dintr-o străveche familie de voievozi

moldoveni, Tomșa pare-mi-se, care a descins în acest orășel de provincie pentru a afla dacă singura ei rudă, un moșnegel singuratic plin de tabieturi, mai trăiește. Se zice că bătrânul ar fi posesorul unei averi fabuloase – aur, bijuterii și acțiuni –, depuse în păstrare la o cunoscută bancă din străinătate.

Fata nu cunoaște decât unele lucruri vagi cu privire la bătrân, nu știe nici măcar cum îl cheamă, nici de unde să-l ia, nici chiar dacă acesta se află cu adevărat în localitate sau într-o altă localitate apropiată.

Cercetările ei nu reușesc să facă lumină în toată această treabă încurcată. Bătrânul milionar parcă a dispărut ca înghițit de pământ. Și astfel începe o căutare furibundă, prin numeroase localități prahovene, întreabă pe oricine îi iese în cale, dar toți, pretutindeni, răspund invariabil că nu cunosc nicio persoană care să semene cât de departe cu ruda ei.

Disperată, fata intenționează să lase totul baltă, să renunțe la cercetări, socotind că întreaga poveste nu este altceva decât produsul unei imaginații morbide sau poate chiar o glumă de prost gust, când o coincidență bizară face ca bătrânul să-i apară în față chiar în compartimentul de tren în care se urcase ea pentru a părăsi ultima localitate vizitată: Morenii.

Cei doi coboară. Bucuria acestei regăsiri de un romantism desuet nu pare să fie însă umbrită de niciun eveniment neașteptat. După câteva zile de la marea revedere, bătrânul, la insistențele „domniței”, își scrie testamentul. Cine va fi unicul moștenitor? Simplu: fata cu părul negru!

Apar trei străini, a căror naționalitate nu poate fi stabilită, care o caută pe fată. Atunci când o găsesc, au cu ea o discuție aprinsă.

Fata devine taciturnă, chipul ei pălește în momentul când cei trei străini o părăsesc. Deasupra ei plutește o amenințare…

Bătrânul moare pe neașteptate, strivit de o mașină neagră, într-o seară, în fața casei unde locuia. Fata, care se afla cu el pe stradă, scapă printr-o adevărată minune, iar automobilul dispare într-un vârtej de praf. Nimeni, nici chiar fata, n-a avut inspirația să-i rețină numărul.

După numai câteva zile de la tragicul accident, domnița – misterioasa fată cu părul negru – dispare fără urmă.

Și finalul: o avionetă decolează spre o țară necunoscută. La bordul ei se află patru persoane bine dispuse: o fată cu părul de un negru cu neputință de comparat și trei bărbați îmbrăcați în costume identice.

Cam asta este totul. Banal, banal… Sau cum ar spune cineva cu veleități de sceptic: «Banalitatea banalităților, totul este banalitate.»

Putem deci să tragem și noi, în sfârșit, unele concluzii. Nu-i așa, Belami? Eu chiar mi-am făcut o părere…

Și acum să-ți lămuresc de ce am recurs la această interminabilă scrisoare. Am primit un S.O.S. neașteptat. Trebuie să fac, neîntârziat, un drum până la Moreni.

Te rog, Belami, să mă ierți că te-am pus în fața unui fapt împlinit. Dacă în douăzeci și patru de ore nu voi fi prezent la raport, este semn că ofițerul dumneavoastră cu «misiuni speciale» se află în imposibilitate s-o mai facă.

Un regulamentar… să trăiți!

S.”

Belami, toropit de gânduri, începu să se plimbe prin cameră cu gândul la tânărul ofițer și îndeosebi

la ultima frază din scrisoare.

În sfârșit, rândurile așternute de Soare aduceau o undă de lumină în răvășitul său univers intim. Deci se întâmplase ceva cu el. Ce să caute, așa tamnisam, la Moreni? Și, mai ales, cine-i adresase acel S.O.S.?

✧

„Ce-ar fi să iau acum drumul Morenilor? La urma urmei nu e peste pământ… Și dacă Soare a pornit deja încoace? Cel mai cuminte lucru este să stau aici și să aștept cele douăzeci și patru de ore… După aceea, voi vedea…”

Ridică totuși receptorul telefonului de campanie și învârti de câteva ori manivela. Nu i se răspunse de la celălalt capăt al firului. Intrigat și furios în același timp, învârti din nou manivela, de data aceasta mai insistent. „Poate s-o fi defectat”, își zise și, tocmai când se pregătea să renunțe, auzi un păcănit slab și o voce somnoroasă.

— Unde îmi umbli, telefonist? De ce n-ai răspuns imediat la apel?

— Să trăiți, domn’ colonel… domn’ colonel… raportez că…

— Te furase somnul, nu-i așa?

— Nici eu nu știu ce s-a petrecut, domn’ colonel, numai că a sunat slab de tot.

— Așa? La ce oră te culci dumneata? Poți să-mi spui?

Telefonistul amuți.

— Răspunde, n-auzi?

— Este ora unu, domn’ colonel! Mă iertați...

— Ce oră este?

— Unu și zece.

— Mda! Bine…

Unu și zece! Cum se comprimase timpul în așteptare! Lui Belami nu-i venea să creadă.

„Mâine va fi o zi grea, cumplită… Pe de o parte, manevrele vor lua sfârșit, pe de alta, ar fi posibil ca Soare să aibă nevoie de sprijin, de oameni… Dacă va fi necesar, voi răscoli Morenii casă cu casă,

toată Prahova, cu oștenii mei, și nu mă voi lăsa până ce nu-l voi găsi.”

Se pregăti să stingă veioza, când telefonul țârâi prelung, enervant.

„Asta trebuie să fie Soare. Numai el m-ar putea suna atât de nervos și la o oră așa de târzie”. Răspunse.

— Domnule colonel, auzi o voce răgușită, încât abia o înțelegea, stimate domnule colonel…

— Cine ești și ce dorești la ceasul ăsta?

— Un binevoitor care ține să-ți transmită pe această cale un sever avertisment.

Belami strânse din maxilare și clipi scurt de câteva ori.

— Ia dă-i drumul, amice!

— Domnule colonel, îți place să-ți însușești lucrul altuia și asta nu e bine. Nu e bine deloc. Înseamnă că stai prost cu cele zece porunci.

— Uite, mai am încă puțină răbdare, scrâșni Belami printre dinți, dacă ții cu tot dinadinsul să-mi faci o farsă, te pot trimite…

— Să știi că și domnia-ta ai toate șansele să fi trimis într-un loc de unde nu s-a întors nimeni până acum. S-a-nțeles, stimate domnule colonel? Fă un pustiu de bine, dar asta fără nicio întârziere, și depune chiar acum rola care se află asupra dumitale, în curte, lângă stâlpul porții. Dacă nu vei proceda cuminte, mâine dimineață temerarul dumitale spion va atârna într-un știreang, ca o păpușă de cârpă.

— Mizerabile! Nu veți face una ca asta!

— E-te-te! Și ce ne-ar putea opri, colonele? Am spus: totul depinde de dumneata… Numai de dumneata.

Vocea răgușită căpătă un accent sarcastic, care-l scoase de tot din sărite pe colonel. Acesta înjură teribil, cum îi era felul când se enerva, dar fu prea târziu ca nocturnul interlocutor să mai audă ceva. Deoarece întrerupsese brusc convorbirea.

Nedumerirea lui Belami se lega și de faptul că telefonul său avea fir separat, militar, nu intra în traficul public. Învârti de câteva ori manivela. Telefonistul răspunse de astă dată imediat.

— Ai fost lângă aparat tot timpul, telefonist?

— Tot timpul, domn' colonel. Nu m-am mișcat de aici de lângă el.

— A vorbit cineva cu mine, acum un minut… Cine?

Întrebă mai mult de formă, fiind sigur că se intrase cu un aparat portativ într-un anumit punct al traseului.

— N-a vorbit nimeni, domn' colonel!

— Aparatul tău n-a bâzâit deloc acum câteva minute?

— Ba parcă am auzit ceva, dar așa, ca o părere și am crezut că…

— Ai ridicat receptorul?

— Nu l-am ridicat, domn' colonel.

— Bine, adormitule! Moțăie mai departe.

✧

Belami nu-și putea regăsi în niciun chip, cu toate eforturile, liniștea. Situația devenise alarmantă, de-a dreptul descurajatoare. „Indivizii" lucrau tare… Nu se dădeau în lături de la nimic pentru a încerca să-l intimideze, pentru a-l hotărî să renunțe la acțiunea dusă împotriva lor cu atâta înverșunare. „N-am reușit să-l urnesc măcar pe românul meu… Nu-mi rămâne decât să le înapoiez rola, cu toată părerea de rău. Altfel, ticăloșii ăștia s-ar putea să-și pună planurile în aplicare. Timpul ne este acum cel mai mare inamic… Ce e de făcut?"

Un fulger despică bolta până-n străfunduri, tunetul se rostogoli pe zare ca o stâncă uriașă pe un clin de munte.

Duruiră apoi alte și alte proiectile grele cerești. Hotărât, Belami se îmbrăcă sumar, își puse pelerina, scoase rola închisă în lada de campanie

de care nu se despărțise încă niciodată de când ieșise din școala militară de ofițeri.

„Altă soluție nu există… Cum, chiar nu se poate face nimic? Ba nu! se opri el iluminat, pe neașteptate, de o idee. Cum nu m-am gândit până acum? Puteam s-o fac de-o sută de ori. Ori te-ai ramolit cumva, Belami, ori ți s-au dereglat toate busolele cerebelului! Ia să te văd, mai ești în stare să-ți porți cele trei trese aurii în chip onorabil sau a început să-ți dea târcoale «partea sedentară»?”

Redeveni, ca prin minune, optimist. Scoase filmul din cutia metalică argintie, după care îngrămădi în ea ziare și cărți, până când găsi de cuviință că greutatea rolei este cam aceeași cu a filmului. Trase pistolul din toc, un browning de care nu se despărțise de mulți ani și pe care-l cunoștea până în cele mai infime șuruburi, și ieși în curte.

Vântul aprig, stârnit în noaptea aceasta cu ore atât de lungi, în de-a vălmășia munților, mătura într-un zbor vijelios acoperișurile șubrede ale celor mai multe dintre case, apleca ramurile pomilor până la pământ și aceștia parcă se tânguiau încet în limbajul lor atât de ușor și, totodată, atât de greu de perceput.

Depuse rola chiar lângă stâlpul porții, jos, pe pământ, după care încuie cu zăvorul. Avu grijă să-l înțepenească cu o așchie, ca să nu poată fi deschis decât din interiorul curții.

„Va trebui să sară gardul neapărat, pentru a lua rola, și atunci…”

Se ascunse cu mare grijă în umbra unui boschet de iasomie, prin care nu puteau străbate fasciculele de lumină ale becului din stradă. Se afla la numai doi metri de locul unde așezase cutia metalică și inima îi măsura cu rapiditate timpul, dilatându-l la extrem. Becul din stradă trimitea doar câteva fire de raze în interiorul curții, printre ramurile și frunzele trezite la viață, dar poteca pietruită care

ducea din stradă în fața ușii casei era cu desăvârșire umbrită.

Când ieșise din cameră, colonelul avusese grijă să stingă veioza, astfel că întreaga clădire era acum cufundată în întuneric. Cine ar fi trecut pe stradă sau chiar locatarii acestei case cu greu ar fi putut să-și închipuie că, în umbra unui boschet, un om înarmat cu un revolver pândea.

„Numai dacă nu i-ar trăsni vreunui colocatar întârziat să facă gălăgie tocmai acum! Dacă ar ieși cineva din casă, dacă ar găsi rola, lucrurile s-ar complica… Ei, drăcie, mi se pare că n-am gândit la toate alternativele”.

Din fericire era liniște. O liniște de pădure bătrână, deși casa se afla într-un oraș cu o circulație destul de intensă. Poate că întunericul adâncea această tăcere… Pe zidurile clădirii se zăreau, din loc în loc, mici pete albe, lumini șterse, palide, care se filtrau tot din luminile străzii.

Deodată se porni ropotul, un ropot surd, care venea de departe, de peste întinderi, ca un escadron de cavalerie într-o șarjă neiertătoare. Zgomotul crescu tot mai mult, se apropie de case și de grădini, aducând cine știe de unde un miros sufocant de gudron care umplu văzduhul. Apoi începu un bombardament năprasnic de grindină.

Belami se strânse cât putu mai bine la adăpostul boschetului, sub pelerină, fără să se miște nici măcar cu un pas din locul în care își fixase pânda.

Valul de grindină trecu, lăsă în urmă ultima suflare a iernii care abia-și ridicase cearșafurile albe, pământul se albi din nou, pentru puțin timp, parcă pomii înfloriți își scuturaseră toate florile. După grindină veni ploaia cu stropii mari, reci. O oră întreagă se revărsară puhoaiele cerului. Belami începu să dârdâie de frig, umezeala îi ajunsese la piele. Răbda totul stoic, fără să-și dezlipească privirile de pe cadrul porții și reamintindu-și exemplele clasice din literatura filosofiei stoice. Poarta n-o pierdea deloc din atenție, convins că

acolo va trebui să apară o – siluetă întunecată, poate două sau trei…

Dacă avea de înfruntat un singur individ, nu-și propusese să uzeze de pistol, mai ales la ora aceea, când vecinii „înghițeau gălbenușul”, adică se bucurau de cea mai caldă odihnă. N-ar fi vrut, de asemenea, să se facă vâlvă asupra acestei povești.

Un trosnet sec… Cineva apăsase pe clanță. Alt trosnet… Și altul… Aproape mașinal, Belami se ridică. Deasupra porții se ivi mai întâi capul unui om, apoi un braț, umărul, un picior trecu gardul, celălalt…

Ținându-și răsuflarea, Belami se apropie numai la un pas de individul care escaladase poarta cu atâta ușurință și, fără vreun avertisment, îl izbi cu latul pistolului în moalele capului. Silueta întunecată se prăbuși fără un geamăt.

Colonelul îl înșfăcă pe cel căzut și, aruncându-l pe umeri cu ușurință, îl transportă în casă. Simțea o satisfacție deplină. „M-au crezut un naiv, un prost și jumătate probabil! Ce-o să mai râdă locotenentul meu când va afla de această aventură…”

Aprinse veioza. Omul avea fața plină de noroi și părul ud de ploaie i se lipise de frunte. Belami nu-și putu reține un strigăt de dureroasă surpriză. Cel trântit pe podea, la picioarele lui, cel pe care-l doborâse cu o lovitură sigură nu era altul decât… locotenentul Soare!

✧

Cum ajunsese aici nu-și putea explica, totul se scufunda într-o ceață greu de străbătut, cel puțin lui Soare, în situația în care se afla acum, îi era imposibil s-o facă. Era întins pe pat, în cameră era lumină puțină și o liniște desăvârșită. Simțea pe frunte ceva ud, rece, care-i alunga durerile de sub tâmple. Da, de când fusese izbit cu drugul acela de fier în moalele capului nu-și mai reamintea nimic. Nu cumva puseseră iar mâna pe el? Mișcă brațul și văzu că nu era legat.

Deschise ochii, încă pradă unei nesiguranțe explicabile, când îl văzu pe Belami, în mână cu un șervet cazon ud, aplecat deasupra lui, ștergându-i cu gesturi încete fruntea și tâmplele. Toată scena din grădină îi reveni în minte limpede, își reaminti emoțiile prin care trecuse, lovitura surprinzătoare pe care o primise.

— Dar știu că ai un pumn de fier, Belami! încercă el să schițeze un zâmbet.

— Curat… de fier! Ai ghicit, să știi! Cine se aștepta la o aiureală ca asta?

— Am ținut cu tot dinadinsul să ajung aici înainte ca rola să fie ridicată.

— Va să zică știai totul. Povestește-mi cât mai iute ce s-a petrecut.

— Am primit un bilețel… Acel S.O.S. De care știi, sper. Era scris la repezeală, pe o foiță ruptă dintr-o agendă de poșetă. Cineva mi-l strecurase pe sub ușă. „Vino urgent la Moreni. Sunt în mare primejdie. Dacă nu vei ajunge acolo până la ora 15, va fi prea târziu”…

— Ți se dădea o adresă?

— Evident.

— Vreo semnătură, ceva?

— Nimic.

— Cine crezi că ți-a pasat bilețelul?

— Din prima clipă am fost sigur că ea. Numai ea… N-am mai avut niciun pic de liniște. Ți-am expediat acele rânduri în care-ți relatam pe scurt și mobilul scenariului.

— Cum ai reușit să intri în posesia unei copii a scenariului?

— Ah, am comis o indiscreție! Am „subtilizat-o”, fără nicio remușcare, din camera „ei”. Intrasem cu intenția să descopăr un indiciu cât de vag în legătură cu acel deznădăjduit S.O.S.

— Bineînțeles, n-ai descoperit mare lucru, nu-i așa?

— Exact.

— Apoi?

— Am rugat pe unul dintre vecini, un muncitor de la rafinărie, om foarte cumsecade, să-i înmâneze urgent plicul căpitanului Iliescu, ceea ce binevoitorul meu vecin a făcut-o fără să stea mult pe gânduri.

— Într-adevăr. Plicul a ajuns la mine acum două ore.

— Așa de târziu? Muncitorul nu o fi putut să-l predea la vreme căpitanului Iliescu. Principalul este că l-a dus totuși.

— Mai departe?

— Am ajuns la Moreni înainte de ora 15 cu vreo jumătate de oră. La adresa care-mi fusese indicată în bilețel am dat de o femeie, care mi-a înmânat un alt plic. În acesta mi se indica o altă adresă. N-am stat mult pe gânduri. M-am dus acolo. O casă părăginită, cu ferestre mici, cu acoperișul atât de jos, încât îl puteai atinge cu mâna. Nu știu de ce, am simțit că mă pătrunde o fierbințeală când i-am trecut pragul. Am bătut în ușă, am strigat, am intrat în prima odaie, într-a doua… Nimeni. În fața celei de-a treia uși, înapoia căreia mi s-a părut că aud o mișcare, am scos pistolul și m-am pregătit de o primire… fierbinte. Ușa din spatele meu s-a închis brusc, cu un zgomot puternic, și cineva a strigat: „Aruncă imediat pistolul și, dacă vrei să mai ieși viu de aici, renunță la orice împotrivire.” N-aveam de gând să mă las imobilizat cu una, cu două. Pistolul însă… n-am avut încotro, l-am aruncat într-un colț al camerei, pe dușumea.

— Mare greșeală!

— Puteau să mă curețe în orice clipă, dacă nu respectam condiția pusă de ei. De fapt, trebuie să recunosc, Belami, că mai aveam un revolver, foarte discret ascuns în mâneca hainei.

— Bine procedat!

— Au intrat doi inși în încăpere prin ușa din față și alți doi prin cea din spate. Au intrat simultan, unul dintre ei a ridicat revolverul, altul m-a percheziționat în fugă, fără să dea de arma ascunsă

în mânecă. Numai doi dintre ei îmi erau cunoscuți, pe ceilalți nu-i mai văzusem în viața mea. „Nu-ți cerem nimic mai mult. Mărturisește imediat unde se află rola pe care ai furat-o.” „Ce rolă?” „Nu face pe naivul. Ori ne crezi fraieri?” „Nu știu nimic despre vreo rolă, iar de furat nu-mi amintesc să fi comis un astfel de păcat în toată existența mea.” „Spune-ne, tinere, vrei s-o recapeți pe fata cu părul negru și să scapi și tu cu viață?” „Sigur că vreau.” „Atunci, nu ai de ales. Spune-ne, și asta repede de tot, unde ai ascuns rola…” „Dar nu-nțelegeți că habar n-am despre ce rolă poate fi vorba?” „Nu te încăpățâna mai mult, a țipat unul cocoșat și cărunt, cu profil de uliu. De ce-ți vâri nasul în afaceri care nu te privesc?” „Ce fel de afaceri?” „Nu mai face pe idiotul”, s-a înfuriat altul, care afișa o anumită autoritate față de ceilalți, rămași ca muți la răcnetul lui. Era un tip fioros, cu tenul stacojiu, cu capul disproporționat, de dimensiuni incredibil de mari, cu umerii largi și puternici. Până și pielea capului îi devenise roșie, ca o creastă de cocoș. Avea părul foarte rar, câteva fire răvășite în jurul urechilor. „Să știi, dacă mai îndrăznești să pui o astfel de întrebare nelalocul ei, ai s-o pățești urât. N-am glumit niciodată, de când sunt, și nici acum n-am chef de așa ceva. Ne-am înțeles? Răspunde cât timp ne purtăm delicat cu tine: unde ai ascuns rola?” „Tot nu înțeleg ce doriți.” „Atunci să-i amintim despre ce este vorba. Ce zici, Otto, vei reuși să-i deschizi… mintea?” Otto s-a apropiat și, tocmai când mă așteptam mai puțin, m-a izbit atât de violent în față, încât am avut impresia că m-a lovit o locomotivă… M-am prăbușit. M-au ridicat și a urmat o nouă lovitură, parcă și mai groaznică decât prima. M-a podidit sângele pe nas și pe gură. Creierul însă îmi lucra… N-aș fi cutezat să scot pistolul din mânecă. De fapt, orice încercare de a mă apăra, în situația în care mă aflam, ar fi însemnat o curată sinucidere. Cel mai cuminte era să mă arăt înfricoșat – sângele ce-mi șiroia pe față

îmi servea de minune la asta – până ce găseam o cale de a ieși din încurcătură. În plus, venisem aici chemat de un S.O.S… Cel ce vorbise a crezut că mi-a furnizat deja cele mai convingătoare „argumente”, așa că m-a întrebat rânjind: „Ei, ți-ai amintit, nu-i așa?” „Da. Mi-am amintit totul.” „Unde-ai dus rola?” I-am răspuns, Belami, și te rog să nu mă acuzi că am făcut-o, că rola se află la dumneavoastră. Trebuia să aibă neapărat o dovadă că nu-i mint. Spune-mi, am greșit? Altfel terminau pe loc și cu fata, și cu mine. De asta sunt absolut convins.

— Ai făcut bine.

— Din camera alăturată celei în care mă aflam au telefonat cuiva. Astfel ca să aud și eu conversația. Voiau, desigur, să se convingă că nu i-am păcălit. „Intră pe circuitul lor, i-au ordonat, și avertizează-l că dacă nu ne înapoiază rola…”

— Sunt abili, nu prea i-ar ține pe mulți cureaua să glumească cu ei, spuse colonelul. Chiar așa au și procedat.

— Dar rola? tresări deodată Soare înspăimântat. Sper că ați fost atât de prudent să nu comiteți o greșeală de neiertat.

— Din păcate…

— Cum? V-au șantajat? Au reușit? Tocmai pe dumneavoastră?

— Rola le-am dat-o, n-am avut ce face. Dar numai rola, fii liniștit! Filmul uite-l colea…

— Belami, sunt mândru că am un comandant de talia dumneavoastră.

— Lingușitorule!

— Deloc, Belami. Eram sigur că nu-l vor căpăta, și iată că nu m-am înșelat.

— Cred că au și luat rola metalică de lângă stâlpul porții. Chiar sunt foarte curios să știu.

Belami ieși din nou în ploaie și, când reveni, spuse cu seninătate:

— Bineînțeles, au luat-o! Ce-o să-i mai apuce durerea de cap!

— Turbarea, nu durerea de cap o să-i apuce, când vor vedea ce papară au înghițit.

— Spune-mi ce-a urmat.

— M-au legat zdravăn. I-am întrebat de ce mă leagă, de ce nu-și țin cuvântul. Același tip care-și dădea aere de șef mi-a râs în nas. „După ce vom constata că ai spus adevărul, n-ai grijă, te vom elibera.” „Și fata?” „Va fi și ea liberă, nu te îndoi nicio clipă de aceasta…” M-au împins, cu brutalitatea lor obișnuită, în cea de-a treia încăpere. Acolo se mai afla cineva. Am simțit aceasta, pentru că de văzut nu aveam cum: ferestrele erau acoperite cu hârtie neagră. Totuși geamătul stins pe care l-am auzit m-a făcut să cred că era… fata. Fără nicio îndoială, legată și cu un căluș în gură. Nu m-au lăsat decât puțin acolo. M-au scos imediat și mi-au dat vânt, de-a rostogolul printr-un oblon, pe o scară părăginită, într-un beci care mirosea teribil a mucegai. După o vreme, când ochii s-au obișnuit cu semiobscuritatea, mi-am dat seama că acolo erau îngrămădite o mulțime de lucruri: butoaie vechi, fierărie, mobilă prăfuită, sticle goale, căldări și cazane. Au închis chepengul deasupra mea și au tras un zăvor puternic. Mi s-a părut că am rămas prizonierul unui cavou înspăimântător. După încă puțin timp s-a auzit o mișcare abia perceptibilă undeva, în orice caz umbla cineva la oblon, și a ajuns până la mine un fir de aer proaspăt. „O minune”, mi-am zis. Altfel poate că n-aș fi rezistat prea mult în aerul acela închis. Apoi s-a cuibărit din nou în pivnița cu ziduri groase o liniște cu adevărat ca de mormânt. Eram legat strâns, abia de-mi trăgeam răsuflarea. De data aceasta avuseseră grijă să mă lege și peste mijloc, astfel că nu mai aveam cum să încerc stratagema învățată în copilărie de la „omul cu țeasta de fier”. Rostogolindu-mă pe spate, apoi sprijinindu-mă de perete, am început să caut cu febrilitate… Îmi trecuse ceva prin gând… În zidurile pivnițelor vechi, cum era și aceea, știam că

erau bătute, de cele mai multe ori, cuie puternice, care să poată rezista la greutăți mari ce ar fi agățate de ele. Așa ceva căutam și în cele din urmă truda mea n-a fost zadarnică… Am descoperit un cui masiv, un fel de scoabă ascuțită. Trebuia să acționez repede. Și aceasta pentru că tăcerea din casă îmi dovedea că indivizii plecaseră, că erau în drum spre dumneavoastră. Am izbutit, după eforturi cumplite, să introduc vârful scoabei în strânsura nodului. Am tras din toate puterile, cu toată încordarea. Cuiul a ieșit din perete, cu o bucată de tencuială și faptul m-a descurajat. Aceasta însă numai până în clipa când mi-am dat seama că și nodul cedase. M-am ridicat, am făcut câteva mișcări ca să-mi dezmorțesc oasele anchilozate. Trebuia să ies neîntârziat afară din beci. Dar pe unde? Auzisem clar scrâșnetul zăvorului tras deasupra chepengului, așa că pe-acolo nici nu mai era cazul să încerc. Cine știe, poate că puseseră și un lacăt din acelea uriașe, vechi, pe care nu le poți nici distruge, nici descuia… Poate că lăsaseră și pe cineva de pază… În această situație totul ar fi căzut baltă. Mușchii s-au destins repede. Mi-am recăpătat întreaga vigoare, deși pumnii cu care mă „onorase” Otto îi simțeam încă în maxilare. Curentul de aer proaspăt devenea mai puternic când stăteam în picioare. De unde se filtra? Nu mă îndoiam niciun moment că era o deschizătură undeva, în perete, care răspundea afară, așa cum au toate pivnițele, pentru aerisire.

Am întins mâna și am descoperit-o… Era cam strâmtă, ce e drept, dar nici atât de îngustă ca să nu mă pot strecura pe acolo. Totuși până la urmă a fost nevoie să mai disloc două cărămizi, ca să fac ieșirea mai lejeră. Am tras un butoi într-acolo, l-am întors cu gura în jos și m-am urcat pe el. Nici nu știu când, avântându-mă prin deschizătură, m-am pomenit afară, în aer liber. Am respirat adânc și prima pornire a fost să plec de acolo cât mai

repede cu putință, să vă pun în gardă cumva. Și fata? M-am oprit. Dar oare nu mai era nimeni în casă? Nu răzbea de nicăieri nicio rază de lumină. Nici la vecini nu se zărea arzând vreo lampă. M-am oprit în fața ferestrei de la camera în care o simțisem pe „ea”. Am scos revolverul și, împingând cu precauție în rama ferestrei, am reușit s-o deschid. Am sărit în cameră. Am aprins mica mea lanternă cu dinam. Fata nu mai era acolo… Am găsit frânghiile cu care fusese legată și călușul azvârlite într-un colț al odăii. Asta mi-a dat o oarecare liniște. Înseamnă că reușise să dispară sau poate că o ajutase cineva… Dar cine ar fi putut s-o facă? Nu cumva ea îmi atrăsese atenția asupra deschizăturii din peretele pivniței? Ce fel de ființă să fie, pentru că eu unul sunt din ce în ce mai uluit de curajul ei. Am pătruns și în camera alăturată. Am făcut acolo o descoperire cu totul extraordinară… Pornind de la un amănunt și, mai ales, de la scenariu… Am să-ți povestesc îndată, Belami… După aceea, am ieșit din nou în curte. Prima mașină întâlnită m-a transportat până la Băicoi. De acolo, pe platforma unsuroasă a unui vagon-cisternă, pe o ploaie teribilă, am ajuns la Câmpina. Trebuia să te previn cât mai repede…

— Și ai reușit chiar mai rapid decât te-ai fi așteptat. Iar eu ți-am făcut o primire de… zile mari! Ce să zic!

— Nu-mi pare rău. Astăzi a fost pentru mine o zi a „încasărilor”, Belami. Mă bucur mult că am ajuns la vreme.

— Ai dovedit că meriți toată încrederea mea, mânzule! Spune-mi, acum te simți bine? Vrei un ceai, ceva?

— Mă simt bine. Mai degrabă liniștit. Nu, nu doresc nimic, mulțumesc.

— Hai, acum nu mă mai fierbe, ce descoperire „formidabilă” zici că ai făcut la Moreni?

— Vă spuneam de un amănunt, un singur amănunt care m-a condus spre o anumită deducție.

În încăperea aceea se aflau: o masă extrem de dogită, câteva scaune, un dulap de haine cu două uși și un pat de fier, dar și ceva care nu se încadra cu niciun chip în sărăcia și mizeria ce se înstăpâniseră acolo: un tablou de dimensiuni respectabile, o copie destul de reușită a celebrului „Car cu boi” de Grigorescu. Era o contradicție inexplicabilă. Tabloul nu aparținea acelei încăperi și, desigur, nici casei aceleia. Însemna că fusese adus acolo cu un scop anume! Am urcat pe un scaun și l-am privit cu atenție. Nu m-a izbit nimic deosebit la prima vedere. Tocmai mă întrebam cum era fixat în perete, când, chiar pe una din laturile ramei, am dat de un mic buton. Aproape involuntar mi s-au oprit ochii în acel punct. Am apăsat cu prudență, pânza s-a mișcat ușor, s-a rulat pe ceva și a dat la iveală o nișă săpată în perete. Înăuntru, un aparat de radioemisie, două pistoale-mitralieră – le-am luat numai încărcătoarele, sunt aici! – și acest plic pe care am avut neobrăzarea să-l deschid înaintea dumneavoastră: niște hărți, un cod secret și itinerarul caravanei, care mi-a confirmat imediat o mai veche bănuială a mea.

Drumurile „cineaștilor” prin Prahova petrolieră nu sunt întâmplătoare, Belami, de asta sunt sigur. Astfel am tras concluzia că sediul central al bandei se află la… Moreni și că un al doilea sediu este cel din casa izolată. Vom putea, sper, să ne convingem de justețea afirmațiilor mele.

— Senzațional! îngână plin de admirație Belami, spre satisfacția destul de nedibaci ascunsă a locotenentului. Băiete, avem tot ce ne trebuie ca să-i arestăm pe „cineaștii” noștri fără nicio teamă.

Colonelul răsfoi o bună bucată de timp, cu aviditate, hârtiile din plic.

— Hm!… Ia uite! mormăia neîncetat. Extraordinar! Cine ar fi crezut? Tocmai la Moreni, adică… Tocmai la Moreni, nu?…

— Într-adevăr, Belami!

— Aparatul de radioemisie l-ai lăsat acolo?

— După ce i-am scos câteva lămpi. Pe cele mai importante.

— Bravo, băiete! Sper că ai avut și ideea să închizi resortul la loc.

— Bineînțeles, am făcut-o și pe asta. Era normal doar, dom'le colonel.

— Iar începi să mă domnești?

— Iertare, Belami!

— Totul ar fi în ordine, măi băiete, în cea mai perfectă ordine. Un singur lucru, și te asigur nu din cele mai puțin importante, lipsește…

— Nu înțeleg. La ce vă referiți?

— Un plan serios de acțiune. Asta nu avem încă. Un plan pe care cred că nu-l vom putea pune la punct cu toată precizia decât după ce vom cunoaște în cele mai mici amănunte documentele acestea din plic. Ești de acord?

— Sunt întru totul de acord. Îl anunțăm și pe domnul colonel Dobreanu?

— Asta vom stabili după ce vom plănui totul. Să ne apucăm de treabă, spuse Belami, împingând cu băgare de seamă o sticlă aflată în fața lui, pe masă. Vreau să facem un plan imbatabil.

— Va fi, Belami!

— Ce te face să crezi?

— Îl punem la cale împreună, nu?

• Capitolul IX •

— Vreau să vorbesc cu domnul colonel comandant. E ceva urgent.

— Cine ești dumneata și ce anume ai de vorbit cu domnul colonel? Îl cunoști?

— Tocmai că nu-l cunosc. Ia, sunt un sondor, lucrez acolo unde se văd turlele sondelor, spre dealuri, încolo.

Sublocotenentul stărui:

— Nu mi-ai spus ce vrei să vorbești cu comandantul.

— E o treabă pe care numai dumnealui i-o pot spune. Fiți liniștit, dom'le sublocotenent! Vă privește mai mult pe dumneavoastră decât pe mine.

— Poți să mai aștepți aici? rosti ceva mai îmblânzit tânărul ofițer. Voi încerca să-l anunț cumva, deși ai picat într-un ceas când dânsul este cum nu se poate mai ocupat. Cum te numești?

— Ilie D. Ilie, sunt sondor, așa cum vă spuneam. Sublocotenentul se reîntoarse după vreun sfert de ceas.

— Vă roagă domnul colonel să-l scuzați câteva minute. Va fi imediat aici.

— Mulțumesc, dom'le sublocotenent. Îmi dați voie să aprind o țigară? Eu, la sondă, o duc greu cu fumatul. Nu e voie. Dar aici o fi? Ofițerul zâmbi.

— Aprinde și două… Uite, servește de-aici, de la mine. „Golf".

— Mulțumesc, dar nu vreau să mă dezvăț de-astea proastele. Fumez tutun de ăsta de când am sfârșit armata. Nu l-am lăsat deloc, dar nici el pe mine.

Sondorul își răsuci o țigară cu migală, o lipi cu meșteșug și se rugă de un foc. Sublocotenentul îl servi. Fumase jumătate din țigară când apăru Belami.

— Bună ziua! Dumneata vrei să vorbești cu mine? Poftim, hai să ne așezăm pe lada asta. Ia spune!

Sondorul se prezentă milităreşte, după ce azvârli țigara cât colo, și nu fu în stare să se așeze.

— Să vedeți, dom'le colonel, acum… să fie o oră, au trecut pe drumul de pe deal, pe lângă sonde, doi oameni străini. Se vedea după îmbrăcăminte că nu-s din partea locului. Și unul m-a întrebat cam așa: „Știe tumneata militarii în ce parte este?" M-am uitat chiondărâș la ei. „Care militari?" „Zoldați, ofițiri…" „Asta nu există pe-aici, le-am spus. Ați greșit drumul." „Nu greșit trum. Făzut noi camion militar." „Eu unul n-am văzut așa ceva. N-au trecut pe-aici… Poate pe alte locuri." „Trum acesta la Ocnița?" „Ocnița, Ocnița…"

— Deci se interesau de noi, de manevrele noastre? Bine, dar dumneata știai bine unde ne aflăm. De ce nu le-ai spus?

— Mai întâi, așa mi-am zis și eu. Poate că oamenii aveau ceva treburi cu armata, fi-mi-ar capul să-mi fie! Era cât pe-aici să mă duc după ei.

— Te-a izbit ceva deosebit la ei, cum de n-ai avut încredere?

— Asta e, dom'le colonel! Prea erau încărcați cu aparate, de tot felul. Nici nu mai știu ce n-aveau asupra lor. Apoi, am fost și eu militar, nu mă trăgeau ei așa de ușor de nas, nu-i așa?

— Bravo, ai ținut minte consemnele noastre militare, nene!

— Dar care om le-ar putea uita, dom'le colonel? Cum era să le uit? Pe '917 n-am stat sub focul nemților la Cașin? N-am în piciorul stâng un glonte de-al lor?

— Mă bucur că le ții minte. Un fapt care mă îndreptățește să fiu convins că omul acestor pământuri, ostașul român, nu-și uită și nu-și va uita niciodată datoria lui.

— Am venit, așadar, să vă spun și eu așa cred că ar fi bine, să le luați urmele. Eu așa zic că nu aveau ei gânduri prea de laudă.

— Acum unde să mai dai de ei, nene? Prinde orbul, scoate-i ochii… Crezi că doar cei doi turiști străini se află pe meleagurile noastre?

— Tocmai asta este, dom'le colonel! Ei nu s-au dus departe. I-am văzut bine din geamblac. Și de asta am zis să vă dau numaidecât de știre. E o fișteică de vie mai sus, pe dealul dinspre Vârfuri, unde au înălțat cei de la „apărarea pasivă" o construcție, un fel de foișor de observare de pe care poți vedea până departe. Acolo s-au oprit. E o colibă lângă vie, pe urmă începe un crâng tânăr. I-am văzut din turla sondei urcând, apoi coborând. După aia s-a suit numai unul și s-a uitat cu binoclul sau a fotografiat ceva, știu eu ce-a făcut!?

— Și dumneata crezi că mai sunt acolo? întrebă plin de interes colonelul.

— Eu zic că mai sunt. Au făcut și-un foc în fața colibei. Domnul maistru mi-a zis să vă spun că puteți ajunge ușor acolo, ocolind dealurile de la Vârfuri, așa fel, încât să le cădeți în spate.

Belami se ridică.

— Îți mulțumesc încă o dată. Ce grad ai în armată?

— Sunt sergent, dom'le colonel.

— Se vede. Mergi sănătos și nu uita că ne-ai făcut un mare serviciu.

— Să trăiți, dom'le colonel! Și, dacă aveți nevoie la o adică de noi, să știți că sondorii sunt într-un gând cu dumneavoastră.

— Cu bine, și, dacă va fi nevoie, nu vom uita să apelăm la bravii noștri sondori.

Belami strânse mâna aspră, puternică, a sondorului și se adresă imediat sublocotenentului, care așteptase respectuos și discret la câțiva metri mai departe:

— Cheamă-i pe maiorul Coșereanu și pe locotenentul Soare. Să pregătească și o grupă de

zece oameni înarmați cu pistoale-mitralieră. Să fie gata de plecare un transportor-auto.

— Am înțeles, să trăiți!

Sublocotenentul se depărtă în fugă și, peste numai un minut, se întoarse însoțindu-i pe maiorul Coșereanu și pe locotenentul Soare.

— Sunteți înarmați? îi întrebă colonelul comandant.

— Da, domnule colonel, răspunse maiorul.

— Nu cu pistoale „Bereta”. Păstrați-le și pe acestea, dar luați pistoale-mitralieră. Hai, rapid! Luați grupa de soldați și plecați de urgență spre dealul de la Vârfuri.

Desfăcu portharta, încercui cu creionul roșu un anumit punct și îi privi scăpărător.

— Aici, lângă baliza trigonometrică, se află doi indivizi, îi surprindeți și le controlați actele și aparatele. S-ar putea să fie doi spioni.

— Dom’le colonel, dacă vor deschide focul putem riposta?

— Ce întrebare e asta, maiorule? Să-i faceți una cu pământul… Executarea!

Cei doi ofițeri salutară și se pregătiră să îndeplinească ordinul primit.

— Soare!

— Ordonați, dom’le colonel!

— Te-am trimis în mod special, trebuie să-i recunoști pe acești indivizi. Am eu o părere anume. Vor să ajungă la Ocnița… Iar de acolo până la Moreni…

— Înțeleg la ce vă duce gândul. S-ar putea să aveți dreptate.

— Cât se poate, cruțați-i! Aș vrea să-i prindem vii. Oamenii aceștia ne spionează, înțelegi?

— Am înțeles, să trăiți!

— Și încă un lucru: dacă întâlniți în drum un sondor, cred că n-a ajuns prea departe, spune-i maiorului că am ordonat să fie transportat cu mașina cât mai aproape de sonde. Însă, atenție, nu

trebuie periclitată misiunea din cauza aceasta. Desigur, omul nostru va înțelege…

✧

Transportorul-auto se așternuse drumului. Lângă șofer se aflau maiorul Coșereanu și Soare. Pe băncile laterale din spate, zece gradați, dintre cei mai buni ai batalionului pe care-l comanda maiorul. Înaintaseră vreo doi kilometri, când îl ajunseră din urmă pe sondor.

Soare îi spuse maiorului:

— Cred că la dânsul s-a referit domnul colonel.

Maiorul ordonă șoferului să oprească. Deschise portiera și îl invită pe cel ce se oprise pe marginea drumului.

— Hai, nene, sui în spate! Te ducem la sonde.

— Vă mulțumesc. Mă sui îndată.

Și sondorul se urcă sprinten și începu, vesel, să le spună ceva militarilor, în timp ce transportorul porni din nou. După vreo zece-cincisprezece minute sondorul bătu ușor în geamul cabinei și făcu semn șoferului să oprească. Sări în drum și se adresă maiorului:

— Dom’le maior, eu rămân aici. Dumneavoastră mai înaintați cu mașina pe drumul ăsta, până ajungeți la o fântână cu acoperiș de draniță. De acolo puteți urca pe-o scurtătură, până la o sută de metri de foișor. Cărarea pornește chiar din spatele fântânii. Nu e bine să mergeți prea departe, pe serpentină, cu mașina, pentru că le-ați da de bănuit și-ar putea să dispară. Să trăiți!

— Noroc bun!

Ajunseră la fântână. Maiorul ordonă șoferului să păzească transportorul ca pe ochii din cap. Împărți grupa în două. O parte, sub comanda sa, apucă pe poteca din spatele fântânii, iar cealaltă, comandată de Soare, urma să execute o manevră de învăluire pe stânga.

Abia răsăriră la creastă și maiorul Coșereanu, care se afla în frunte, auzi o detunătură, apoi un glonte îi zbârnâi pe la ureche. Se feri, dar pe

caporalul care se ținea aproape de el glontele îl izbi în umăr. Gradatul se chirci, apucându-se cu mâna de locul unde pătrunsese plumbul fierbinte.

— A, de-alde ăștia-mi sunteți, canaliilor? răcni maiorul cuprins de o furie cumplită. Vreți să ne măsurăm cu armele?

Descărcă arma spre colibă. Două siluete se strecurară cu agilitate și se pierdură în desișul crângului. În clipa aceea răsună o rafală trasă de oamenii lui Soare. Apoi alta, declanșată de cei doi.

Maiorul ordonă gradaților să-i dea îngrijiri caporalului, după care să se împrăștie și să asalteze crângul. Din partea aceea nu se mai trase însă. Comandantul batalionului se târî până la colibă, ieși de acolo, tot una cu pământul, ducând doi saci de spate încărcați doldora.

— Vedem noi ce mistere ascund drăciile astea, spuse el încrâncenat. Sergent Pantilie!

— Ordonați, dom'le maior!

— Îi iei pe Ciutură și pe Amugea, folosești terenul și te strecori pe partea dreaptă. La semnalul meu, două împușcături la interval de o secundă una de alta, pătrunzi pe liziera din dreapta. Eu voi ataca frontal. Executarea!

— Dom'le maior, se auzi vocea lui Soare, permiteți să raportez: cred că indivizii au pornit-o prin crâng cu intenția să coboare la poalele dealului.

Maiorul Coșereanu se ridică în picioare. Nu se mai auzi nicio ripostă a armelor celor doi.

— Soare, cred că ai dreptate. Ăștia au ceva pe conștiință, altfel nu ștergeau putina așa cum au făcut-o. Am aici sacii lor de spate. Conținutul lor ne va dezvălui niște lucruri, ce crezi?

— Sunt convins și eu de asta, dom'le maior.

— Îi vom preda domnului colonel. Tu vei pleca imediat cu întreaga grupă spre piciorul pantei. Trei gradați îi înșirui pe liziera stângă a crângului. Cu ceilalți aștepți ieșirea celor doi la lumină.

— Am înțeles!

— N-avem timp de pierdut, locotenent Soare. Executarea!

Soare o porni în fugă, urmat de gradați. Crângul era, după câteva zeci de minute, înconjurat.

Izbucniră câteva împușcături, într-un colț al crângului.

Maiorul, plin de nerăbdare, încerca să străpungă cu trupul său masiv masa vegetală care-i încurca drumul, dar înaintarea decurgea în condiții extrem de dificile. Fața îi era zgâriată de spinii de pe lăstare. Din nou se auziră rafale prelungi spre piciorul pantei. După numai câteva sute de metri arborii tineri începură să se rărească, lumina din poieniță deveni mai prietenoasă. Printre tulpinile subțiri se zări o rariște. De fapt nu era vorba de o rariște, ci de limita plantației. Maiorul, destul de neprecaut, mai mult se aruncă în afară. Tocmai atunci sergentul Pantilie, caporalii Ciutură și Amugea apărură la câteva zeci de metri, ducând între arme pe cei doi prinși.

— Așa, va să zică, dumnealor sunt? și maiorul își stăpâni cu greu un gest instinctiv.

— Dom'le maior, vă rog să-mi permiteți să raportez. Misiunea a fost îndeplinită.

— Bine, Pantilie.

Se apropie și Soare. Cei doi străini stăteau cu capetele plecate în pământ.

— N-aveți nimic de spus, „vitejilor"? îi ironiză maiorul Coșereanu.

— Noi nu afem nimic de spus la tumneafoastră. Mai sus, da.

— Auzi, mai au și tupeul să discute, după ce erau gata să-mi omoare subordonatul!

— El tras întâi, nu noi.

— Le-ai luat armele, sergent Pantilie?

— Bineînțeles, a fost prima grijă, dom'le maior. Uitați!

Întinse comandantului două pistoale automate.

— Îi conducem la transportor. După aia, la unitate. Hai, n-avem timp de pierdut!

Sergentul Pantilie îi împinse pe cei doi cu vârful țevii pistolului-mitralieră. Porniră cu toții spre locul unde îi aștepta mașina.

✧

Belami îi urmărise cu binoclul când urcaseră panta. Fu primul care le ieși în cale. Cei doi ofițeri îl salutară cu întreaga condescendență, apoi maiorul raportă:

— Să trăiți, domnule colonel! Am executat ordinul dumneavoastră! Indivizii au fost reținuți. Raportez: avem un rănit, pe caporalul Ciobotaru.

— Ei l-au împușcat?

— Ei, dom'le colonel.

— Duceți-i la mine în cort. Să vină și șeful de stat major. Poftiți și dumneavoastră, ofițerii, amândoi.

— Am înțeles.

Cei doi prinși erau pierduți, tremurau ca vai de ei. Doi oameni în plină maturitate, blonzi, cu ochii albaștri, voinici, bucălați, tunși nemțește, îmbrăcați în pantaloni golf și bluze cu fermoar. Belami li se adresă:

— Domnilor, iată-vă într-o situație dezagreabilă, fără ieșire. Ați întrecut măsurile toate, mi-ați rănit un om… Ce v-a determinat să vă opriți acolo și, mai ales, ce anume urmăriți?

— Noi nu urmărim nimic. Noi zântem turiști și atâta tot. Am fost atacați de zoldați și a trebuit să ne apărăm.

— Cine a tras mai întâi?

— Ei, zigur, ei…

— Nu-i adevărat, dom'le colonel, au deschis focul chiar în clipa când ne-au văzut apărând în apropiere.

— Nu-i atefărat!

— Ce urmăriți, domnilor? De ce v-ați oprit la baliza trigonometrică, la colibă?

— Foiam să fedem ce e frumos. Te asta…

— Și aparatele de fotografiat de ce le-ați pus în funcțiune?

— Asta face orice turist.

— Soare, anunți organele competente. Nu se poate discuta cu ei în situația aceasta.

— Am înțeles, dom'le colonel!

— Domnilor ofițeri, dacă vrea cineva să-i întrebe pe acești domni…?

— Aș vrea să-i întreb eu, dom'le colonel, spuse șeful de stat major. Ce ocupație au în viața de toate zilele domnii aici prezenți?

— Nu zântem obligați să răspundem. Asta nu prifește pe nimeni. Noi afem pașaport, zântem cetățeni străini care am fenit cu gânduri bun în Rumenia.

— Bine, domnilor, să fie înaintați la divizie. Soare, rămâi te rog puțin.

Belami se îndreptă amical spre tânărul ofițer.

— Ce crezi despre toată treaba asta?

— Cred că este cazul să ne gândim serios la mobilul ei.

— M-ar interesa și părerea ta, dacă cei doi s-ar putea să aibă vreun amestec în problema manevrelor noastre.

— Sincer să vă spun, cred că nu.

— Nici cu „cineaștii" tăi?

— Ai mei?!

— Mă rog… Ce părere ai, au vreo legătură cu filmul acela?

— Deocamdată n-aș putea să afirm nimic precis. Dar credința mea este că nici cu ei n-au nimic de-a face.

— Atunci cu cine mama dracului mai lucrează și ăștia și pentru cine?

— Belami, nu ne va fi greu să aflăm. În foarte scurt timp vom cunoaște totul.

• Capitolul X •

Colonelul, căpitanul Iliescu, locotenentul Soare, un pluton de soldați și cincisprezece sondori care li se alăturaseră voluntar erau angajați într-o manevră tactică mai puțin obișnuită.

De fapt, de unde pornise totul? După ce studiase ceasuri în șir documentele aduse de Soare de la Moreni, după ce se convinsese că spionii urmăreau cu strictețe un plan fixat de centrul agenturii lor, un telefon al colonelului Dobreanu îl pusese pe Belami, pur și simplu, pe cărbuni aprinși.

Colonelul de jandarmi aflase, pe filiera lui, intențiile bandei, cunoștea acum locul unde se ascundeau ocupanții mașinii negre și, așa cum afirma, mai știa o serie de amănunte care, desigur, nici n-ar fi avut cum să-i treacă prin minte vechiului său prieten și coleg, Belami. Îi lăsa totuși acestuia „onoarea” de a-i face inofensivi pe spioni, el fiind angajat într-o acțiune care se ivise de curând. Îl asigura pe colonel că va „veghea” – cum se exprimase – ca totul să decurgă în cele mai bune condiții, fără niciun risc pentru Belami și oamenii lui. Singura sa grijă, pe care și-o manifestase cu totul aparte în timpul convorbirii, se lega de bagajele așa-zișilor cineaști.

Așadar, plecaseră direct din cantonamentul lui Belami către casa izolată de pe deal, către acel conac rupt de lumea înconjurătoare, în care îi fusese semnalată lui Dobreanu apariția bandei.

Soare cunoștea ca-n palmă drumul până acolo, motiv pentru care lui îi încredințase comandantul regimentului conducerea celor două autocamioane militare încărcate cu oameni înarmați.

Mașinile zburau pe șoseaua pietruită, motoarele vibrau din toate încheieturile.

Când zorile se revărsau, ajunseră în apropierea dealului pe vârful căruia se afla clădirea. Opriră acolo. Soare se oferi să conducă pe mai departe

oamenii către „poziția inamică”, dar Belami nu acceptă aceasta decât după ce, cu proverbiala sa meticulozitate, ținu să verifice personal cum fuseseră închise, într-un timp extrem de scurt, toate căile de acces spre curtea din vârful dealului.

Înconjuraseră, pentru aceasta, pădurea tânără de salcâmi, ca și gardul, cu un cordon viu, asigurându-se că nu există nici cea mai mică fisură în cercul acesta de inimi și arme care, după puțin timp, începu o mișcare ascendentă, înceată, dar sigură, spre culmea înălțimii.

Cercul de piepturi își micșora tot mai mult diametrul, pe măsură ce pașii celor ce-l alcătuiau se înfigeau mai cu nădejde în lutul argilos amestecat cu pietriș.

Locotenentul mergea alături de Belami, în timp ce căpitanul Iliescu aducea plutonul de soldați, iar sublocotenentul Dimitriu, pe sondori. Unul înainta pe un versant al dealului, celălalt pe versantul opus.

Încruntat, Belami înjura cumplit. Abia aștepta să dea ochii cu cei care, fără discuție, se aflau acum în interiorul casei.

— N-au cum să ne scape, Belami, căută locotenentul să-l liniștească pe colonel, deși nu era convins pe deplin că vor reuși această acțiune prea ușor, cunoscând abilitatea celor din bandă.

— Numai să nu fi fost avertizați cumva între timp și să ne lase cu buzele umflate. Am încredere în Dobreanu însă.

— O să vedem.

Aproape o jumătate de oră ținu urcușul și totul se petrecu într-o tăcere și într-o ordine impresionante. Ostașii, cu armele pregătite, gradații, cu pistoalele-mitralieră întinse, călcau siguri de ei, pregătiți pentru o luptă crâncenă cu un dușman periculos.

Se ordonase „misiune de luptă”, deci nu era vorba de un exercițiu, ci de o realitate.

Dispozitivul fusese pus la punct și organizat exact ca într-o situație reală.

Câinele îi simți când mai aveau câteva zeci de metri până la gardul ce împrejmuia conacul.

Se opriră. Belami dădu ordin ca toată lumea să aștepte pregătită dispozițiile lui. Apoi îl chemă pe Soare mai aproape:

— Vii cu mine? Sau te temi?

— Trebuie să recunosc că mă tem… pentru viața dumneavoastră. Așa că prefer să merg singur. Vă rog să-mi aprobați.

— Nici gând. Mergem împreună.

Pătrunseră în curtea largă. Nicio mișcare, în afară de câinele care se zbătea de moarte în lanț.

— Să fi plecat, să ne fi simțit cumva?

— Ne vom convinge îndată, Belami! Să mergem!

Belami se îndreptă spre peronul care marca și ușa principală a clădirii. Tânărul locotenent, la un pas în urmă. Colonelul bătu de trei ori, cu pumnul lui masiv, în ușa grea, de se cutremură toată casa.

Ușa înaltă se deschise și în pragul ei apăru mutra buhăită și mahmură, stupefiată, a lui Johnny.

— Cine?… bodogăni, abținându-se să înjure când văzu doi ofițeri înarmați. Ce vreți, ce dracului mai vreți?

Belami îl apucă de gât, nu prea amical.

— Condu-ne! tună vocea colonelului, în timp ce Johnny păru a deveni din ce în ce mai scund, cu ochii holbați la țeava revolverului din mâna lui Belami, care-l țintea drept între ochi.

Comandantul regimentului intră în clădire fără să stea prea mult pe gânduri. În prima încăpere Otto și omul lui Soare de la Moreni, ridicați în capul oaselor, încercau să se lămurească ce anume se întâmplă. Erau toropiți, cu ochii injectați, cu capetele grele, ca după o beție strașnică. Pe mese, sticle goale, pahare răsturnate, resturi de mâncare.

— Ce se petrece aici? Ce doriți de la noi, domnilor ofițeri?

Otto se reculese primul.

— Cred că este vorba de o eroare, domnule Dolfy, nu-mi spun nimic mutrele lor.

— Nu este vorba de nicio eroare, după cum vă veți convinge îndată, îl puse la punct colonelul.

Otto și Dolfy îi săgetau pe cei doi ofițeri din priviri.

Pe Soare îl recunoscuseră din prima clipă. Acesta nu putu să nu le confirme:

— Da, domnilor, sunt eu, eu în persoană. Pe mine m-ați lovit, m-ați legat, m-ați torturat și m-ați sortit pieirii… Mi se pare că acum rolurile s-au schimbat, nu?

Cei doi își mușcau buzele a neputință. Locotenentul privi îngrijorat oarecum, pentru că nu-l vedea pe Dan, omul care îl chinuise atât de mult și căruia era hotărât să-i întoarcă datoriile cu dobândă.

— Unde-i celălalt? îl întrebă pe Dolfy cu glas răstit. Dan unde este?

— Nu știu. Poate știți dumneavoastră mai bine. De ce ne întrebați pe noi?

— Domnule colonel, s-ar putea să fie în camerele alăturate. Permiteți-mi să controlez. N-aș vrea să ne trezim cu vreo surpriză din partea acestui individ.

— Stai aici mai bine. Avem timp destul și pentru asta. Domnilor, se adresă el celor doi, care-l priveau înnebuniți, să dăm cărțile pe față. Rolul dumneavoastră s-a încheiat. Nu credeți? Predați filmele…

Jurai că tonul său e cel mai politicos din lume. Dar cei doi nu se pretară la jocul acesta decât aparent.

— Ne-au fost furate, spuse încet Dolfy. De cine? Nici asta n-o știm.

— Poate că știe el mai bine unde se află, arătă Otto cu ostilitate spre Soare.

— Vă mai cer încă o dată să-mi spuneți unde se află restul rolelor.

— Domnule colonel, ce rost are toată mascarada asta? sări înverșunat Dolfy. Suntem oameni onorabili, avem toate actele și autorizațiile în regulă. Atunci ce doriți de la noi? Ce role vreți?… Nu uitați că suntem cetățeni străini, că ne-am asociat pentru a turna un film în care intenționăm să glorificăm frumusețile României, ale patriei pe care s-ar cădea s-o serviți altfel decât o faceți acum.

— Domnilor, haideți să lăsăm balivernele. Unde sunt filmele?

Belami o ținea, una și bună, cu un ton cvasiironic, tonul omului care știe că nu poate fi tras pe sfoară, cunoscând cum vor evolua lucrurile.

— Domnule colonel, v-ați gândit că noi am investit un capital în filmul ăsta?

— Culmea, m-am gândit… Însă la celălalt aspect al problemei, dacă-mi dați voie: înseamnă că n-ați făcut această întreprindere dintr-o dragoste exagerată față de pitorescul peisaj românesc.

— Nu ne rămâne să facem altceva decât să ne plângem guvernului dumneavoastră pentru acest tratament cu totul inuman.

— Of, sărmanii! Ce mult ați suferit! Vă deplâng, domnilor. Dar în același timp vă cer să-mi predați imediat filmele.

— Dacă nu vom găsi înțelegere la guvernul român, vom face apel la guvernele țărilor noastre.

— Filmele, dați filmele încoace și asta cât mai repede! Nu avem timp de discuții.

— Sunt reguli de drept internațional care nu vă dau și nu vă vor da…

— Ia mai termină, domnule, că acum îmi ies din pepeni. Mie-mi vorbești de normele dreptului internațional? Tocmai dumneata care în aceste momente le-ai călcat în picioare? Află că am studiat chiar dreptul internațional… Dar scoateți odată, dracului, rolele alea!

Dolfy, care – se vedea cât de colo – avea o autoritate indiscutabilă asupra celorlalți, fiindcă el

vorbea în numele lor, păru a deveni dintr-o dată rezonabil.

— Bine, domnilor, doriți filmele? Am să vi le încredințez. Nu înainte însă de a-mi semna o hârtie prin care să mă pot justifica față de societatea căreia îi aparțin…

— Asta fără doar și poate, îl întrerupse Belami. Vă semnez!

— Îmi permiteți atunci să redactez hârtia pe care urmează să vă puneți semnătura.

Dolfy se îndreptă spre dulapul din colțul camerei. Era un moment încordat și fu suficient ca ofițerii, privind spre el, să-i scape din atenție pe Otto și pe Johnny. Din două salturi acrobatice, ca de feline, aceștia se repeziră spre cei doi ofițeri. Revolverele lui Belami și Soare zburară cât colo. Colonelul, cu statura lui impozantă, dispunea de o forță neobișnuită. Îl prinse pe uriașul Johnny de grumaz și-l strânse ca-ntr-o menghină de oțel, încât acesta își schimonosise trăsăturile feței, devenind de nerecunoscut.

Soare se lupta din greu cu Otto. Printre scaune, pe sub masă bufneau lovituri surde, se auzeau icnituri și înjurături.

Dolfy, care își recăpătă ca prin minune calmul, ridică pistolul lui Belami și urlă cât îl ținură plămânii:

— Domnilor, terminați odată cu porcăria asta, să n-o „terminăm” altfel cu dumneavoastră. Mai tragic…

Și, cum cei doi ofițeri nu acceptau cu niciun chip să „capituleze”, Dolfy lipi țeava rece a pistolului de tâmpla colonelului. Otto și Johnny se scuturară ca după o joacă, zâmbind chiar, după ce-i imobilizară pe Belami și pe Soare.

— Nu era cazul să ne subestimați, ținu să declare sentențios Dolfy…

— Nici nu v-am subestimat, răspunse prompt colonelul.

— … Am ieșit noi din situații mult mai grele, domnilor ofițeri! Trebuia să vă gândiți la un singur lucru: când doi indivizi, fie ei chiar înarmați, atacă pe alți trei, sunt obligați să păstreze tot timpul o anumită distanță… Altfel, iată ce se poate întâmpla! O inversare de roluri care nu vine cu nimic în favoarea dumneavoastră.

— Domnilor, unde sunt filmele?

Întrebarea lui Belami, rostită pe un ton absolut identic celei anterioare, îl determină pe Dolfy să pufnească în râs. Râseră și cei doi, cu poftă.

— Zadarnic râdeți. Am impresia, adică certitudinea, că dumneavoastră ne-ați subestimat pe noi, domnilor! Vă înșelați dacă vă închipuiți că cei prinși suntem noi…

Dolfy se simți dator să ironizeze:

— Deocamdată, domnule colonel, mult stimate domnule colonel, nu văd cum am fi noi cei învinși.

Johnny și Otto, care priveau cu brațele încrucișate, ca doi luptători de circ, hohotiră iar, foarte bine dispuși.

— Nu mă credeți?!

— Absolut niciun credit nu-ți acordăm, colonele!

— Îmi veți acorda acest credit îndată, scrâșni Belami. Deschideți fereastra!

— Aveți nevoie de aer?

— Deschideți-o!

— Nu ordonați, domnule colonel! În postura în care vă aflați sunteți de-a dreptul ridicol.

Poate din curiozitate, poate din alte considerente, Dolfy deschise totuși fereastra. Privi afară, dar neobservând nimic care să-l frapeze se întoarse senin spre Belami.

— Credeți în… minuni, domnule colonel?

— În minuni, mai puțin! Cred în realități, domnule!

— Atunci?

— Un moment… Căpitanul Iliescu! strigă tare Belami, întors cu fața spre Dolfy pentru a-i urmări

mimica.

— Ordonați, domnule colonel! se auzi vocea căpitanului de afară.

— Ridică oamenii la vedere!

Se auzi o comandă:

— Companie, drepți!

Înapoia gardului apărură siluetele ostașilor. Dolfy păli și înapoie colonelului revolverul.

— Ați învins, domnule colonel! Într-adevăr, noi am fost cei care v-am subestimat.

Își ridică și Soare revolverul. Cei trei „cineași" priveau lung, nu le venea să creadă că lucrurile au luat o astfel de turnură.

— Unde ați ascuns filmele, domnilor? N-are sens să mai zăbovim cu întrebările.

— În camera de alături, îngână Dolfy. Cheia este sub fața de masă.

— Și Dan? vru să știe locotenentul. Dan unde este? Nu cumva l-ați lăsat de pază?

— Nu… Precis, nu… Greșeala pornește de la el, reluă Dolfy.

— Să nu-l acuzi pe Dan, sări Johnny. Vina este numai a ta. Tu ne-ai târât în idioțenia asta.

— Johnny are dreptate, confirmă și Otto. Dan n-are nicio vină. Tu ești autorul insuccesele.

— Și fata? Ce-ați făcut cu ea? izbucni Soare.

— Să-l întrebați tot pe Dan, zise insinuant Johnny. El se „ocupa" de ea…

— Dan știe mai bine, întări Otto. S-ar putea să fie acum împreună.

Locotenentul simți că încep să-i tremure genunchii. Deci fata cu părul negru era angrenată în ticăloșia aceasta. Mai sperase ea toate supozițiile lui să fie neîntemeiate. Realitatea însă iată că-l dezmințea.

— Domnilor ofițeri, încercă Dolfy o ultimă șansă, nu considerați că a venit ceasul să fim rezonabili? O să vedeți că propriu-zis noi nu avem niciun amestec în toată treaba asta… N-ar fi motive deci să nu ne înțelegem… Am învestit în

această afacere o sumă colosală… O avere… Societatea noastră dispune însă de sume considerabile.

— Nu mă-ndoiesc.

— Lăsați-ne filmele, domnilor! Ar fi fost pe deplin posibil să nu le avem aici, nu? Aveți scuze deci… Lăsați-ne filmele și… vom ști să prețuim la justa valoare gestul dumneavoastră. Deschise o valijoară din piele maronie. Se află aici nu mai puțin de patru milioane de lei… În aur, rețineți! Sunt ale dumneavoastră.

Răvăși conținutul valizei, zornăind monedele galbene, strălucitoare.

— Numai atât? spuse vizibil rănit colonelul. Numai la atât credeți că pot fi evaluate conștiințele a doi ofițeri români? Vă înșelați amarnic.

— Mai putem discuta, desigur! Șapte, opt milioane… Societatea noastră… V-am spus doar… Mâine, chiar azi dacă vreți, îi puteți avea. Până atunci m-aș putea socoti ostaticul dumneavoastră… dacă n-aveți încredere.

— Prea puțin, domnilor! Mult prea puțin. Uitați că s-ar putea să fim și noi… milionari. Chiar suntem.

Cei trei schimbară priviri nedumerite.

— Da, da! Nu vă uitați așa… Vreți să vedeți milioanele noastre? Priviți!

Și Belami deschise și mai larg fereastra, arătând zidul acela compact de oameni care priveau neclintiți, gata să acționeze, spre casa unde până în urmă cu puțină vreme fusese stăpân inamicul…

• Capitolul XI •

Se aflau, de aproape o oră, în cantonamentul lui Dobreanu. Era seară plină de duh primăvăratic și de parfum de iasomie. Așteptau resemnați, așezați comod pe fotoliile tapițate în albastru-cicoare, pentru că „gazda” le ceruse o „învoire” de o jumătate de oră, ca să rezolve niște treburi ce nu sufereau amânare.

Belami pufnea din minut în minut și nu se hotăra să se atingă de păhărelele de punch englezesc pe care Dobreanu le umpluse și le așezase în fața lor, ca să le „treacă” mai ușor vremea până la revenirea lui.

Soare nu-l văzuse de multe ori pe comandantul de regiment într-o asemenea stare de surescitare. „Parcă ar fi Napoleon după bătălia de la Waterloo”, își spuse în gând și pe chip i se ivi o schiță de zâmbet.

— Ia te uită ce-mi face „domnul”! Mă invită la el acasă, pentru ca imediat s-o șteargă englezește, crezând că ne moaie mințile și răbdarea cu câte un păhărel din această băutură dizgrațioasă. N-am să i-o iert niciodată, cum n-am să-i iert alte o mie de atitudini neconforme cu prietenia și camaraderia de arme ce ne leagă. Așa a fost toată viața, așa a rămas: un țăran sadea, care și-a conservat de minune și dibăcia instinctivă și impolitețea specifică armei sale. Ce zici, n-ar fi bine s-o luăm din loc?

Soare clătină din cap, semn că soluția propusă de comandantul său nu i se părea cea mai nimerită. O făcu însă evaziv, pentru a nu-l supăra pe colonel, fiind convins în același timp că vor putea să afle cu ocazia acestei întrevederi lucruri de un interes deosebit. Altfel, Dobreanu nu s-ar fi încumetat să-i lase singuri și să dispară atât de mult timp.

Belami bătea cu degetele în tăblia mesei un ritm de jaz aproximativ, fixa un punct nedefinit de pe

perete sau de niciunde, ca unul gata să-și iasă dintr-ale lui. Din clipă în clipă își scotea cu nervozitate masivul ceas de buzunar, parcă pentru a-și da seama cât mai palpabil ce greu se poate scurge timpul în așteptare.

Când ora „fatidică” sosi, locotenentul îl văzu ridicându-se intempestiv din fotoliu, făcând o piruetă pe parchetul lustruit ca oglinda, aranjându-și ținuta, mânat parcă de un impuls mecanic, strângându-și centura și potrivindu-și diagonala, plin de nervi. Fără să vrea, locotenentul se sculă și el în picioare.

— Hai, mai bine să mergem la mine. Nu admit nimănui să-și bată joc de mine… Iar noi ne lăsăm duși de nas ca niște nătărăi de… ticălosul ăsta.

Locotenentul Soare încercă, timid, să-l rețină.

— Să mai așteptăm câteva minute, Belami, poate că există totuși unele motive care-l depășesc. Am stat aici atâta timp, deci…

Nu crezuse că-i va da ascultare. Colonelul se reașeză însă cu un calm de toată admirația și își reluă ocupația anterioară, aceea de a ritma un cântec de jaz pe tăblia mesei.

Soare fusese inspirat când îi propusese să mai rămână, fiindcă nu trecură nici două minute și ușa se deschise ca smulsă de o furtună.

Dobreanu apăru vesel, parcă nu se întâmplase nimic în lipsa lui.

— Belami, să mă ia cine vrei tu!

— Să te ia! Dacă mai întârziai puțin, o luam din loc și te lăsam baltă, să știi!

— N-aveai tu sufletul ăla!

— Pot s-o fac și acum, foarte bine.

— Te rog, iartă-mă! Iertați-mă! Știu că asta s-ar putea numi și necuviință. Nu a fost vina mea. Vă jur că am alergat ca un cal de curse, ca să pot ajunge la timp înapoi. Cred că am reușit să rezolv ceea ce voiam. Până la urmă o să mă înțelegeți. Printre altele am ținut cu tot dinadinsul să vă fac cunoscute niște treburi…

— Prea puțin mă privește ce voiai tu să rezolvi. Cât despre misterele tale, mă lasă absolut rece…

— Nu cred, Belami! Nu cred, române! Dimpotrivă! Sunt sigur că ai să rămâi paf, fiindcă, repet, n-am plecat pentru chestiuni care mă priveau numai pe mine, ci care vă privesc și pe voi, în egală măsură.

Belami îl săgetă furios prin colțul ochilor, cu o ostentație evidentă, de moment fără îndoială, și abia apoi se decise să ridice un pahar de punch, al cărui conținut îl dădu pe gât dintr-o înghițitură. Era o băutură fină, foarte plăcută.

— Ce zici de punch-ul meu, Belami? Nu-i așa că e grozav?

— Să te ia cine spuneai adineauri, e teribil!

— Opera nevesti-mi, hodorogule! Dacă și tu te-ai fi căpătuit, ai fi putut să mă inviți la un asemenea regal.

Belami se crispă și Dobreanu abia în ultimul moment realiză că a atins o coardă extrem de sensibilă.

— Iartă-mă, dragul meu! N-am făcut-o din răutate. Mă crezi?

— Te cred, cu condiția să mai torni un păhărel.

— Numai unul?

— Unul singur, hotărî Belami, a cărui mimică se schimbă ca prin farmec.

Dobreanu nu se lăsă rugat de două ori.

— Să știi că mai am o sticlă neîncepută. Să nu vă închipuiți că va ieși cineva din această cameră înainte ca sticla cu pricina să fie golită.

— Asta s-o crezi tu! făcu Belami încercând, dintr-o tactică arhicunoscută în relațiile dintre ei, să se reîntoarcă la îmbufnarea care-i stăruise pe chip cât timp lipsise colonelul Dobreanu.

— Belami, tot nu mă crezi că n-am plecat în interesul meu?

— Te cred, te cred… abia acum încerc să te cred.

— Voiam să lămuresc niște lucruri, române! Zău, era o intenție bună.

— În ce fel să le lămurești?

— Vei vedea îndată.

Scoase la iveală, cu gesturi repezi, niște hârtii dintr-o mapă de dimensiuni respectabile și le așeză pe masă tacticos, cuprinzându-i pe cei doi musafiri într-o privire.

Belami, credincios pornirilor sale de circumstanță, întoarse capul spre perete și-l repezi, mai mult de formă, pe colonelul Dobreanu:

— Ce tot îmi bați capul cu hârțoagele tale? Ori vrei să mă faci să cred neapărat că ai acolo cine știe ce grozăvii. Hai să fim serioși! Totul s-a încheiat. Grație mie și tânărului aici de față și nu altora cărora li s-ar fi cuvenit mai degrabă s-o facă. Dar pentru asta este necesar un lucru mai prețios decât diamantul. Zău, Dobrene, nu mă îmbrobodești cu „farafastâcuri” de-astea… Nu mă interesează!

— Ba eu cred că te interesează… Și încă foarte mult. Altfel nu le-aș fi cărat până aici, n-aș fi făcut un drum cu mașina… Și, împotriva voinței tale, eu tot am să le citesc, să știi…

Belami se pricepea de minune să facă pe indiferentul. Ai fi jurat că nu-l privesc nici pe departe „tentațiile” vechiului său coleg. Soare înțelegea însă, își cunoștea prea bine comandantul, că în fond ardea de nerăbdare să cunoască conținutul acelor documente.

— Ce zici de hârtia asta?… Și, mai ales, de frază: „Petrolul și grânele României nu ne pot aparține decât nouă. Bogatul bazin dunărean trebuie să fie adjudecat odată pentru totdeauna ca zonă de influență germană…”

— Cine mama dracului ridică asemenea pretenții? izbucni plin de furie Belami.

— Ți-am citit dintr-un număr recent al ziarului „Völkischer Beobachter”.

— Cum îndrăznesc? o spun așa, în fața lumii întregi, și cu atâta seninătate?

— Precum vezi. Stai, e abia începutul. Iată ce declară Helmut Wohlhat, director de minister al lui Göring.

— De unde ai „ciugulit" chestiile astea, române? Zău, parcă trăiesc în altă planetă.

— Știrea ne-a parvenit prin intermediul agenției internaționale de presă „Vox gentium" din Berlin. Iată cât de grijuliu se arată domnia sa domnul Wohlhat: „Cooperarea germano-română – auzi, cooperare!? – are drept scop să se îngrijească de exploatarea sistematică a subsolului, a petrolului și minereurilor…"

— Săracii, ce milă subită i-a apucat de bogățiile subsolului nostru. Te-apucă plânsul, nu alta, române, pe cinstea mea!

— Curat plânsul… Asta reiese limpede și din scrisoarea pe care Hitler i-a trimis-o maiestății sale, regelui Carol al II-lea, și în care führerul confirmă cu nerușinare: „Amestecul Germaniei în această regiune… se datorește înainte de toate unui interes economic comprehensibil"…

— Ha, ha… „comprehensibil", nu? Politic, militar, nici vorbă, va să zică! „Comprehensibil"…

— Chiar așa! Fapt pentru care, în această notă secretă, se arată că „agenții" spionajului economic din România activează travestiți în directori de case comerciale, comis- voiajori ș.a. Una din aceste acțiuni este dirijată de „Oficiul germanilor din străinătate de pe lângă ministerul de externe al Reichului"… și că „mulți experți" se interesează de Valea Prahovei. O armată de agenți de-ai lor duc în rucsacuri aparate de fotografiat perfecționate, binocluri puternice, teleobiective, aparate de radioemisie miniaturizate, cele mai multe provenind din „Centrala spionajului total" din Berlin, care, în treacăt fie spus, este o secție a Gestapoului.

— Uluitor!

— Încă n-am terminat, române! Iată o declarație făcută de Hitler unor confidenți ai săi. Conținutul ei a ajuns până la noi: „România ar trebui să facă bine să renunțe la ideea de a-și crea o industrie proprie. Ea ar trebui să dirijeze bogățiile pământului ei… și în special grâul… pe piața germană. Astfel, proletariatul român, care este contaminat de bolșevism, ar dispare, iar țara noastră n-ar duce lipsă de nimic.”

— „Chestiunea” asta cu industria e dulce de tot. Hei, sigur, nu le-ar conveni acestor domni dacă noi am renunța la mult trâmbițata idee că „România a fost totdeauna, este și trebuie să rămână o țară eminamente agricolă.”

— Am să vă dezvălui și alte lucruri, pe care mulți nici nu le visează. Și asta e rău, vine împotriva noastră, a neamului și independenței noastre. Nu-i așa, dragul meu? Iată: „Un grup de șaptezeci de ingineri germani, sub conducerea inginerului Stöbel, a făcut o călătorie de studii în România, vizitând Valea Prahovei.”

— De „studii”, așa zice?!

— Da! Îți ajunge ce ți-am citit sau poate mai vrei câteva probe? Avem destule. De exemplu, noțiunea redactată de J. A. Keiser la adunarea Comitetului executiv al Ligii Națiunilor: „Comitetul este grav alarmat de progresele făcute de penetrațiunea economică a Germaniei în Europa centrală și sud-răsăriteană, care a crescut continuu în ultimii ani, amenințând actualmente țările din aceste regiuni cu pierderea totală a independenței lor economice și pregătind, în consecință calea pentru stabilirea controlului politic al Germaniei asupra lor”.

— Spiritul lui Titulescu, trăiască-l Dumnezeu! concluzionă încrezător Belami.

— N-am să vă rețin prea mult cu… „hârțoagele” mele, vorba lui Belami, dar ceva tot merită să vă mai arăt.

— Nu fi odios, citește-le pe toate, române! Ori vrei să mă lași pe grătar…

— Nu știu dacă n-ar fi interesantă și pentru voi nota aceasta care provine de la Regimentul 2 jandarmi, Bucegi: „Se dețin informații că Germania a hotărât să organizeze o rețea de spionaj în statele balcanice. S-a dat dispoziție să fie recrutate fete tinere, între 17 și 25 de ani, de origine germană, pentru a urma un curs de informații și contrainformații. Se cere să fie orfane, sărace, inteligente, să cunoască bine limba statului unde își au cetățenia. Apoi să se angajeze ca femei de serviciu, guvernante la înalți demnitari, pentru a culege informații. Din luna noiembrie, de pe raza Brașovului au cerut pașaport 21 de fete între 17 și 25 de ani, dintre care au plecat 15 sub pretext că se duc în Germania să viziteze rude sau să urmeze școli de menaj și de țesătorie.”

— Nemaipomenit până unde pot să meargă cu nebunia lor. Bine, dar nu-și dau seama? îngână Belami, uimit peste măsură de cele aflate.

Colonelul Dobreanu ținu să precizeze că nu va mai citi decât două din noianul de hârtii pe care și le pregătise.

— Prima: „Germania va căuta să aducă România în orbita politicii sale de expansiune. Dacă persuasiunea ei nu va reuși, vor fi folosite alte mijloace de presiune. Se va urmări capitularea României sau ea va fi obiectul unei agresiuni premeditate. Germania vrea ca România să fie alături de ea, înfrântă sau de bună voie. Petrolul, și resursele ei naturale constituie punctul principal de atracție.” A doua notă, și ultima: „Generalul Frietsch a elaborat din ordinul OKW un plan militar de ocupare a zonei petrolifere din Valea Prahovei de către trupele de desant aerian. Planul prevede ocuparea acestei zone în șapte zile…”

— În șapte zile, nu? răbufni, ca un butoi cu pulbere de pușcă, Belami. Ăștia uită ce papară le-

am dat la Mărășești, Mărăști și Oituz acum douăzeci de ani?

Dobreanu, preocupat și dintr-o dată coborât într-o stare sufletească neagră, strânse foile risipite pe masă, fără să arate că e curios să urmărească pe chipurile celor doi efectul „bombelor” sale. Tot Belami vorbi primul:

— Încep să înțeleg mai bine multe lucruri! De ce n-ai vorbit însă acum câteva zile, când ne-am întâlnit?

— Nu era momentul potrivit.

— Zău? Nu era momentul potrivit? Atunci de ce i-ai lăsat pe domnii „cineași” să vânture toată Valea Prahovei și să ne facă atâta sânge rău?

— Asta o crezi tu, că i-am lăsat în voia lor!

— Dovezi, dovezi, nu vorbe…

— Vrei neapărat dovezi? Ei, bine, iată-le! Am să-ți satisfac dorința…

Dobreanu se ridică și, ceremonios ca un șambelan, deschise ușa ce dădea în încăperea alăturată. Făcu un semn ciudat, un fel de hocus-pocus, către cineva care aștepta dincolo.

Aerul său enigmatic îi contrarie atât pe Belami cât și pe Soare. Surpriza fu totală când în cameră își făcu apariția… Dan.

Locotenentul sări ca fript de pe fotoliu, duse mâna la buzunar, fără să se stăpânească. Dan îl chinuise cel mai mult dintre „cineași”. Acum le zâmbea în uniformă de căpitan, cu decorații și fireturi.

— Vi-l prezint pe Dan, căpitanul meu de… plai, cel mai valoros colaborator al subsemnatului și… viitor ginere.

Belami râdea și privea admirativ când la „românul” lui, când la căpitan.

— Acum, domnule locotenent, începu Dan, sper că ai să înțelegi niște lucruri miraculoase și că ai să primești și scuzele mele. În acele împrejurări însă nu puteam să adopt o altă comportare față de dumneata. Te felicit din toată inima: țin să-mi

exprim admirația pentru faptul că reușiseși să devii o adevărată obsesie în fața întregii bande.

Locotenentul se ridică și primi complimentul căpitanului în poziția cea mai regulamentară cu putință. Dobreanu încă râdea. Ca și Belami de altfel.

— Cum s-ar spune, ați acționat „în familie", române! observă Belami.

— Să știi că n-ai greșit, zău așa. Chiar în familie… Și, ca să te convingi…

Se retrase din nou în camera învecinată și reveni însoțit de… fata cu părul negru.

— … vă prezint și pe fiica mea, logodnica lui Dan.

— Fata ta, române? se bâlbâi Belami. Cum ai putut tu să dai viață unei asemenea frumuseți nu înțeleg!

— Uite, nu fi rău, Belami!

— Bine, bine, dar parcă știam că…

— Ai dreptate, ai dreptate, i-o taie Dobreanu. Vei vedea imediat.

Soare căută să-și stăpânească nervii. Toate speranțele sale că „fata cu părul negru" ar fi simțit ceva pentru el se spulberară. Coborî privirea pe covorul multicolor de pe podea, ca să nu observe și ceilalți profunda sa dezamăgire.

Când socoti că redevenise stăpân pe el ușa se deschise din nou. Privi mai mult involuntar într-acolo și nu-și putu reține un strigăt de uimire. O altă fată, cu părul la fel de negru, copie fidelă a celei care intrase cu puțin timp înainte, purtând aceeași îmbrăcăminte, intră în cameră cu un surâs plin de candoare și se îndreptă spre el…

— Este cea de-a doua comoară a mea, soră geamănă cu prima, ținu să explice colonelul Dobreanu.

Locotenentul Soare se fâstâci de tot, ca un școlar prins la teză cu cartea pe genunchi.

Fata se apropie curajoasă, zâmbind continuu, un zâmbet ce implora și iertare, și îi atinse umărul cu

delicatețe, ca într-o joacă de copii, fără să arate că prezența tatălui său ar fi stânjenit-o cu ceva.

— Cât de mult aș fi vrut să-ți spun totul! izbucni ea. Am avut ocazia, într-adevăr, de câteva ori, dar consemnul tatii, a fost extrem de strict.

— În fond, bâigui Soare, pe cine am văzut mai întâi în fața ușii mele? Pe dumneata?

— Atunci eram eu, zâmbi logodnica lui Dan.

— Iar în casa de pe deal tot dumneata ai fost? se pare că da…

— Nu, atunci era ea, răspunse Dan, arătând către sora logodnicei sale.

— Cum reușești, bătrâne, să le deosebești? se interesă Belami. Hai să încerc și eu o treabă ca asta!

— Știi, Belami, la celibatari nu dă niciun rezultat, râse Dobreanu. Dar de spus am să-ți spun… Este cât se poate de simplu! Cea mai „mică”, adică dânsa – și arătă spre fata care continua să-l privească lung pe Soare și să-i surâdă –, am impresia că este, de câteva zile cam îndrăgostită.

✧

— Lucrurile sunt clare, așadar! Misiunea „Zodia păianjenului” țintea, sub pretextul acestor filmări de exterioare prahovene, fotografierea întregii zone petrolifere de aici. Subliniez: scenariul fusese întocmit cu destulă imaginație și inteligență. Filmul pe care-l dețin, continuă Belami, și pe care locotenentul meu l-a sustras bandei în condiții atât de dramatice m-ar, fi putut conduce cu un ceas mai devreme, dacă aș fi probat mai multă perspicacitate, exact spre această concluzie. Nici eu, nici Soare n-am crezut însă la început că…

— Să mă iertați, își permise să-l întrerupă locotenentul. Să mă iertați, dar pentru mine a fost clar încă de la început.

Crezuse că Belami n-o să se supere, încălcind astfel preceptele politeții militare.

— Hai, nu mai face pe grozavul! Chiar dacă domnișoara cu părul negru este prezentă, n-o să mă convingi tu și n-ai să-i convingi nici pe cei de față că ai știut cum stau lucrurile încă de la început.

— Vezi, române, râse Dobreanu, așa greșești tu câteodată. Asta, de când te știu. Eu am fost sigur că locotenentul tău bănuiește unde țintesc „cineaștii”. Știi de când? Din clipa când mi-a încredințat hârtia de ambalaj, descoperirea sa, am fost mai mult ca sigur că…

— Și mie de ce nu mi-ai spus, domnule Soare?

— Domnule colonel, voiam să fiu pe deplin edificat că nu greșesc. De altfel, v-am cerut și voie în acest sens și mi-ați aprobat. Să nu vă închipuiți că rola am sustras-o din alte motive… I-am fotografiat atunci pe „cineaști” ca să știu dacă organele noastre de resort îi au în evidență.

— Deci nu te interesa în chip deosebit dacă indivizii au venit să colecteze unele secrete militare legate de manevrele noastre…

— Belami, sincer să fiu, și asta m-a interesat în mod cu totul special. Comparând itinerarul „mașinii negre” cu drumurile și direcțiile de manevră ale trupelor noastre, nu mi-a fost greu să trag concluzia că există destul de puține puncte contingente – și asta cu totul întâmplător – între aceste trasee.

Colonelul îl fulgeră cu o privire dojenitoare pe locotenent și se întoarse încruntat spre fereastră.

— Altă dată să-mi raportezi totul, s-a înțeles? Ce vezi, ce nu vezi, ce crezi, ce nu crezi, că altfel… iei o păruială să n-o uiți cât vei fi.

— Am înțeles, rosti Soare cu un glas spășit, care celorlalți le stârni hohote de râs. De altfel, hârtiile aduse de mine de la Moreni…

— Belami, nu uita, omul acesta a trecut prin niște încercări de excepție. E „meseria” lui și procedează cum crede mai bine pentru a-și îndeplini misiunea.

Fata de lângă el îl pironi cu privirea pe Belami.

— Parcă dumneata și tata ați fi frați, nu colegi.

— Hai, nu mă luați în focuri, râse Belami, contaminat de mimica lor. Voiam să-i dau și eu subordonatului meu o lecție de pedagogie. Mă credeți chiar atât de naiv? Știam și eu destule… Faptele, doar… Dar cu voi… se duce totul de râpă.

Când râsul încetă, tot Belami fu cel care li se adresă pe un ton grav:

— Râdem, desigur nu e rău, deși știm că deasupra țării noastre planează o mare primejdie. Păianjenul își țese pânza… Armatele lui Hitler stau pregătite, înarmate până-n dinți, gata să se reverse în întreaga Europă. Și suntem singuri, din păcate… Singuri!

— Într-adevăr, nimeni nu-și mai amintește cât a făcut această țară, România, pentru civilizația umană și pentru Europa în special…

Toți amuțiră. Dobreanu se grăbi să risipească umbrele care întunecaseră într-o secundă sufletele și chipurile celor prezenți. Ridică sticla de punch, cu intenția să umple paharele.

Logodnica lui Dan îi smulse sticla și decretă cu glas ceremonios:

— În seara aceasta, noi facem oficiul de gazdă, tată dragă!

— Lămurește-mi niște nedumeriri, române! Nu înțeleg, să-mi tai capul, avertismentele primite de ofițerul meu. Adică de înțeles n-ar fi prea greu, dar cum de reușeau să fie atât de prompți?

— Poate că Dan ar putea să ne lămurească mai repede și mai bine, zâmbi Dobreanu.

— Am crezut la început că amestecul domnului locotenent în afacerea asta ne va încurca teribil socotelile. Era necesar deci să închipui ceva pentru a-l intimida… spuse Dan.

Belami zâmbi superior.

— Găsise-ți pe cine să intimidați… Asta-i bună! Ha! Îmi vine să mor de râs.

Soare se simți, bineînțeles, mândru că Belami își spusese public această părere, dar, surprinzând toate privirile îndreptate asupra sa tuși scurt, stingherit.

— Da, nu zâmbiți. Așa am crezut. Cartușele – calibru 6,35 – și furtul schiței nu sunt însă opera mea, ci a acestor două sublime domnișoare.

Fetele făcură o plecăciune, mecanic. Și Dan, cu o curtoazie demnă de un cavaler de operetă, se înclină la rându-i în fața lor, cu o mână pe inimă.

Locotenentul Soare se frământă puțin pe fotoliu, apoi nu mai putu să rabde și spuse:

— Tot timpul am avut impresia că nu este ceva serios cu avertismentele acelea. Dovadă că nu le-am luat în seamă nicio clipă, nici la Câmpina, nici la București.

Tonul cu care vorbise conținea și o nuanță de maliție, care nu-i scăpă căpitanului. Acesta, vădit sensibilizat de bravada lui Soare, nu întârzie să-i replice cu oarecare ironie:

— Cred în prezumpțiile dumitale! La un moment dat am fost convinși că intervențiile locotenentului dumneavoastră, domnule colonel, ne-ar putea veni în ajutor indirect. În casa de pe deal, cu toată deghizarea, care era de altfel excelentă, l-am recunoscut imediat. Am încetat cu amenințările și cu… intimidările.

— Iarăși cu… intimidările? se supără de-a binelea Belami.

— Mă scuzați, dar aceasta era credința noastră, inclusiv a domnului colonel Dobreanu, aici de față.

— Și tu, române? îl străpunse Belami cu privirea-i ascuțită pe fostul său coleg de liceu și de școală militară.

— Închipuiește-ți, și eu… da!

— Totuși eram îngrijorați să nu pățească ceva, continuă Dan. De aceea tot timpul am vegheat și eu și domnișoarele Dobreanu, gândindu-ne cum să-l ajutăm, astfel ca nici misiunea noastră să nu aibă nimic de suferit. În pivnița de la Moreni, de

exemplu, când lucrurile puteau să ia o întorsătură din cele mai tragice pentru noi toți – mai ales că „fata cu părul negru” comisese o gravă imprudență și fusese descoperită de cei din bandă – a fost foarte greu pentru noi să-i facilităm tânărului ofițer evadarea. Flora i-a deschis o ferestruță, foarte bine mascată, ca să poată primi aer. Am încercat, la început, în limita puținului timp disponibil, să deschidem chepengul pivniței, dar el era strașnic zăvorit și încuiat cu două lacăte masive, imposibil de distrus sau de descuiat în câteva minute…

Flora… În sfârșit Soare aflase numele ei! Îi mulțumi cu o înclinare a frunții.

— Felicitări, domnule locotenent, pentru descoperirea făcută la Moreni. De existența acelui loc nu fusesem nici eu încunoștințat. Ceea ce denotă că nici în mine nu aveau încredere totală. Și lucrul este explicabil!

— Ar fi interesant să povestești cum ai reușit să câștigi totuși încrederea spionilor, interveni Dobreanu.

— Foarte simplu. M-am prezentat drept un șomer, un intelectual fără căpătâi, un vagabond care este în stare să-și vândă și propriul suflet pentru a câștiga câțiva arginți. Faptul că le-am recomandat o fată frumoasă, atât de frumoasă – o cuprinse de mijloc pe logodnica lui –, ca și atitudinea mea brutală față de domnul locotenent le-au întărit convingerea că eram omul cel mai potrivit pentru a-i sprijini.

— Mda! mormăi Belami. Va să zică tot pe pielea bietului locotenent al meu!

— Sigur, puteai tu să nu-ți dai în petec și cu asta, române? îl repezi Dobreanu.

— Și… mă rog, noaptea trecută cine mi-a vorbit la telefon? vru să știe Belami.

— Tot eu, se destăinui Dan. A fost înfiorător de greu până am reușit să descoperim circuitul dumneavoastră. Foarte dibaci telefoniști aveți! Apoi, altă greutate: conectarea aparatului portativ,

pentru că sunt sigur că v-ați dat seama cum am… intrat pe fir.

— Ba bine că nu!

— Nu mă pricepeam prea mult la așa ceva. Aveam însă un însoțitor care era adevărat expert. Ce păcat că n-ați văzut mutrele lor când au descoperit hârtiile acelea îngrămădite în rolă! Îmi amintesc că era gata să pufnesc în râs când am citit, pe coperta unei reviste mototolite, o reclamă: „Sunteți nervos? Produsele laboratorului Vorel-Piatra Neamț sunt salutare”… M-am stăpânit cu greu.

— Dobrene, îmi stă pe creier o drăcie: ia spune-mi, române, Siguranța a fost amestecată în acțiunea asta? Știi de ce te întreb, nu?

— Știu, știu… Îmi pare rău că nu-ți pot spune prea multe în direcția asta. Nici eu nu știu încă precis. Voi afla și fii convins că-ți voi spune… Despre individul care te-a vizitat am niște informații vagi, neconcludente. Îți mărturisesc însă altceva: se pare că cei doi „turiști străini” pe care i-ați prins la Vârfuri ne vor furniza niște surprize. Deși voiau să pară nemți, și aveau nume germane, ei aparțineau unei alte țări… Cazul e în cercetare. Cât privește acțiunea pe care ați desfășurat-o la casa de pe deal, a fost cu adevărat excepțională. De altfel, eu nu m-am îndoit și nu mă voi îndoi niciodată că românul meu se întâlnește cu mine pe aceeași lungime de undă, în orice ar întreprinde…

— Sigur, așa ai rămas o viață întreagă: trage spuza pe turta ta!

— Nu, mai voiam să vă spun ceva. Conacul de pe deal era unul din sediile lor. „Statul major” îl aveau însă la Moreni.

— Știm. Altceva!

— Stăpânii casei, care se pare că nu sunt străini de misiunea „cineaștilor”, se află undeva, în occident. Mai dramatică a fost soarta nefericiților care îngrijeau și păzeau clădirea și curtea. Dolfy a hotărât, încă de la stabilirea sa acolo, să-i reducă la

tăcere. Pe unul dintre ei, ucis, l-a descoperit, dacă nu mă-nșel, chiar domnul locotenent Soare. Fuseseră închiși toți în beci, nu li se dădea mâncare, nici apă. Dacă ceilalți au supraviețuit, aceasta o datorează Marianei, logodnica lui Dan. Ea le-a ușurat evadarea, într-o seară, cu nenumărate riscuri, când ocupanții erau beți morți…

— Ne-a izbit lipsa dumneavoastră de la conac, domnule căpitan!

— Belami, îl pusesem în gardă să dispară. Era cazul nu? Tu n-ai fi procedat la fel?

După un timp erau toți în jurul mesei, Belami lângă Dobreanu, „românul" lui, Dan lângă Mariana, Soare lângă Flora.

— Ce păcat că nu-i și Anișoara la agapa noastră, glăsui Dobreanu și vocea sa era plină de melancolie. I-aș putea prezenta pe logodnicul prezumtiv al Florei. Sau am greșit cumva? râse către cei doi tineri. Tu ce zici, Flora?

Fata își plecă ușor tâmpla pe umărul locotenentului.

— Dar tu, Belami?

— Eu? Vezi, române, ne cunoaștem de atâta amar de ani… și încă n-ai reușit să mă cunoști! Să fie într-un ceas bun!

— Pe mine nu mă-ntrebați? ridică privirea Soare spre superiorii săi.

— Asta-i bună! exclamă Belami. Ce zici, române, nu-i așa că ne-a servit-o?

Flora îl privi pe Soare oarecum contrariată.

— Ia spune-ți cuvântul, tinere! îl invită Dobreanu. Poate, cine știe, m-am hazardat…

— Domnule colonel, i se adresă Soare, vă rog să-mi permiteți să vă cer mâna fiicei dumneavoastră…

— Mie nu-mi place să vorbesc mult, zise Dobreanu și se ridică. Mie-mi plac oamenii de omenie și de cuvânt.

Îl îmbrățișă pe Soare și se uită sașiu spre Belami.

— Iubitule, ți-am furat locotenentul. Acum este al meu…

— M-aș mira, române! Nu cred că ai să reușești vreodată să mi-l răpești. E crescut în grădina mea, nu uita!

— Dar ce crezi, Flora o fi vreo naivă? Nu va face ce-i spun eu?

— Bine! Eu am să le fiu nașul… Și din hotărârea asta nu mă va clinti nici dracu'! Ai înțeles?

— Bine, bine, râse Dobreanu. Cu tine n-o mai scoale nimeni la capăt, Belami!

• Capitolul XII •

Într-o după-amiază din vara anului 196… colonelul Soare stătea pe bancă, în grădina locuinței sale, sub fereastra înaltă, cu geamuri limpezi ca roua.

Era duminică, liniște, aerul părea că palpită de parfum de petunii și de busuioc. Ceva nedefinit îl predispunea pe colonel la meditație, îl transporta în sfera calmă pe care o explora deseori în clipe de singurătate. Acum colinda din nou imperiul acelei binecuvântate stări de reverie și împăcare cu sine, atât de necesară prea puțin cunoscutului suflet omenesc.

Alături, pe bancă, un volum de versuri: Celebrele „Fleurs du mal", adunate de Charles Baudelaire într-un nemuritor buchet, etern proaspăt, rămăseseră deschise la pagina pe al cărui frontispiciu stătea scris: „L'ennemi". Soare cunoștea pe de rost poezia, deși nu intenționase vreodată s-o învețe pe dinafară, dar o recitea cu un sentiment greu de definit, ori de câte ori cartea aceasta îl chema cu luxuriantul ei tezaur de metafore. Poezia îi aducea, de undeva, de departe, din mijlocul secolului trecut, un ecou straniu, care se răsfrângea în inima lui ca o bătaie de clopot. Prima strofă îl determina întotdeauna să lase încet cartea din mână.

„Ma jeunesse ne fut qu'un tenebreux orage,
Traversé ęa et là par de brillants soleils;
Le tonerre et la pluie ont fait un tel ravage,
Qu'il reste en mon jardin bien peu de fruits vermeils".[1]

Fără îndoială, exista aici ceva din existența lui, din filosofia lui, din anii rătăciți, cu decenii în urmă, peste praguri și făgașe neașteptate.

Dramatismul acestui singur catren se suprapunea celui al vieții sale, ca un încărcat cer de nori vineți peste un câmp copleșit de verdeață. Cu un gest aproape involuntar își trecu palma peste păru-i argintiu. Nu, nu ca pe-o aripă a bătrâneții, indiscutabil. Noțiunea aceasta înghețată – bătrânețea – se afla undeva înaintea lui, la depărtare de câteva decenii poate. Cel puțin așa credea el acum, când depășise cincizeci de ani de viață. Flora era plecată de două săptămâni cu fata la Sinaia. Le aștepta cu o nerăbdare crescândă, deși știa bine că ziua sosirii lor din vacanță era foarte apropiată. Din starea aceasta de amorțire îl trezi telefonul. Un țârâit enervant și prelung. Se ridică de pe bancă, întrebându-se cine putea să-l caute la ora aceea. Recunoscu imediat vocea ofițerului de serviciu care-l anunța că la unitate se întâmplase ceva „deosebit”. Nu putea să raporteze telefonic.

Comandant de regiment fiind, nu găsi că este cazul să-i arate subalternului său cât de mult îl stârnise această chemare puțin obișnuită. Repeziciunea cu care se îmbrăcă trăda o vigoare bine conservată. Uită de Baudelaire, de catrenul care-i tulburase – pentru a câta oară? – sufletul și în această după-amiază, volumul însuși îl uită pe bancă. Când autoturismul stopă în fața porții coborî în fugă scările.

Ardea de nerăbdare să-l întrebe pe militarul de la volan, un caporal scund, cu figura împietrită, dacă știe ceva, dar găsi că nu era cazul să se arate prea curios față de ostaș.

— O să plouă, ce părere ai?

Întrebarea îi răsărise pe buze cine știe de unde.

— Nu cred, răspunse impasibil caporalul, care, cunoscând prea bine firea comandantului său, apăsă pe accelerator.

Soare îi mulțumi în gând.

— Cum se simte mama dumitale, ai mai primit vreo veste de acasă?

— Destul de rău, tovarășe colonel. Chiar ieri mi-a sosit o scrisoare de la tata.

Tot restul drumului tăcură. Militarului nu-i scăpă neliniștea comandantului, dar îl admira în sinea lui pentru modul desăvârșit în care știa să și-o ascundă.

Ofițerul de serviciu îl aștepta cu nerăbdare. Dintr-o privire îi remarcase încordarea, gesturile forțate și se întrebă oarecum timorat dacă nu cumva se petrecuse ceva mai grav decât se putea aștepta. Nu mai găsi timp să răspundă la salutul unui ofițer, fapt care i se întâmpla extrem de rar.

— Ce s-a-ntâmplat, Bădulescule?

Ofițerul de serviciu, un locotenent major înalt și drept ca un stâlp, mai mult țeapăn, arătă spre un tânăr locotenent negricios care aștepta în poziție de drepți lângă castanul uriaș, cu coroana perfect tronconică, de la intrarea în pavilionul-comandă. Locotenentul părea calm, poate era un calm disimulat, dar colonelului Soare nu-i scăpă acest amănunt.

— Să trăiți, tovarășe colonel! Permiteți-mi să vă raportez ceva confidențial, spuse ofițerul apropiindu-se.

— Vino în cabinetul meu, Toma! Te aștept acolo.

Când intră în cabinet colonelul Soare deschise fereastra larg și îl invită pe locotenent să se așeze pe fotoliul din fața mesei sale de lucru.

— Raportez că acum o jumătate de oră doi turiști străini au fost surprinși de soldatul Roșea în timp ce fotografiau remizele și parcul de mașini din curtea regimentului.

— Doi străini?! Turiști? Remizele și parcul de mașini? Ce căutau pe drumeagul din spatele unității, pentru că numai de acolo ar fi putut să fotografieze? Hm! Nu i-ai întrebat?

— Încă nu. V-am așteptat să veniți. Cu toate protestele lor, i-am reținut.

— Asta e bine. Răsuflă ușurat: Unde sunt? Adu-i aici… Nu cumva or fi făcut-o fără intenție, ce zici? Mai sunt și indivizi din ăștia bolnavi de curiozitate. Ai anunțat organele de securitate?

— Da, tovarășe colonel.

Fură introduși cei doi străini. Unul era deșirat, plešuv, cu fața congestionată, trecut de cincizeci de ani. Celălalt, scund, de un blond șters, foarte tânăr. Cel vârstnic o rupea destul de bine românește.

— Domnule colonel, protestez cu energie. Mă voi adresa ambasadei. Am fost opriți cu forța de către militari, am fost bruscați…

Soare le examină fulgerător ținuta impecabilă. Nimic nu arăta că fuseseră tratați cu brutalitate.

— Domnilor, li se adresă ridicându-se în picioare, nu am intenția să vă prezint scuze înainte de a mă convinge eu însumi despre ce este vorba. Vă asigur însă că o voi face îndată ce voi constata că motivul reținerii dumneavoastră nu a fost întemeiat. Vă mai asigur că, în această situație, am să iau chiar unele măsuri disciplinare, dacă voi găsi de cuviință că e cazul. Îl privi pe cel cărunt. Observ că vorbiți binișor limba română.

— Dovadă că suntem prietenii acestei țări și ai oamenilor de aici, că n-am sosit cu gânduri dușmănoase.

— Și totuși ceva, ceva s-a-ntâmplat. Ceva nedorit, nu-i așa, domnilor?

— Nu s-a-ntâmplat nimic, în afară de faptul că am trecut pe-aici cu totul întâmplător și că, din cauza suspiciunii ofițerilor dumneavoastră, am fost reținuți pur și simplu cu samavolnicie.

— Dumneavoastră ce aveți de spus, tovarășe locotenent?

— Tovarășe colonel, militarul i-a surprins în clipa când au oprit mașina și au fotografiat interiorul cazărmii. Și eu sunt convins că el a văzut bine.

— Minciună! Cea mai gogonată minciună! Am oprit mașina pentru câteva clipe să fotografiem un

plop. Un plop și cerul, atât… Restul nu ne interesa.

Soare nu-și putu reține o tresărire. Chipul i se coloră deodată în roșu-aprins, mâinile îi fură cuprinse de un tremur ușor. Le duse la spate, pentru ca străinii să nu observe. Tremurul se răspândi încet în tot trupul, ca o vibrație, ca un curent electric. Trăsăturile, glasul celui mai în vârstă îi reînviau niște vechi amintiri…

Nu mai putu scoate niciun cuvânt. Își mușcă buzele, apoi prinse tamponul de pe masă și îl strânse cu putere. Ridică privirea spre cei doi străini. Turiștii, dezorientați brusc de tăcerea neașteptată a colonelului, se arătară uimiți și nedumeriți în același timp.

— Aparatul de fotografiat, ceru Soare tânărului locotenent. E la dumneata?

— Da. Poftiți.

Străinul cel tânăr se repezi însă și îl înșfăcă mai înainte ca locotenentul să-și dea seama că ar fi posibilă o asemenea îndrăzneală în situația în care se aflau cei doi.

— Nu vă dă nimeni dreptul să confiscați un aparat sau orice alt obiect, rosti patetic străinul cel mai în vârstă, luând aparatul și vârându-l iute în buzunar.

— Nu, nu-ncercați să voalați filmul, domnilor! Ar fi o mare nesocotință, care ar putea avea cele mai neplăcute urmări pentru dumneavoastră.

Când cei doi se așteptau mai puțin, locotenentul Toma prinse brațul celui mai în etate, ca într-un clește, i-l răsuci și cu o mișcare surprinzătoare îi scoase aparatul de fotografiat din buzunar.

Colonelul nu păru surprins de această întorsătură. Studie sumar aparatul, apoi îl introduse în sertar.

— Mi se pare că n-ați procedat ca niște adevărați turiști, domnilor, spuse mustrător către cei doi. Iată de ce acum sunt mai mult decât convins că militarul nu s-a înșelat.

— Vom cere să se ancheteze cazul! E o rușine…

— Bineînțeles, aveți toată libertatea să procedați cum socotiți că e mai bine. Înainte de aceasta este necesar însă să îndeplinim o mică… formalitate. Filmul va fi developat. Dacă este adevărat că vă plac atât de mult pomii din curtea cazărmii noastre – deși în apropierea remizelor nu se află niciun plop, iar lângă gardul unității există un semn „Fotografiatul interzis" –, veți prind înapoi aparatul, filmul și, desigur, o recomandare: aceea de a învăța în viitor să deosebiți mai bine un obiectiv turistic de unul militar. Dar ce v-a adus pe drumeagul acela din spatele cazărmii?

— Nu se află niciun indicator că ar fi un drum interzis. Cel puțin eu n-am văzut niciunul.

— Păcat, domnilor! Sunt multe, nenumărate locuri în România unde ați fi putut fotografia în lege, cât ați fi poftit și tot ce ați fi dorit. Dar aici…

— De unde voiați să știm că aici este o unitate militară, atâta vreme cât la intrare nu se află nicio firmă?

— Deci asta ați observat! zâmbi Soare. Într-adevăr, este o întrebare. Pe viitor vom avea grijă să punem un indicator mare cu toate datele ce i-ar putea interesa pe turiștii curioși ca dumneavoastră. N-ar fi bine?

— Degeaba încercați să fiți ironic, domnule colonel, vă asigur că veți plăti scump această atitudine, dacă nu ne puneți imediat în libertate.

— Domnilor, îmi pare rău, discuția noastră s-a încheiat. Veți fi conduși într-un loc unde o să vă liniștiți spiritele. Cred că aveți nevoie de asta. Imediat vor sosi aici cei ce au datoria să vă acompanieze. Veți avea de așteptat extrem de puțin. Să știți că developarea filmului nu durează prea mult.

— După aceea vom putea pleca?

— Evident!… Spuneți-mi, vă rog, domnule – iertați-mă că nu vă cunosc numele și nici naționalitatea… –, continuă colonelul Soare, ați mai fost vreodată în România?

Străinul se îngălbeni, se pierdu de tot, încercă să bâiguie ceva:

— Cred că da, domnule colonel, dar asta de mult, tare de mult… chiar înainte de război, cred.

Se auziră bătăi în ușă. Intră ofițerul de serviciu.

— Să trăiți, tovarășe colonel, permiteți să raportez: au venit organele de securitate!

✧

Ajuns acasă, Soare se schimbă în grabă, își aminti că uitase pe bancă volumul de versuri și, pentru că se vestea ploaie, coborî în fugă scara și-l luă. Fără să-și dea seama, când reintră în casă se trezi în fața oglinzii. Se privi și constată stupefiat că nu se mai recunoaște. Era chipul lui acolo, în apele argintii ale oglinzii, sau al unui tânăr locotenent abia trecut de douăzeci de ani, care-i zâmbea de undeva, din negura timpului? Și se petrecu un fapt uluitor. Totul se șterse din jurul lui, interiorul camerei, fotografiile înrămate și tablourile de pe pereți, uniforma de colonel, pe care încă n-o pusese în șifonier…

Pașii îl purtară pe străzile unui orășel de provincie cu case mici, abia zărite dintre pomi și flori, cu liniște prelungită, binefăcătoare, cu trecători rari, preocupați. Auzi până și clinchetul durițelor de la pinteni, apoi câteva ciocănituri într-o ușă…

Se trezi ca dintr-un vis și deschise. Era locotenentul Toma.

— Bine-ai venit! Ce veste-poveste, hai, raportează!

— Tovarășe colonel, filmul a fost developat.

— Și? Și? Nu mă fierbe!

— Cazarma noastră apare în cele mai mici detalii. Nici măcar o frunzuliță de… plop!

— Eram pe deplin convins. Am o încredere fără margini în ochii „copiilor” mei. Și domnii turiști?

— Deocamdată nu vor să recunoască nimic, spun că e vorba de o înscenare… Deși în portbagajul mașinii lor s-au găsit și alte lucruri

compromițătoare. Vor trebui să explice o mulțime de amănunte…

Colonelul Soare zâmbi mulțumit.

— Bine! Îți mulțumesc că mi-ai adus personal această veste.

— Să trăiți, tovarășe colonel!

Soare îl conduse pe locotenent până la poartă. Când să reintre printre florile lui, auzi un claxon prelung și văzu o mașină oprindu-se în fața porții. Inima începu să-i bată cu putere… Din mașină coborâră, pe rând, Flora, fata, apoi – surpriză!

— Belami și Dobreanu… Le ieși iute în întâmpinare. Se îmbrățișară cu căldură, bucuria îi copleși. Nu-l văzuse pe Belami de doi ani. Mai încărunțise puțin, dar se ținea tot drept, păstra încă ținuta militarului de carieră, chiar la vârsta aceea respectabilă.

— Am scăpat de românul meu, crezi?

— Voia să ne tragă clapa, să nu vină… Numai că Flora a avut argumentul cel mai puternic – nu-l dezvălui! — și l-a convins.

— Ei, tată, râse Flora, scumpul meu bărbat își închipuie că Belami a venit numai de dragul meu…

— Lasă-l să-și închipuie ce vrea… Dar, copii. În casa asta a voastră se află ceva de potolit foamea și, mai ales, setea?

— Desigur! se grăbi Soare să răspundă.

Dobreanu și Belami se așezară pe bancă.

— Nu mergeți în casă? îi invită Soare.

— Încă n-a început ploaia, constată Belami.

— Dar cum de v-ați întâlnit? întrebă Soare.

— A fost o întâmplare de toată frumusețea… Trebuie povestită pe larg, mânzule… Ei, ia spune cum merge treaba?

— În general sunt foarte mulțumit… Rezultatele obținute de regiment au fost foarte bune și în acest an. Numai că… mai vine și câte o întâmplare să te scoată dintr-ale tale.

Soare tăcu. Cei doi îl priviră contrariați, întrebător. Și colonelul Soare le povesti întâmplarea cu cei doi turiști. Belami și Dobreanu căzură pe gânduri. Câteva minute nu scoaseră un cuvânt.

— Ce-ați rămas așa? Lucrurile s-au și rezolvat. Gata!

— Mă gândeam, zise Belami, că… acum treizeci de ani…

— Belami, să nu exagerăm… Ce-a fost atunci…

— Române, era o mare deosebire pe atunci… Eram singuri!

— Veniți, poftiți, vă așteptăm!

Flora îi chema. Se ridicară și se îndreptară spre casă, tocmai în momentul când începură să cadă primii stropi de ploaie…

virtual-project.eu

[1] „Amara tinerețe mi-a fost ca o furtună
Rareori străbătută de sorii aurii;
Iar tunetul și ploaia bătându-mă-mpreună
Mi-au sărăcit grădina de fructe rumenii”.

Table of Contents

• Capitolul I •
• Capitolul II •
• Capitolul III •
• Capitolul IV •
• Capitolul V •
• Capitolul VI •
• Capitolul VII •
• Capitolul VIII •
• Capitolul IX •
• Capitolul X •
• Capitolul XI •
• Capitolul XII •

Table of Contents

• Capitolul I • 2
• Capitolul II • 17
• Capitolul III • 21
• Capitolul IV • 32
• Capitolul V • 55
• Capitolul VI • 73
• Capitolul VII • 88
• Capitolul VIII • 94
• Capitolul IX • 113
• Capitolul X • 122
• Capitolul XI • 131
• Capitolul XII • 148